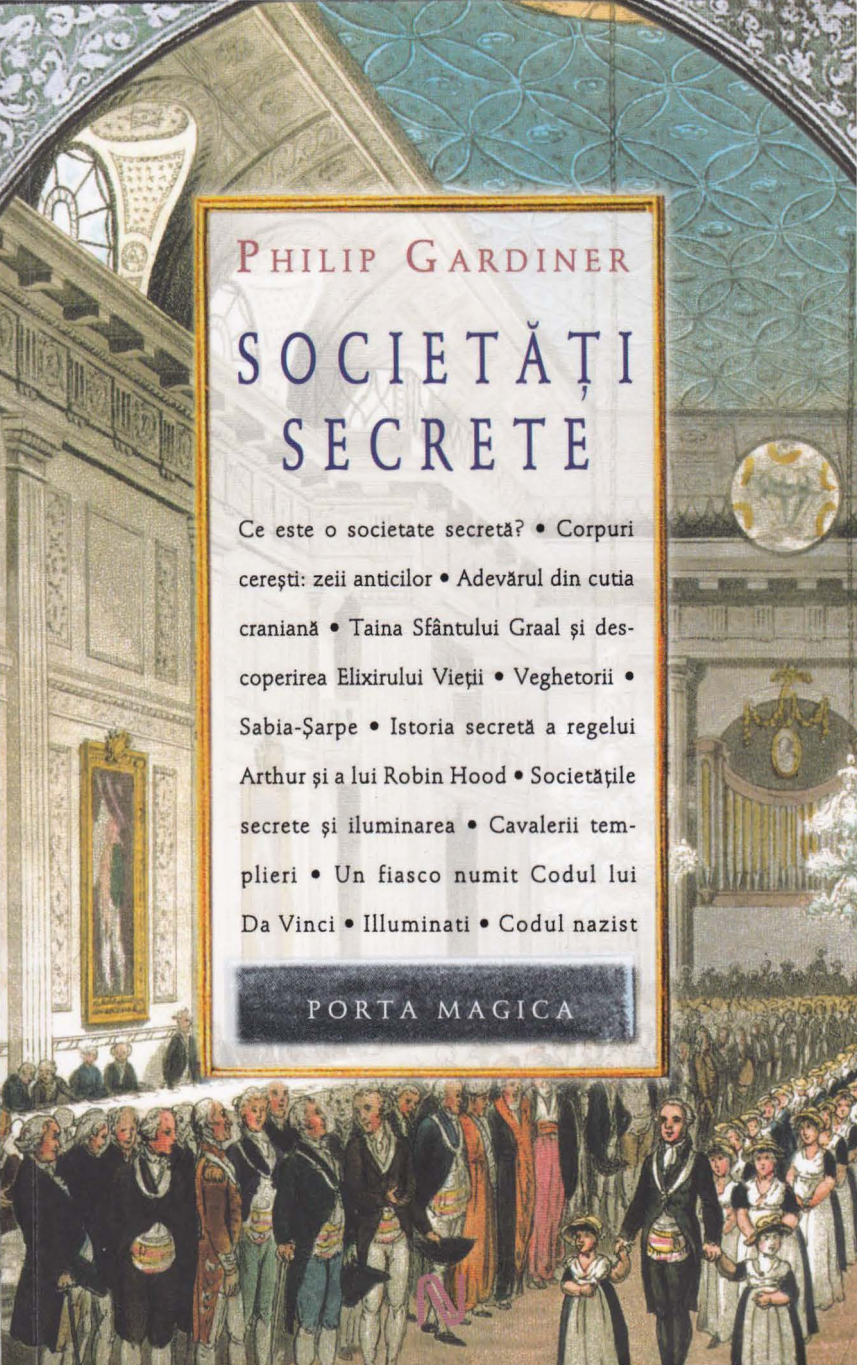

PHILIP GARDINER

SOCIETĂȚI SECRETE

Ce este o societate secretă? • Corpuri cerești: zeii anticilor • Adevărul din cutia craniană • Taina Sfântului Graal și descoperirea Elixirului Vieții • Veghetorii • Sabia-Șarpe • Istoria secretă a regelui Arthur și a lui Robin Hood • Societățile secrete și iluminarea • Cavalerii templieri • Un fiasco numit Codul lui Da Vinci • Illuminati • Codul nazist

PORTA MAGICA

PORTA MAGICA

De același autor,
la Editura Nemira au apărut:

Chivotul, Giulgiul și Fecioara Maria

Gnoza

PHILIP GARDINER este master în marketing strategic și posesor a altor nouă diplome în domenii dintre cele mai variate, de la resurse umane până la medicină holistă și etimologie. Înainte de a se retrage pentru a se dedica scrisului, a fost proprietar și director de marketing al unei companii britanice, susținând numeroase conferințe despre istoria marketingului și a propagandei pentru diverse organizații și structuri guvernamentale. A publicat prima sa carte în 2002, *Proof? Does God Exist?*, urmată de bestsellerul *The Shining Ones: The World's Most Powerful Secret Society Revealed*. Lucrările sale au făcut subiectul a numeroase emisiuni de radio și televiziune, multe dintre ele fiind adaptate ca filme documentare de succes.

PHILIP GARDINER

SOCIETĂȚI SECRETE:

CUNOAȘTEREA INTERZISĂ A LUI GARDINER

Traducere din limba engleză
DANA IONESCU

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GARDINER, PHILIP
Societăți secrete: cunoașterea interzisă a lui Gardiner / Philip Gardiner; trad.: Dana Ionescu. - București : Nemira Publishing House, 2010
Bibliogr.
Index
ISBN 978-606-8134-54-3

I. Ionescu, Dana (trad.)

061.236(100)

Philip Gardiner
SECRET SOCIETIES: GARDINER'S FORBIDDEN KNOWLEDGE
© 2007, by Philip Gardiner. The Original English language edition published by Career Press, 3 Tice Rd., Franklin Lakes, NJ 07417 USA. All rights reserved.

© Nemira, 2010

Redactor: Monica ANDRONESCU
Tehnoredactor: Stelian BIGAN

Tiparul executat de FED PRINT S.A.

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări,
fără acordul scris al editorului, este strict interzisă
și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-8134-54-3

INTRODUCERE

Conspiraţia Deschisă înseamnă trezirea din coşmar a omenirii, coşmarul infantil al luptei pentru existenţă şi al războiului care nu poate fi evitat. Lumina zilei pătrunde între pleoapele noastre, iar în urechi ne vuiesc nenumăratele sunete ale dimineţii. Va veni o vreme când oamenii vor sta faţă în faţă cu istoria şi, privind vreun ziar vechi, vor întreba cu neîncredere: „Oare chiar a existat o astfel de lume?"

H.G. Wells, Conspiratia Deschisă

Această carte este un volum de reflecţii şi cercetări despre societăţile secrete. Vă va purta în multe călătorii, dar, dacă veţi ajunge la capăt sau unde veţi ajunge, depinde de dumneavoastră. Înainte „să înghiţiţi nada", trebuie să fac o precizare simplă: Eliberaţi-vă mintea de tot ceea ce ştiţi. Nu contează dacă sunteţi creştini, musulmani, budişti, comunişti, capitalişti, masoni sau Cercetaşi. Nu mă interesează dacă vă consideraţi oameni de rând sau nu. Pe mine mă preocupă adevărul, pentru că, aşa cum stă scris în Biblie, la modul paradoxal, el este singurul care vă poate aduce libertatea.

În anii în care m-am documentat şi am scris, mii de oameni m-au căutat ca să-mi ceară ajutorul. O doamnă din America, multimilionară, m-a rugat să-i scriu zece lucruri pe care le-ar putea face pentru a se ajuta pe ea însăşi. În schimbul unei misiuni atât de simple, mi-a oferit câteva mii de dolari. Dar banii nu înseamnă nimic. Doamna avea nevoie de ce avem nevoie cu toţii –

să se descopere pe sine. Îi veți auzi pe mulți spunând asta, după care vă vor livra un mesaj deformat despre credință sau libertate, ademenindu-vă în mica lor breaslă. Vă vor da zece ponturi bune pentru a vă elibera. Eu am îndemnat-o pe bogătașa cu pricina să se caute pe ea însăși. Am refuzat să-i dau ce dorea, fiindcă ea nu făcea decât să se folosească de avere ca să descopere calea ușoară, fără să știe că un astfel de drum e asemenea unui cerc. Adevărata cale spre cine ești cu adevărat nu e ușoară; dacă ar fi, n-ar fi cea dreaptă. Ea duce spre propriul dumneavoastră trecut. Tot ce ați învățat, fiecare sentiment care v-a format, fiecare obstacol, fiecare bucurie, fiecare element de așa-zisă cunoaștere, toate aceste lucruri nu fac decât să vă transforme în ceea ce credeți că sunteți. Dar nu în ceea ce sunteți cu adevărat. Ele toate constituie doar influențe din exterior, ceea ce budiștii numesc „fenomene", deoarece *nu sunt reale.* Sunt impulsuri electrice din propria dumneavoastră minte și nimic mai mult. Simplul fapt că la orele de religie ținute duminica vi s-a spus că Iisus a fost fiul lui Dumnezeu sau că Moș Crăciun aduce darurile de Crăciun nu înseamnă că astfel de lucruri sunt reale. Sunt povești, istorisiri și născociri ale altora, menite să explice atașamentul emoțional și dorința de progres. Adevăratul sine rămâne înăuntru, zdrobit sub povara plăsmuirilor omenirii. Numai dacă anihilăm cu totul acel sistem mental subtil care manipulează religia sau chiar marketingul specific epocii moderne vom începe să înțelegem cine suntem în profunzime și să descoperim intuiția autentică.

Ceea ce nu va fi ușor niciodată, fiindcă, atunci când ajungem să ne dăm seama că trebuie să aflăm cine suntem cu adevărat, suntem deja copleșiți de fenomenele lumești. De fapt, paradoxul e că numai când suntem împovărați de greutatea absurdului din lume conștientizăm că totul e o greșeală. Amica mea milionară își petrecuse toată viața făcând avere, schimbându-și trăsăturile chipului cu ajutorul chirurgiei plastice și cumpărându-și prieteni. Numai când s-a așezat și a ascultat ceea ce eu numesc „zgomot" a înțeles că toate „lucrurile" pe care le posedă nu valorează nimic și n-o fac mai fericită decât o face un ou prăjit. În adâncul ei, a înțeles că nu făcea decât să trăiască în interiorul zgomotului, perpetuându-l. Se culca cu diverși indivizi pentru bani, putere și bunuri imobiliare și conștiința ei a coborât din ce în ce mai jos, până când n-a mai fost în stare să discearnă lumina zilei. Sinele ei adevărat a sfârșit în beznă.

Numai scoţând la iveală acest sine adevărat putea redobândi „iluminarea".

Articolele strânse în volumul de faţă sunt menite să vă deschidă ochii, să le vorbească acelor laturi din sinele dumneavoastră care ştiu că există un adevăr ascuns. Când acestei dimensiuni a sinelui nostru i se transmite un impuls, ea trezeşte la viaţă ceva dinlăuntrul nostru. Acel ceva este adevăratul sine, adevăratul eu. Ascultaţi-l. Eul autentic ştie că lumea e covârşită de diverse forme de manipulare şi tânjeşte să se elibereze. A venit vremea să punem în slujba acestui ţel întreaga cunoaştere şi toată forţa pe care le merită. E timpul să îndemnăm sinele autentic la meditaţie.

Dar cum rămâne cu grupurile, societăţile, organizaţiile? Cum rămâne cu natura colectivă a fiinţei umane care născoceşte monştri de formalism? Să fie acesta un pericol?

> Traşi pe sfoară de propria lor închipuire destrăbălată şi de oricine vrea să se folosească de mania lor în diverse scopuri personale, aceşti oameni au fost întotdeauna un fel de pepinieră de adepţi pentru societăţile secrete. (...) Ele sunt o maladie ce se insinuează în părţile cele mai nobile ale organismului social, răul înrădăcinându-se temeinic şi răspândindu-se în interiorul lui; dacă guvernele nu iau măsuri eficiente (...), Europa riscă să fie învinsă sub atacurile necontenite ale acestor societăţi. (...) Monarhii absolute, monarhii constituţionale şi republici – toate stau sub ameninţarea leveller-ilor[1]. (Extras dintr-un memoriu despre societăţile secrete, trimis de prinţul Metternich de Austria împăratului Alexandr al Rusiei în 1822.)

Fiinţele umane s-au organizat întotdeauna în grupuri. Cum numărul înseamnă forţă şi omul, prin natura lui, este slab, singura posibilitate de a izbândi şi de a fi cea mai puternică şi cea mai adaptată specie de pe planetă a fost recursul la ingeniozitate şi la puterea mulţimii. În timp, asemenea grupări şi-au

[1] Levellers (în lb. engleză în original) – membrii unei mişcări politice rămase în istorie sub aceeaşi denumire. Aceasta a fost activă în vremea războaielor civile din Marea Britanie şi a militat pentru suveranitatea poporului, extinderea dreptului de vot, egalitate în faţa legii şi toleranţă faţă de religii (n. tr.).

arogat forţa religiosului, element care a întărit „spiritul" celor adunaţi în numele unui sistem de credinţe. Cei slabi sunt alungaţi, pe când cei puternici şi ageri sunt doriţi. Cu trecerea timpului, situaţia a evoluat, astfel încât astăzi între asemenea grupări şi societăţile secrete punem de multe ori semn de egalitate. Ajungem să credem că ordinele şi lojile acestor organizaţii ascund mari secrete despre noi înşine şi zeii noştri. E timpul să aflăm adevărul.

Partea I

MITOLOGIA ŞI MISTERELE EI

1

CE ESTE O SOCIETATE SECRETĂ?

În cartea de față vom cerceta cu precădere originea societăților secrete și ceea ce se află în spatele credințelor și ritualurilor din numeroase religii ale lumii. La început, vom parcurge un material care nu pare să aibă legătură cu subiectul și care cuprinde teme precum electromagnetismul și fenomenele ciclice, dar legătura se va învedera pe măsură ce vom descoperi că universul naturii este în întregime legat de sistemele noastre de credințe. Ele sunt aceleași pretutindeni și constituie fundamentul dimensiunii ezoterice a societăților secrete.

Oricum, rebuie să înțelegem limbajul societăților secrete și ce anume este o societate secretă. Iată un subiect de aprinsă dispută, căruia i se pot da diverse interpretări, după cum vom constata.

Istoria abundă în povești despre societăți secrete. Prima întrebare care se impune este de ce a trebuit ca ele să rămână secrete. Potrivit opiniei comune, lucrurile stau astfel pentru că cei care se întâlneau în taină erau „oameni de renume" sau „personalități", care puneau la cale schimbarea civilizației, fie distrugând, fie apărând Biserica sau regalitatea.

Conform unei idei răspândite, una dintre societățile secrete inițiale se numea Frăția Șarpelui (sau a „dragonului"). Deși nu există

atestări istorice ale unei străvechi Frății a Șarpelui, menționată pentru prima dată de Madame Blavatsky, cert este că ritualurile și credințele presupusei organizații secrete sunt similare cu multe altele care, în mod bizar, sunt asociate cu șarpele. Însă pentru mine nu e deloc surprinzător, bineînțeles, deoarece mă număr printre așa-numiții experți în *ophiolatreia* (venerarea șarpelui). În *The Secrets of the Serpent (Tainele șarpelui)* am descoperit că pretutindeni a existat o străveche religie a șarpelui. Combinându-se cu sistemele de credințe construite în jurul Soarelui, al Lunii și al universului cosmic, ea s-a propagat într-adevăr în lumea întreagă, iar șarpele a fost întrebuințat la numeroase niveluri. Apoi asemenea credințe au pătruns în cultele și societățile secrete și au rămas ascunse.

Aproape în toate ipostazele, societățile secrete joacă un rol religios – intră în contact cu zeul sau zeii prin mijloace la care religia oficială nu poate sau nu vrea să recurgă.

Faptul în sine constituie un bun indiciu. Este incontestabil că religia sau credințele reprezintă căi excelente de a atrage adepți și de a se folosi de starea superioară la care individul poate ajunge, pentru a-și atinge scopurile, oricare ar fi ele. Cum se întâmplă în majoritatea religiilor, membrii societăților secrete fac parte din categoria aleșilor, numărându-se printre cei puțini. Un exemplu limpede este acea afirmație a creștinilor – dar pe care ei o fac fără să cunoască adevăratul sens al cuvintelor – și care spune că drumul este îngust sau că mai ușor e să treci prin urechile acului decât să intri în împărăția lui Dumnezeu. O asemenea idee îl face, desigur, pe inițiat să se simtă cu adevărat important în momentul în care e acceptat – deși puțini sunt cei respinși după faza de inițiere. Această cale a aleșilor este universală, nefiind doar apanajul societăților secrete sau al religiei. Ea e prezentă și în cluburile și organizațiile obișnuite, unde, pentru a fi admis, trebuie să treci probe care aparent sunt evaluate la vedere ca să poată intra toată lumea, dar ele conțin niveluri diferite. Existența mai multor niveluri permite continuitatea procesului, asigurându-se totodată că proaspătul inițiat se va strădui să devină adept

sau membru cu drepturi depline şi să înţeleagă cum se întâmplă lucrurile în respectivul club sau organizaţie – şi astfel iniţiatul e absorbit total în lumea societăţii.

Societăţile secrete duc cu un pas mai departe afilierea membrilor, incluzând în „banca de cunoştinţe" anumite elemente pe care iniţiatul trebuie să le deprindă. Printre ele se numără strângeri de mână care conţin coduri tainice, cuvinte secrete, zile din an cu semnificaţii speciale, doar de puţini cunoscute, şi iniţierea în scrierile fundamentale. Datorită tuturor acestor elemente iniţiatul se simte şi mai important. Se pare că, în toate ipostazele, trăirea iluminării finale e rezervată celor care au atins cele mai înalte grade de iniţiere; cei din nivelurile inferioare au acces la şi folosesc gradele inferioare de iluminare.

Astfel, întâlnirile regulate duc şi la formarea unei camaraderii graţie căreia fiecare membru va simţi că aparţine unei familii mai mari şi deci că este mai important. Vorbiţi cu oricine lucrează în armată şi veţi vedea că un factor care contribuie decisiv la victoria unei unităţi este camaraderia. Asta îl conduce pe adept pe drumul înspre societatea secretă, o cale de o asemenea profunzime emoţională, încât părăsirea grupului de către unul dintre ei ar echivala cu pierderea unui membru al familiei. Datorită stării de siguranţă în care simte că se găseşte, iniţiatul nu doreşte să renunţe.

Iniţierea reprezintă aspectul cel mai important. Ea implică formarea unui ritual în jurul unui mit în aparenţă imposibil de înţeles. Comportă mai multe niveluri, ceea ce a valabil pentru orice religie. De fapt, procesul începe mai devreme decât cred majoritatea oamenilor, de la simplul fapt de a fi ales sau selectat pentru a se alătura grupului. Procesul de selecţie pare să se conformeze unui plan, iar folosirea cuvântului „ales" înseamnă că nu oricine se poate alătura. Studiile despre asemenea societăţi arată că, în realitate, acest proces este aproape întâmplător şi că adevărata selecţie are loc mult mai târziu. Cei care nu sunt aleşi pentru nivelurile superioare continuă să fie membri şi li se supun membrilor de rang înalt, fără să conştientizeze că de multe ori se află la un nivel inferior.

În etapele de început din cadrul oricărei inițieri, noul membru trece printr-o purificare de orice tip de gândire care nu este în avantajul respectivei societăți sau religii. Elementul e vizibil în sfera militară în general, în care mai ales bătălia psihologică dintre mai multe voințe constituie o lecție. Înfrângând spiritul recrutului, armata îl purifică de idei preconcepute, astfel încât tehnicile de supunere a minții să îi pară inocente proaspătului soldat.

Același lucru este valabil și pentru societățile secrete, căci noilor recruți li se cere să lase în urmă lumea, inclusiv familia și prietenii, considerați elemente de distragere a atenției sau elemente lumești ori diavolești. Apoi inițiaților li se dă ca substitut noua familie a Bisericii sau a societății respective, care, în această etapă a procesului, le vine în întâmpinare dându-le ajutor și dăruindu-le atâta dragoste, că sunt copleșiți de bucurie. Ceea ce va prinde rădăcini în mintea recrutului, grație procesului de purificare pe care l-a parcurs.

Acesta inspiră la loialitate și aprinde dorința de mai mult. Și Biserica, și societățile secrete satisfac respectivul imperativ cu elemente mistice ce le pot fi oferite numai celor care trec probele, create pentru a adânci și mai mult legăturile în care e prins inițiatul. Cu fiecare proces de învățare, adeptul se simte o ființă din ce în ce mai deosebită și astfel i se conferă într-adevăr un statut special.

Există probe menite să descopere dacă inițiatul are capacitatea de a progresa. Dimensiunile mai profunde pe care le implică asemenea organizații devin din ce în ce mai tainice și la cel mai înalt nivel trebuie să fie astfel, pentru că acesta este adevăratul secret sau țel al unei astfel de societăți sau religii.

Cavalerii templieri îl puneau la încercare pe inițiat cerându-i să scuipe pe cruce. Motivul este simplu și n-are legătură cu lipsa de respect despre care vorbește Biserica. La un prim nivel, dacă inițiatul nu reușește să scuipe pe cruce, așa cum i se cere, este răsplătit cu primirea în grup pentru credința adevărată de care dă dovadă și crede că a reușit. La celălalt nivel, se consideră că, dacă scuipă pe cruce, dovedește că este cu adevărat disciplinat și se va lăsa călăuzit de

autoritatea maeştrilor, oriunde l-ar îndrepta ea – un asemenea iniţiat va urca în ierarhie, care-i va rămâne ascunsă primului, cel care nu s-a supus poruncii.

> Ajungând la al nouălea grad, prozelitul era pregătit să servească drept simplă unealtă pentru toate patimile şi, mai presus de toate, pentru nestăpânita sete de dominare (...). Aşa că vedem cum cei care ar fi trebuit să fie apărătorii omenirii au cedat în faţa ambiţiei fără margini şi zac îngropaţi sub ruinele tronurilor şi ale altarelor, în mijlocul ororilor anarhiei, după ce au abătut nenorocirea asupra popoarelor şi au meritat blestemul oamenilor.
>
> (Von Hammer citat în *The Trail of the Serpent)*

Privite din exterior, consecinţele acestor căi specifice unei societăţi secrete par bizare şi neobişnuite. Şi, totuşi, ele pot deveni normă, fiind acceptate de toată lumea. Un exemplu e creştinismul: în primii ani de existenţă, a fost catalogat ca fiind un cult sau o organizaţie secretă, deoarece a trebuit să rămână neoficial. Motivul l-a constituit faptul că religia oficială se credea departe de crezurile cultului creştin, când, în realitate, acestea erau aceleaşi credinţe de tip solar. Pe vremea aceea filosofiile romane erau ceea ce numim azi păgân, dar au fost adoptate de majoritate. La un moment dat din existenţa lor, chiar şi păgânii au constituit un grup neoficial. Apoi această componentă neoficială a creştinismului s-a dezvoltat, a luat amploare şi i s-au alăturat membri cu statut de „autoritate oficială". Şi astfel a fost acceptat de tot mai multă lume. Desigur, în aparenţă cultul a avut parte de multă ură „oficială" căci, prin căile tainice pe care le propunea reprezenta o ameninţare la adresa religiilor oficiale. Creştinismul dispunea de semne secrete, strângeri de mână misterioase, ritualuri şi mituri speciale, ca orice organizaţie secretă. Iată esenţa specificului „societăţii secrete": ea trebuie să rămână secretă din cauza oficialităţilor care fac din ea o societate secretă. Apoi creştinismul a ajuns

să conducă întreaga lume şi să lupte împotriva altor mişcări neoficiale, care păstrau misterele miturilor străvechi, după cum vom constata.

E uluitor că acelaşi lucru este valabil şi pentru Islam, iudaism şi budism şi chiar pentru comunism. Toate au început ca organizaţii secrete şi clandestine, în aparenţă potrivnice doctrinei oficiale. Asemenea societăţii secrete a naziştilor din anii treizeci, toate acestea sunt astăzi organizaţii sau religii oficiale care au început în taină şi au sfârşit prin a dobândi putere, ţel pe care-l iau în râs adversarii de pretutindeni ai teoriei conspiraţiei. Cert este că istoria a arătat că, odată cu fiecare generaţie, societăţile secrete cu câştigat putere şi s-au transformat în Biserici şi mişcări oficiale, după cum au dorit.

Acum există societăţi secrete în toate ţările, fiecare având propriul ei scop şi fiecare fiind supravegheată, ca întotdeauna, de oficialităţi.

Maria, Maica lui Dumnezeu, sau o imitaţie a lui Isis.

Arabii şi unii creştini cred că evreii sunt la originea tuturor conspiraţiilor şi urmăresc să conducă lumea. Druzii şi comunitatea yazidi din Siria şi de pretutindeni sunt consideraţi o ameninţare pentru normă. Mulţi îi percep pe legendarii Illuminati ca pe o ligă secretă de gentlemani şi cred că lor li se datorează puterea creştin-americană. Comunitatea creştină are convingerea că terorismul internaţional e

finanţat şi practicat de reţele de organizaţii secrete islamice, răspândite în toată lumea.

Istoria a arătat că după această etapă astfel de mişcări neoficiale modifică echilibrul puterii în lume. Să luăm evenimentele din 11 septembrie 2001 şi dezgustătorul atac împotriva Americii. Ele sunt opera unor organizaţii clandestine şi într-adevăr au schimbat lumea. Un alt exemplu este revolta americană împotriva Imperiului Britanic, sprijinită, condusă şi inspirată de organizaţia secretă a francmasonilor. În Rusia şi în Franţa au existat, de asemenea, revoluţii urzite de organizaţii secrete.

Ceea ce nu înseamnă că fiecare tentativă a societăţilor secrete va avea succes, iar istoria a fost mânjită de sute de astfel de încercări nereuşite. Alţii au dobândit puterea doar pentru scurtă vreme.

Un alt aspect demn de interes, care are legătură cu modul în care înţelegem societăţile secrete, este faptul că multe dintre figurile ilustre ale omenirii au făcut parte din societăţi secrete. Platon a fost un iniţiat în misterele de la Eleusis şi chiar povesteşte în scrierile sale cum s-a petrecut iniţierea. A susţinut că a fost aşezat într-o piramidă timp de trei zile şi că a murit simbolic, a renăscut şi apoi i s-au dezvăluit tainele misterelor. Nu e de mirare că se spunea că Marea Piramidă făcea parte din mistere – numele pe care le-a primit, Ikhet şi Khuti, însemnând „lumină slăvită" sau „strălucire".

Aşadar, ce este o societate secretă? Este pur şi simplu un grup de indivizi, care susţine că îşi are originea în timpurile imemoriale sau în dansul celest şi solar al universului ciclic, care se adună pentru a provoca o schimbare. Uneori izbândesc, alteori nu, însă de cele mai multe ori produc o schimbare în societate în general. Ca entitate, au un temei spiritual şi cele care au repurtat victorii au în comun iluminarea, în care îşi are originea numele de „Strălucitorii".

În anul 1863, Le Counteulx de Canteleu scria astfel în *Les Sectes et Sociétés Secrètes (Sectele şi societăţile secrete):*

În toate societăţile secrete, de la cele egiptene la Illuminati, formele de iniţiere sunt aproape identice, iar majoritatea se înlănţuie şi dau naştere altora.

UN LIMBAJ SECRET

Istoria e o minciună. Cum zicea Justice Holmes, istoria e „ceea ce spun învingătorii că e". A fost răstălmăcită de-a lungul unor lungi perioade de timp pentru a se potrivi cu concepţia fiecărei generaţii în parte despre ce sunt faptele şi adevărul. Dacă n-ar fi existat societăţile secrete, istoria noastră ar fi fost cu totul altfel.

Istoria omenirii este asemenea unui puzzle uriaş. Numai atunci când toate piesele sunt aşezate în ordinea corectă putem vedea imaginea în ansamblul ei. Iar rezultatul este de-a dreptul uimitor. Vom avea în faţa ochilor o imagine măreaţă şi edificatoare despre cum am putea elucida enigmele lumii străvechi, dar nu chiar atât de străvechi, de la menhire, Sfântul Graal şi alchimie la adevărul din spatele religiei şi la sistemele politice din zilele noastre. Povestea societăţilor secrete ascunde adevărata istorie a omenirii.

Aşa cum genetica în lumea contemporană arată legăturile indestructibile dintre membrii rasei umane, cercetarea şi concluziile studiului din prezentul volum vor demonstra că propriile noastre sisteme de credinţe politice şi religioase au aceeaşi origine[1]. În definitiv, nimic nu e nou sub soare. Sistemele religioase noi sunt doar vechile sisteme reînnoite, care poartă alte denumiri şi apar în alte contexte, dar credinţele pe care le au la bază sunt aceleaşi.

Din această istorie putem descoperi şi înţelege tiparele ciclice ale comportamentului uman, care ne vor ajuta să prezicem mai uşor viitorul sau cel puţin aşa ni se spune. Ne vom apleca asupra existenţei

[1] Steve Jones, *In the Blood,* Harper Collin, 1996.

vieţii şi a conştiinţei, le vom repera originea şi direcţia în care se îndreptă. Vom călători prin milenii de enigme pentru a dezvălui o istorie reală, întemeiată pe fapte şi dovezi. Vom afla dacă există într-adevăr o conspiraţie mondială şi, dacă da, unde ne duce ea. Vom stabili motive, vom analiza informaţii noi, vom studia documentele existente într-o altă lumină, pentru a ne face o idee generală despre perioade mari de timp şi civilizaţii de amploare, iar în cele din urmă vom cerceta tainele credinţei.

Unul dintre cele mai stranii aspecte ale societăţilor secrete rezultă din înţelegerea clară a faptului că, unul după altul, istoricii ne-au spus minciuni secole de-a rândul. Totuşi, nu trebuie să ţinem seama de faptul că aceşti profesionişti sunt cei care au asamblat cantităţi uriaşe de informaţii şi ne-au oferit aşa-zise descrieri ale faptelor, bazate pe propriile lor sisteme de credinţe, aflate sub influenţa epocii şi a spaţiului în care au trăit sau trăiesc. De n-ar fi fost truda istoricilor, mi-ar fi fost cu neputinţă să scriu o astfel de carte, deşi concluziile ei sunt în contradicţie flagrantă cu viziunea oficială. Să nu uităm că multe dintre studiile de istorie pe care le citim azi au fost scrise sau că cel puţin documentarea pentru ele s-a făcut într-o epocă excesiv de creştină, când fiecare teorie şi fiecare fapt erau privite din punct de vedere creştin. Când s-a descoperit, de exemplu, că înainte de Hristos au existat zei străvechi care au fost răstigniţi, respectivele divinităţi au fost alungate, nimicite sau chiar s-a susţinut că ele au fost un semn de la Dumnezeu cu privire la viitoarea răstignire a lui Hristos. Ceea ce este, evident, o aberaţie născocită de o religie care a fost ea însăşi rodul cultelor străvechi, după cum vom constata.

Trebuie să înţelegem, de asemenea, că numeroşi istorici, artişti, constructori, politicieni, credincioşi zeloşi şi laici au vrut să transmită adevărul, însă n-au reuşit. Aşa că au conceput scrieri secrete, coduri şi o anumită simbolistică pe care să le descifreze breasla lor şi generaţiile viitoare. Frumuseţea multora dintre aceste simboluri se datora faptului că majoritatea erau deja cunoscute şi aveau semnificaţii

precise şi, ca atare, înţelesul ascuns putea fi camuflat cu uşurinţă în religiozitatea oficială.

Simbolurile stau ascunse pretutindeni în jurul nostru, ca un şir de indicii care duc la comoară. Venim în contact cu ele, oriunde mergem – de la arhitectura simbolică şi vitraliile bisericilor medievale, de exemplu, la logoul unei firme de camioane. Logoul propriei mele companii simboliza Faza de Trecere, preschimbarea unei substanţe în alta. Pentru o companie de marketing, era ideal. Şi, oricum, doar cei care cunosc asemenea lucruri ar putea observa. Alţii n-ar vedea decât o săgeată cu o linie ondulată. Am ascuns o reprezentare simbolică în logoul, altfel obişnuit, al unei companii.

Omenirea foloseşte limbajul secret de mii de ani. Această formă alternativă de comunicare s-a dezvoltat cu fiecare generaţie, devenind din ce în ce mai complexă şi mai greu de descifrat. Singurul mijloc de a descoperi tainele simbolismului este să desfacem în bucăţi fiecare pictură, construcţie sau text în toate sensurile posibile şi să ţinem cont şi de autorii acestor artefacte, precum şi de epoca în care au trăit. Apoi asemenea descoperiri trebuie judecate în contextul faptelor istorice cunoscute, cum sunt informaţiile arheologice.

Una dintre cele mai importante opere ale simbolismului, la toate nivelurile, este Biblia. Pentru cărturarul care cunoaşte sensurile alternative ale scrierilor apocaliptice este de multă vreme evident că în ea se află adevăruri ascunse. Dar mult mai mulţi consideră că principiul care străbate întreaga carte este de natură astroteologică – Iisus este Soarele, Fecioara Maria e Luna, iar cei doisprezece apostoli sunt, prin urmare, elementele Zodiacului. Numai că există foarte multe straturi ascunse care arată că e posibil orice număr de semnificaţii şi trebuie să nu uităm că în cod sunt încifrate şi minciuni. Desigur că există, de asemenea, sute de texte şi aşa-numite evanghelii, concepute în perioada în care a fost scrisă şi Biblia, care pur şi simplu n-au trecut proba la care le-au supus primii propovăduitori ai creştinismului şi n-au fost integrate în ritual. Dar acum ele sunt valabile pentru istoria omului,

căci, altfel, am putea redeveni doar o masă de manevră mai ales pentru cei care au stabilit conţinutul Bibliei.

Şi trebuie, de asemenea, să avem grijă să nu decriptăm prea mult din texte, căci am putea risca să le înţelegem în lumina societăţii moderne căreia îi aparţinem. Există numeroase exemple de cărţi recente în care edificii şi scrieri din vechime sunt luate drept dovezi ale „vizitelor extraterestre". Ignorând orice alte interpretări pământeşti şi imensa lipsă de înţelegere a tradiţiilor religioase şi culturale ale vremii, aceste dovezi sunt întrebuinţate abuziv în sprijinul unei idei sau teorii prestabilite.

Un alt exemplu îl constituie evangheliştii din epoca modernă pentru care *Apocalipsa Sfântului Ioan Teologul*, cartea biblică, este „dovada" întoarcerii iminente a Domnului. Aceştia atrag atenţia asupra unor semnificaţii tainice despre războiul nuclear şi dictatorii din Orientul Mijlociu, de parcă ar fi avut ei înşişi vreo revelaţie. După cum vă va spune orice istoric, adevărul este că, după ce a fost întocmită *Apocalipsa*, fiecare generaţie a susţinut să sfârşitul e aproape. În parte, aceasta este chiar ideea din Evanghelia ciclică solară, complet răstălmăcită, ca de obicei. Din cauza tuturor interpretărilor false, elementele cuprinse în cod sunt tot mai greu de descifrat.

Vom începe cu o analiză a originilor noastre. Originea vieţii a constituit dintotdeauna o componentă fundamentală a religiei. Iluminismul şi epoca lui Darwin şi a contemporanilor lui au modificat puternic concepţia religioasă asupra lumii. Dacă aruncăm o privire la adevărul din spatele originii omenirii, vom vedea că Darwin n-a „descoperit" decât ceea ce era deja ştiut – că epoca iluminismului făcea parte dintr-un plan şi că trebuia să vină pentru ca schimbările impuse să aibă loc. Vom vedea că strămoşii noştri îndepărtaţi şi credinţele lor religioase erau perfect asemănătoare cu aşa-zisele credinţe ştiinţifice de azi şi că doar limbajul întrebuinţat era altul. Să luăm următorul tipar, care a fost simplificat, dar e vizibil în majoritatea religiilor lumii:

1. Numai Dumnezeu există. El este suprem şi singur.

2. Cerurile şi pământul sunt fără de formă. Totul este întuneric şi/sau acoperit de apele primordiale.
3. Apoi se face lumină.
4. Cerul şi pământul se despart.
5. Pământul se desparte de ape. Se iveşte soarele, care face noapte şi zi.
6. Pe pământ creşte vegetaţia şi apoi apar făpturi.
7. Se ivesc păsări şi animale.
8. Apare omul.[1]

Veţi observa că tiparul e cuprins şi în teoriile curente despre originea speciilor, doar că acestea nu recunosc existenţa lui Dumnezeu. Este în concordanţă cu aşa-numita teorie big-bang, şi, totuşi, pare să se fi format cu mii de ani în urmă. Asemenea tipare existau îndeosebi în Egiptul antic, unul dintre leagănele misterioase ale religiilor lumii.

În trecut, religiei îi revenea misiunea să ne informeze despre originile noastre. Acum oamenii de ştiinţă sunt cei care ne spun să căutăm fapte legate de aceste origini, în loc să filosofăm pe marginea lor, dar în acelaşi timp vin cu teorii noi, uneori preconcepute, şi nu iau în considerare toată cunoaşterea noastră.

Acum ies la iveală alte şi alte lucruri zi de zi. Noi idei cu privire la ecuaţiile matematice în legile fizicii dovedesc că unele teorii sunt valabile. Trebuie să fim capabili să le înţelegem şi să nu ne fie teamă să ne schimbăm opiniile personale, pe măsură ce apar elemente noi. Propriile noastre adevăruri trebuie să se schimbe, altminteri riscăm să devenim fanatici religioşi, fără forţă şi inerţi. Din nefericire, fervoarea religioasă din toate disciplinele (inclusiv din ştiinţă) ne poate împiedica să vedem aceste înfăptuiri minunate, să mergem mai departe şi chiar să evoluăm.

Multe lucruri sunt ţinute departe de ştiinţa noastră din cauză că unele dintre ele ar stârni valuri de prejudecăţi şi intoleranţă. Nimeni

---

[1] Robert Feather, *The Dead Sea Scrolls Decoded*, Thorsons, 1999. Bucureşti, 1953 (n.a.).

nu va rămâne neafectat de dovezile pe care le voi prezenta aici. Această carte este o provocare pentru sistemul de credinţe şi prejudecăţile personale ale fiecărui cititor, care, cu siguranţă, nu va fi dispus să accepte totul ca atare. Multe dintre dovezile strânse aici sunt interpretabile. În fiecare asemenea caz, se vor menţiona şi celelalte puncte de vedere. Acolo unde se impun alte abordări, ele au fost cercetate din surse originale. Includ aici toate facţiunile religioase, fie că sunt considerate culte, oculte sau oficiale.

În căutarea adevărului, vom analiza absolut tot ce şi-ar putea găsi locul într-un studiu. Vom porni de la Adam şi Eva şi ne vom îndrepta spre ştiinţa modernă. Apoi vom merge mai departe, încercând să descoperim începutul sistemului nostru de credinţe şi originea unor explicaţii ce fac apel la supranatural. Vom aduce dovezi concrete despre modul în care sistemele noastre de credinţe au fost întrebuinţate, abuzate şi manipulate de un grup secret şi ucigător, care are în spate o istorie de milenii. Aceşti indivizi purtau un nume, puterea lor avea un temei şi deţineau o taină păstrată de câţiva dintre iniţiaţii din rândurile lor, taină care a avut repercusiuni majore asupra viitorului omenirii. Vom descoperi secretul şi-l vom scoate la lumină.

Slava religiei - aurul.

Mii de bestseller-uri întreţin enigme care pur şi simplu nu există. Cartea de faţă le va spulbera şi ne va readuce pe drumul cel bun. Oare de ce, în epoca noastră, care se presupune că e avansată, tot mai credem şi alimentăm minciunile, menite să ne ţină sub control, servite de cei care deţin funcţii ce le conferă autoritate? Răspunsul e simplu. Cunoaşterea înseamnă putere – prin urmare, dacă o păstrezi doar pentru tine, păstrezi şi puterea.

Când lăsăm în urmă vechile religii, primim una nouă, mai relevantă pentru vremea noastră şi pentru scopurile politice ale deţinătorilor de putere. Avem nevoie de opiumul care este religia sau putem supravieţui fără el? Aveam nevoie de religiile New Age reambalate sau de cultele pseudoştiinţifice care caută să descifreze sensul vieţii în farfurii zburătoare? Această carte va arăta că până şi sistemele de credinţe noi sunt întemeiate pe aceleaşi vechi minciuni şi pe cunoaşterea secretă, care, chipurile, ar fi „prea simple" pentru a fi înţelese.

Purtând diverse nume, Strălucitorii ne-au manipulat de-a lungul veacurilor prin varii mijloace, inclusiv prin intermediul psihologiei. Folosindu-se de povestea despre originile omenirii, au mizat pe dorinţa noastră de a afla cine suntem şi de unde venim şi ne-au controlat sistemele de credinţe de la bun început. De asemenea, au înţeles câteva dintre modurile fundamentale în care funcţionează şi e influenţat creierul uman. Au descoperit că nu ne influenţează doar oamenii, ci şi lumea din jur şi în mai multe feluri decât putem înţelege azi.

Dacă sunteţi gata să aflaţi adevărul, dacă puteţi spune sincer că sunteţi deschişi şi pregătiţi să renunţaţi la ideile preconcepute, citiţi în continuare. Uitaţi de falsele interpretări ale mitului şi ale istoriei, pe care le-aţi auzit de atâtea ori, şi descoperiţi ce sunt ele cu adevărat: limbajul secret al Strălucitorilor.

2

CORPURI CEREŞTI: ZEII ANTICILOR

Pentru a ne continua misiunea de a descoperi tainele societăţilor secrete, trebuie să le înţelegem pe deplin contextul, atât la nivelul credinţelor, cât şi la nivelul istoriei. Pentru că multe dintre societăţile secrete contemporane desfăşoară o imagistică şi o simbolistică ce gravitează în jurul credinţelor pe care le aveau strămoşii noştri precreştini, ar fi bine să facem o încercare să înţelegem cum şi de ce au apărut asemenea credinţe şi care sunt adevăratele înţelesuri ale simbolurilor care ni se arată. În acest scop trebuie să cercetăm tărâmul „corpurilor cereşti", adică planetele de pe cerul nopţii.

Sunt bucuros din cale-afară ori de câte ori vizitez un loc îndepărtat, de unde însoţitorii noştri din ceruri se pot vedea fără ca imaginea să le fie tulburată şi otrăvită de lumina ce se revarsă din felinarele de stradă. Să stai să priveşti stelele scânteietoare într-o noapte în care cerul e limpede-limpede – iată o stare pe care ar trebui s-o experimenteze toată lumea. Astăzi ştim ce sunt stelele: sori de departe, uneori răposaţi de multă vreme. Neavând posibilitatea de a contempla aştrii în licărul portocaliu al unei străzi de mahala, strămoşii noştri n-aveau habar de ştiinţa din spatele miracolului. Pentru ei, stelele erau miriadele de ochi ai zeilor din cer – marii Strălucitori de

sus. Soarele-tată şi Luna-mamă erau stăpânii, graţie dimensiunii lor şi aparentei relaţii stabilite cu hormonii bărbatului şi ai femeii – şi astfel aveau control asupra existenţei noastre, la propriu. Nu prea e de mirare că poveştile despre zeii cereşti cei strălucitori au rămas în istorisirile din religiile noastre, în mitologie şi în folclor.

Asemenea zeului păgân Pan, al cărui nume înseamnă „tot", Biblia spune că „Hristos este tot şi în toate". Să fi înţeles primii creştini şi gnosticii relaţia omului cu forţele ascunse ale universului mai larg? Un lucru este sigur, anume că societăţile secrete despre care vom discuta în curând au apărat această concepţie ca pe un prunc ce trebuie ţinut la piept. La întrebarea dacă primele fiinţe umane înţelegeau şi foloseau efectele tiparelor ciclice, forţele electromagnetice şi legăturile dintre oameni, plante şi animale putem răspunde amintind de indiciile ce arată reverenţiozitatea omului străvechi faţă de aceste elemente, precum şi veneraţia şi comportamentul ritualic pe care le-au suscitat unele dintre aceste componente fundamentale ale „supranaturii".

Tiparele şi ritmurile ciclice, de la tiparul zi-noapte la schimbarea anotimpurilor, ne domină existenţa şi se răsfrâng asupra noastră.

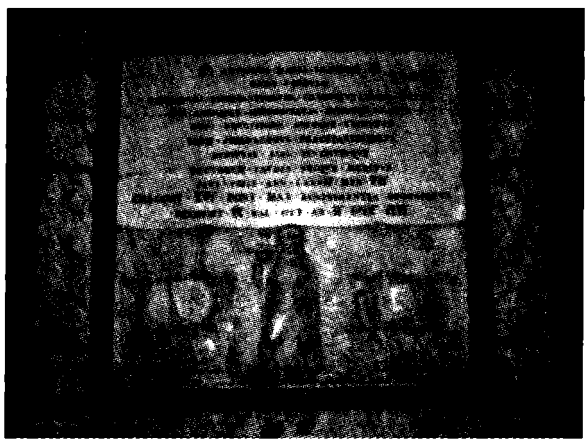

Sistemul solar în echilibru.

Dacă aruncăm o privire la câteva dintre ciclurile care au devenit importante pentru om, putem observa modul în care ne afectează.

Ciclurile zi-noapte diferă în alte părţi ale lumii. În unele locuri nopţile sunt mai lungi şi zilele mai scurte, de exemplu, iar natura de acolo s-a adaptat. Aşa-numita „tulburare afectivă de sezon" e cauzată de nopţile lungi. La ecuator, unde soarele e mai puternic şi străluceşte mai mult timp, această afecţiune nu se manifestă, fiind incompatibilă cu acel spaţiu.

În mai multe părţi ale lumii există patru anotimpuri. În alte zone, anotimpurile sunt altfel. Regiunile tropicale cunosc două anotimpuri: cel umed şi cel uscat. Iar în zonele musonice anotimpurile sunt în număr de trei: rece, cald şi ploios. În ţinuturile polare, trecerea de la vară la iarnă implică o schimbare bruscă de temperatură.

Viaţa omului, a plantelor şi a vieţuitoarelor s-a adaptat remarcabil la diferitele anotimpuri şi la fel s-a întâmplat cu mitologia creată în jurul lor.

Glanda pineală este cea care măsoară anotimpurile şi lungimea zilei. Astfel fiinţa umană se poate adapta la anotimpurile din fiecare colţ al lumii. Numeroase specii, inclusiv anumite păsări, pot prezice corect vremea, pentru ca zburătoarele să-şi poată planifica tiparele pentru a migra. Buburuza din Marea Britanie nu s-a înşelat niciodată atunci când a făcut o prezicere pe termen lung despre cum va fi iarna.

LUNA

Luna joacă un rol important în toate religiile lumii şi semnificaţiile ei sunt bine ascunse în societăţile secrete. Ciclurile selenare sunt indestructibil legate de experienţa umană. Fluxul mareelor oceanelor corespunde creşterii şi descreşterii Lunii, asemenea ciclului

menstrual, care a avut o influenţă semnificativă asupra primelor credinţe religioase şi a celor mai târziu.

Menstruaţia (*moon*[1]-struation) se întâmplă numai în anii fertili şi avea un sens simbolic în culturile primitive. Sângele menstrual stârnea spaima sacră şi frica şi este posibil să fi fost în strânsă legătură cu folosirea ocrului de către omul din vechime. Este, de asemenea, un sânge dispreţuit, considerat necurat (chiar şi azi femeile de religie ebraică fac o baie purificatoare la şapte zile după menstruaţie), o otrăvire pe care marii zei i-au sortit-o femeii pentru păcatele ei, deşi concepţia pare să fie o adăugire survenită mult mai târziu, rezultat al confruntării subtile dintre sexele afirmate de religie, deoarece pentru cultele străvechi sângele constituia un obiect de veneraţie atât de important, încât practicaţii lor aveau obiceiul de a-l bea.

Femeile la menstruaţie erau adesea ţinute departe de alţi membri ai tribului sau ai satului din care făceau parte. Poate că de aceea Sabatul vrăjitoarelor avea loc chiar în ziua în care Luna se odihnea, fiind asociat cu răul. Despre Iştar, unul dintre numele purtate de Zeiţa Lună, se spunea că are menstruaţia în această zi. Pe de altă parte, femeia la menstruaţie este considerată şi un simbol al fertilităţii, iar în anumite culturi din Africa ea era purtată în jurul casei unei femei dornice să rămână însărcinată şi i se poruncea să atingă tot. Apariţia menstruaţiei marchează transformarea copilului în femeie, moment sărbătorit prin ritualurile Zeiţei Pământ sau Zeiţei Mamă, iar mult mai târziu prin sângele din Euharistie.

După aceea Sabatul (*Heart-rest of the moon*[2]), ziua în care Luna se retrage, ziua a şaptea, avea să fie preluat de evrei, care îl vor transforma în ziua lor de odihnă şi vor pune capăt religiilor materne, selenare, inaugurându-şi propriul lor „Zeu Soare". Creştinii au dus şi mai

---

[1] *Moon – Lună* în lb. engleză. Autorul face o asociere speculativă, bazată pe asemănarea fonetică dintre *men,* prima componentă a cuvântului *menstruation* (menstruaţie) şi *moon* (n. tr.).

[2] *Liniştirea Lunii* – în lb. engleză în orig. (n. tr.).

departe ideea, strămutând ziua de odihnă în ziua mithraică a Soarelui, lunea fiind inițial ziua dedicată Lunii.[1]

Luna siderală cuprinde 27,32 de zile, iar luna sinodică are 29,53 de zile. Căile și sensurile celor două intervale sunt diferite, depinzând de cultura din care fac parte. Anul sideral e alcătuit din 13 luni. Iată o structură matriarhală, veche de mai bine de 3.000 de ani.

Se pare că adoptarea intervalului de 12 luni a fost o tentativă a culturilor patriarhale solare de a domina și iată că acum anul cuprinde 12 luni. În realitate, ele sunt simboluri ale caselor zodiacale. Fiecare „casă" din zodiac are aproximativ 30 de grade și Soarele trece prin ea la fiecare 30 de grade. Desigur că, în ipostaza de simbol al Soarelui, Iisus a atins maturitatea la 30 de ani și a susținut că în casa Tatălui său se aflau multe odăi. Toate aceste elemente fac parte din ceea ce se numește astroteologie – teologia aștrilor – și s-au strecurat încetișor în încăperile ascunse ale ordinelor secrete.

Eliminarea intervalului de 13 luni s-a întâmplat odată cu persecutarea Sabatului vrăjitoarelor, în care se regăsesc 13 membre, acest număr fiind considerat de rău augur în Occident. Însă mai important este faptul că Iisus a avut 12 discipoli, deci cu el 13, numărul tainic al Pământului Mamă. Însuși conceptul de creștinism s-a format în jurul venerației pentru aștri și Soare: Hristos este Soarele, care moare vreme de trei zile în mijlocul iernii și învie peste trei zile; Fecioara Maria e asociată cu Luna atât din punct de vedere mitologic, cât și din punct de vedere etimologic; cei 12 discipoli reprezintă cele 12 semne zodiacale.

Luna este prezentă în structura de adâncime a multora dintre primele noastre culturi. Deși numele zeităților asociate cu ea variază în funcție de spațiu, limbă și diferențe etnice, ele sunt, în esență, aceleași: Afrodita, Astarte, Badb, Brigit, Ch'ang O, Demeter, Persefona, Hecate, Inanna, Isis, Ișar, Maja Jotna, Tsuki-Yomi. Și toate apar ca Sophia gnostică sau înțelepciunea. Unele denumiri au supraviețuit, păstrate în culisele cultelor secrete, în timp ce ordonau în taină sau

[1] Esther Harding, *Woman's Mysteries,* Rider, 1971

chiar creau fundamentele unor noi zeităţi pe cale de apariţie, ca Mithras sau Iahve, divinităţi solare şi masculine. Iată elementele propriu-zise ale unei simbolistici interioare cât se poate de reale – echilibrul dintre dimensiunea masculină şi cea feminină din mintea noastră.

Expresii ca „lunatic" („lovit de Lună") şi „mintal" provin de la „Lună", în ideea că stările pe care le exprimă reprezintă consecinţe ale perioadelor astrului selenar, de obicei ale Lunii Pline. Dacă ne gândim la confruntările patriarhale şi matriarhale de pe toate continentele, nu e de mirare că Luna a fost denunţată ca fiind Luna „nebună". S-a avansat ideea că în această perioadă a lunii corpul rămâne fără energia electrică şi omul îşi pierde facultăţile de judecată. Acum nu mai mult de două secole, nebunia[1] era menţionată în lege în Marea Britanie. S-a demonstrat ştiinţific că piromania, cleptomania şi obiceiul de a conduce maşina într-un mod periculos iau amploare când e Lună Plină, deci este posibil să existe o cauză ştiinţifică a acestei pierdute bătălii matriarhale.

Paştele evreiesc se sărbătoreşte în funcţie de calendarul lunar. Data Paştelui creştin (Eoster[2] era zeiţa primăverii la anglo-saxoni) se calculează pornind de la Luna Plină, de după echinocţiul de primăvară. Toamna, Luna Plină se celebrează, de asemenea, în zilele cele mai apropiate de echinocţiu. Evreii aveau mai multe festivaluri închinate Lunii, cum ar fi Luna Nouă şi Luna Plină (vezi *Numerii, 28:11-14)*. Iar pentru numeroase culturi eclipsa de Lună echivalează cu unirea dintre Zeul Soare şi Zeiţa Lună.

În perioada 1948-1957 la New York s-au născut 500.000 de copii. Rezultatele cercetării au arătat că mulţi au venit pe lume în timpul descreşterii discului lunar, iar majoritatea s-au născut după Lună Plină. În Germania, pe coasta de la Marea Nordului, cele mai multe naşteri au avut loc la vremea fluxului, când Luna stă deasupra. În emisfera

---

[1] În sensul de „alienare cauzată de fazele Lunii", *lunacy* în orig. (n. tr.).

[2] Dată fiind asemănarea fonetică, autorul pune în legătură acest nume cu *Easter,* cuvânt din lb. engleză care denumeşte Paştele (n. tr.).

nordică, în mai şi în iunie vin pe lume mai mulţi prunci decât în lunile noiembrie şi decembrie, iar în emisfera sudică lucrurile se întâmplă invers. S-a analizat rata natalităţii în funcţie de regiune şi s-a constatat un tipar care depinde de perioada anului. În anii '60, Eugen Jonas a descifrat legătura dintre ovulaţie şi astrul selenar şi astfel a reuşit să îmbunătăţească eficienţa contraceptivelor, care a ajuns la 98%. Când i s-au pus la dispoziţie datele despre naşterea a 250 de nou-născuţi, a identificat sexul a 87% din aceşti copii numai din informaţiile despre situaţia existentă la nivelul planetelor în momentul naşterii lor.

Frank Brown de la Northwestern University din Illinois a descoperit că stridiile aduse în laboratorul lui, aflat la 1.000 de mile distanţă de ţărmul din Connecticut, de unde au fost culese, se deschid în momentul în care pe ţărmul care e habitatul lor natural are loc fluxul, asociat, la rândul lui, cu tiparul orbital al Lunii. Brown a mai demonstrat că fazele Lunii au repercusiuni asupra şobolanilor, a cartofilor şi a unei specii de raci denumiţi „lăutari". În laborator, metabolismul diverselor vieţuitoare fluctua ca reacţie la tiparele Lunii şi în funcţie de factorii geomagnetici. Acum, după mai mulţi ani, există cercetări care dovedesc că toate vieţuitoarele acvatice cunoscute li se supun aceloraşi faze lunare şi atunci când sunt strămutate din habitatul lor natural. Pe de altă parte, numeroşi oameni de ştiinţă au fost de părere că Brown se ocupă de ştiinţe paranormale şi nu i-au luat în seamă cercetările. Acestea din urmă demonstrează (ştiinţific) efectul ciclurilor şi al energiei electromagnetice asupra locuitorilor planetei noastre, printre care şi fiinţele umane. Deloc surprinzător că, pentru oamenii din vremurile străvechi, asemenea corpuri planetare erau zeităţi care le orânduiau viaţa.

SOARELE

Strălucitorul, „marea lumină a lumii", este venerat pretutindeni ca lumină a vieţii, dătător de căldură şi cel mai important simbol

ciclic din toate timpurile. Strămoşii noştri ştiau că el înseamnă viaţă sau moarte. Întoarcerea zilnică a Soarelui era o mişcare esenţială pentru ca astrul să-şi reînnoiască forţa anual, de Paşti. Se spune că Soarele e înţelept, aşa că misterele[1] care se jucau în lumea întreagă puneau semn de egalitate între lumină şi înţelepciune. Graţie puterii sale, Soarele a fost considerat cea mai puternică zeitate. În primele civilizaţii dezvoltate, astrul era o prezenţă constantă. În cultura egipteană şi potrivit cultului lui Heliopolis, soarele era Atum, Ra, Re, Atum-Ra sau Ra-Atum. Conform cultului de la Memphis, soarele era Amun sau Amun-Re. Scarabeul este întrebuinţat frecvent pentru a înfăţişa Soarele în anumite aspecte ale sale, ca simbol al autoregenerării şi al ideilor timpurii despre reîncarnare. De obicei, Soarele este o zeitate masculină, care depăşeşte în înţelepciune Luna, divinitatea feminină cu care se împerechează.

Marii lumini îi închinăm jertfe, dansuri (aproape întotdeauna în cerc sau în ciclu, ceea ce nu e lipsit de semnificaţii) şi imnuri şi spre ea călătorim sute de kilometri. O antropomorfizăm şi îi dăm nume precum Apollo şi o reprezentăm în piese de teatru. Ceea ce ascunde, bineînţeles, o interpretare mai pronunţat simbolică şi mai profundă, aceea pe care iniţiaţii, străvechii Preoţi Strălucitori ai Soarelui, izbuteau să o desluşească. Tiparul ciclic şi natura Soarelui, dătătoare de viaţă, constituie cheia secretelor deţinute de Strălucitorii din vechime.

Mişcările Soarelui au fost sursă de inspiraţie pentru poveşti despre unde se duce Zeul Soare şi de ce se întoarce, despre lupte şi despre înfrângerea morţii. Cea din urmă idee, învingerea morţii, ne dă primul indiciu despre modul în care omul s-a folosit de legendele şi misterele Zeului Soare pentru a ascunde ideile secrete cu privire la posibilitatea noastră de a ne reîncarna. După mii de ani petrecuţi implorând Soarele să se întoarcă în fiecare zi şi să renască în fiecare primăvară, omul străvechi şi-a format propriile lui ritualuri de renaştere

[1] Piese de teatru din Evul Mediu, cu caracter preponderent religios, care se reprezentau mai ales cu prilejul unor sărbători religioase (n. tr.).

şi idei despre înfăptuirea renaşterii. Iar acum, după milenii în care s-au strâns şi mai multe enigme şi simboluri, ne e aproape cu neputinţă să descifrăm secretul magic.

Zi de zi răsărim odată cu soarele. Corpul nostru produce hormoni care ne trezesc, ne învie, ne regenerează. Vara glandele endocrine din organism secretă mai mulţi hormoni care creează o stare de bine. După-amiaza târziu ne simţim mai relaxaţi pentru că puterea soarelui slăbeşte. În multe ţări poliţia secretă preferă să aresteze în acest moment al zilei, fiindcă oamenii cedează mai uşor. Astăzi înţelegem cum să întrebuinţăm puterea soarelui, cu efectele regenerative ale vacanţei şi cu demersurile poliţiei secrete. Dar ce făceau oare strămoşii noştri, a căror gândire, se presupune, nu era aşa de complicată?

Activitatea petelor solare ne afectează direct bioritmurile în feluri pe care nu le înţelegem. Dovezile arată că ea poate irita funcţiile organismului nostru, precum şi atitudinea mentală. Cercetarea pe termen lung efectuată de The Foundation for the Study of Cycles[1] a dus la câteva rezultate interesante, printre care: existenţa unui ciclu de 3,86 ani în cadrul sinuciderilor lemingilor[2] şi în cazul creşterii cherestelei din lemn de pin în America de Nord; existenţa unui ciclu de 11,1 ani al activităţii petelor solare şi o amploare considerabilă a războiului şi a tulburărilor. Ciuma Neagră[3] şi Marea Ciumă[4] au coincis cu această turbulenţă solară. De asemenea, la fiecare 11,1 ani se înregistrează o creştere a numărului de accidente rutiere, iar în modă se schimbă lungimea fustelor, mai mică sau mai mare, iar activitatea vulcanică şi seismică se intensifică. Ultima constatare le

---

[1] Forumul pentru Studierea Ciclurilor (n. tr.).

[2] Denumire atribuită mai multor mamifere rozătoare, asemănătoare cu hârciogul, cu blana brun-roşcată, care trăiesc în regiunile nordice (n. tr.).

[3] Una dintre cele mai mari epidemii de ciumă din istoria lumii, care a făcut ravagii în Europa în 1348-1350 (n. tr.).

[4] Nume sub care a rămas în istorie epidemia de ciumă din Marea Britanie din 1665-1666, când boala a cauzat moartea a aproximativ 100.000 de oameni (n. tr.).

este cunoscută celor care știu deja că Iahve a fost, de fapt, un zeu solar și vulcanic – o străveche legătură a două fenomene ciclice.

STELELE

Și miriadele de Strălucitori au înrâurire asupra noastră. Psihologul francez Michel Gauquelin a susținut că ipoteza potrivit căreia poziția planetelor din momentul nașterii noastre ne afectează existența bate la porțile științei. El a demonstrat că felul cum sunt așezați aștrii conține indicii cu privire la sfera profesională pe care ne-o alegem mai târziu. Ideea nu avea legătură cu practici ca astrologia sau horoscoapele din ziarele cotidiene, ci cu o analiză științifică, riguroasă a datelor. Iar psihologul Hans Eysenck a făcut următoarea afirmație: „Oricât de enervant ar fi, cred că trebuie să recunoaștem că aici e ceva ce trebuie explicat." Însă rezultatele la care a ajuns confirmă doar o parte a teoriei lui, căci tendințele spre anumite domenii de activitate, prezente în plan astronomic, se verifică numai în cazul oamenilor realizați din punct de vedere profesional. Nu și pentru ceilalți.

Studierea aștrilor a început cu mii de ani în urmă. Unii susțin că, acum 4.000 de ani, Sumerul a fost prima civilizație care a deschis acest drum. Alții sunt de părere că începutul ar fi avut loc chiar mai devreme și afirmă că omul străvechi studia stelele acum 32.000 de ani.[1] Dovada pe care se bazează este un corn de cerb din Abri Blanchard, Franța, pe care e scrijelit un model ciudat, alcătuit din crestături sau din fazele calendaristice ale lunii.

Date fiind toate dovezile oferite de tipare, ritmuri și de electromagnetismul care ne afectează organismul, nu e de mirare că știința modernă a ales o altă abordare pentru arta străveche a astrologiei, neglijată din cauza frecventei întrebuințări eronate a horoscoapelor generale.

---

[1] Feder and Park, *Human Antiquity*, Mayfield Publishing, 1993.

Astrologia natală cercetează poziţiile planetelor în momentul naşterii noastre. Astrometeorologia se ocupă cu prezicerea de cutremure, schimbări climaterice şi erupţii vulcanice de amploare. Există numeroase dovezi care sugerează că anumite vieţuitoare, care pot ghici astfel de evenimente, se nasc într-un anumit moment al anului, care corespunde anumitor previziuni astrologice. Iar motivul este simplu. Mişcările planetelor determină schimbări în subtila energie electromagnetică din galaxie şi, cu ajutorul unor organe precum glanda pineală, animalele pot într-adevăr „citi" această informaţie. În cealaltă lucrare a mea, *The Serpent Grail (Graalul Şarpe)*, am arătat că respectiva energie e reală şi oamenii o pot dobândi atunci când revin la propria lor supraconştienţă.

Cosmobiologia reprezintă studiul echilibrului dintre comportamentul ciclic, tiparele biologice, radiaţia şi efectele gravitaţiei asupra noastră. După cum vă poate spune orice om de ştiinţă competent, gravitaţia este o undă care ne poate afecta psihicul.

Fără îndoială că, din moment ce făceau preziceri citind în stele, popoarele străvechi înţelegeau sferele acoperite de astfel de ştiinţe noi, care tocmai căpătaseră un nume. Poate pentru că omul din vechime îşi folosea şi „puterile ascunse", şi uneltele oferite de Pământul din jur. Şi poate că ideile şi simbolistica alchimiei au reprezentat doar câţiva paşi în plus făcuţi pe acest drum.

Înţeleptul indian Parasar (aprox. 3.000 î.Hr.) a folosit astrologia natală în opera lui. Structurile megalitice cuprind numeroase aliniamente astrologice sau aliniamente ale Pământului. Piramidele oglindesc aştri, călăuzindu-se după principiul hermetic „cum e sus, e şi jos". Ziguratele, templele, reprezentările picturale de pe podele, ciopliturile şi liniile cu o lungime de 40 de metri gravate pe pământ stau mărturie pentru străvechea credinţă universală în previziunile astrologice.

Cele mai vechi almanahuri cuprindeau predicţii meteorologice bazate pe previziuni astrologice. În ţările arabe, poziţia aştrilor era relevantă pentru vreme. Iar preoţimea din vechime, întotdeauna ştiutoare,

părea un grup sfânt şi zeiesc şi nu e de mirare că gruparea a fost înglobată în formatul simbolic şi în numele aştrilor.

Sensul termenului *zodiac* se referă la animale. El ar putea fi acela de „hartă a animalelor" sau „cerc de animale", ceea ce se observă mai clar în vechiul zodiac chinezesc, în care fiecare semn zodiacal poartă numele unei vieţuitoare. Zodiacul este centura zeilor, la nouă grade, de ambele părţi ale planului eliptic, şi cuprinde orbitele Lunii şi principalele planete. Fiecărei zodii îi corespund 30 de grade. Iniţial, Soarele traversa aceste zeităţi minore, urmând o traiectorie regulată, iar semnele zodiacale erau binecuvântate de sosirea lui. E uşor să demonstrăm că toate legendele despre omul-zeu, de la Iisus la Horus, reprezintă chiar trecerea Soarelui prin ceruri.

Deoarece cuvântul *zodiac* face referire la animale, înţelegem de ce acesta cuprinde simboluri animaliere precum berbecul sau peştele. Asemenea vechi credinţe antropomorfe au fost acceptate de ceruri, la fel cum zeii păgâni au fost consideraţi sfinţi de către Biserica Creştină. Mai târziu, sfinţii şi-au primit propriile lor stele, împreună cu care au fost zugrăviţi, din fervoare bisericească. Şi au preluat chiar simboluri animaliere, căci nu erau decât o invenţie creştină creată pe temei astroteologic. Conceptul a fost ţinut departe de oamenii obişnuiţi, după cum ne spune Acharya S în *The Christ Conspiracy (Conspiraţia numită Hristos):*

> În realitate, cosmologia sau mythos-ul celest a fost ţinut ascuns de oamenii obişnuiţi veacuri întregi, pentru a îmbogăţi şi a spori puterea elitei conducătoare. Încă din timpuri imemoriale, conspiratorii regi-preoţi din acest grup au ocârmuit imperii cunoscând-o şi folosindu-se de ea în faţa sclavilor.

Iată că şi alţi autori au descoperit ideea că din vremuri „imemoriale" pământenii au fost minţiţi de dragul puterii.

În unele zodiace, cum e cel chinezesc, în centru e reprezentat un arbore ce înfăţişează axa polară a Pământului, adică adevăratul spaţiu al Edenului, aflat în cer.

Babilonienii şi mai ales popoarele din Orientul Mijlociu au studiat aştrii cu instrumentele matematicii şi au încercat, chiar şi acum 5.000 de ani, să detecteze pe cale ştiinţifică relaţia dintre reacţiile şi consecinţele stelelor. Au realizat un calendar şi instrumente cu care să măsoare cu precizie timpul, esenţiale pentru oamenii care nu aveau ceasuri. Carl Jung a sugerat că zodiacul e o componentă arhetipală a sufletului omenirii şi l-a asociat cu teoria „inconştientului colectiv".

Ritmurile şi tiparele aştrilor, împreună cu activităţi precum gravitaţia şi radiaţia, au efecte uriaşe asupra universului nostru. Dar oare ne afectează şi în plan personal, şi în plan colectiv?

Radiaţia cosmică ce izbeşte şi traversează planeta noastră are o vechime de milioane de ani. Se produce în cicluri, asemenea vântului solar. Ciclurile cresc şi descresc, dar un tipar există oricum. Specia noastră e prezentă pe această planetă, iar viaţa face parte dintr-un univers amplu, suficient de vast ca să permită crearea unui efect pregnant, vizibil.

Există un mare număr de alte cicluri în care suntem implicaţi – cele urinare şi sexuale, căderile Bursei, epidemiile şi multe alte cicluri minore. Studierea istoriei va scoate la lumină faptul că generaţii diferite au făcut aceleaşi greşeli şi au repurtat aceleaşi victorii, toate desfăşurându-se în cadrul unui tipar ciclic. Căderile de la Bursă constituie o analogie profundă. Cei care au ştiinţa şi puterea banilor pot să prevadă asemenea întâmplări, deci îşi pot spori exponenţial puterea şi averea. Cei care posedă cunoaşterea îşi păstrează puterea – cunoaşterea ciclurilor.

Roata Vieţii din religia budistă reflectă concepţia celor din vechime despre viaţa noastră ciclică. Punctul culminant al Roţii îl constituie cele douăsprezece legături din lanţul cauzal prezent în căutarea adevărului, care înfăţişează, printre altele, creaturile născute din patimă, nesăbuinţă şi ură, arătând cum repetă aceleaşi lucruri la nesfârşit.

Astfel de tipare repetitive ale întâmplărilor, împrejurărilor, gândurilor şi emoţiilor din existenţa noastră, care se ivesc iar şi iar, sunt aidoma planetelor care se învârtesc în jurul Soarelui cu frecvenţe orbital diferite.

Am putea afirma că învârtirea planetelor din sistemul nostru solar reprezintă – şi în acelaşi timp oglindeşte – aceleaşi tipare prezente în dialogul interior al fiinţei umane, ca şi cum ce se petrece în spaţiu ar reflecta ce se petrece în spaţiul interior şi în străfundurile propriului nostru suflet.

Hinduşii asociază acest element cu reîncarnarea, fiindcă ciclul moarte-viaţă este doar un alt ciclu ale tiparelor repetitive, despre care ei cred că sunt efectul karmei încă neîmplinite şi sfărâmate. Se spune că ţelul suprem este oprirea şi nimicirea Roţii Karmei.

Dacă este aşa, atunci harta astrologică a fiecărui individ în parte va cuprinde informaţii despre viaţa pe care respectiva persoană o duce în prezent şi poate că şi despre viaţile anterioare – adică „programul" inclus în conştiinţa fiecărui om – şi poate că harta sau horoscopul unui om va arăta şi punctele forte, şi slăbiciunile lui, precum şi împrejurările şi întâmplările satisfăcătoare şi provocatoare. De asemenea, ea va scoate la iveală obstacolele cu care se confruntă fiecare dintre noi şi care trebuie depăşite pentru a merge mai departe.

Dacă suntem suficient de inteligenţi să analizăm ciclul cerurilor şi să-l înţelegem, este posibil ca horoscopul personal să ne dezvăluie, mai mult sau mai puţin, aceleaşi tipare conţinute în ADN-ul nostru, care constituie calea propriei noastre existenţe, precum şi provocările care ne aşteaptă, pe care suntem încurajaţi să le înfruntăm şi să le învingem. Şi e posibil chiar să nimicim complet programul sau tiparul!

S-a constatat recent că, de regulă, informaţiile conţinute de horoscopul personal sunt 75-80% adevărate, dar ele depind, desigur, de priceperea astrologului. Să adăugăm că statistica se datorează faptului că, de obicei, cunoştinţele astrologice ale omului sunt limitate – asemenea cunoştinţe nu sunt mai numeroase decât cele pe care le are despre orice

altceva, dacă luăm în considerare cel mai înalt nivel de înțelegere la care ființa umană poate ajunge în această etapă din evoluția ei.

Lipsa cunoștințelor astrologice este într-adevăr consecința prejudecăților oamenilor despre acea versiune, superficială și popularizată peste măsură, a astrologiei, versiune considerată acceptabilă pentru și de societate.

Astrologia pe care o citim în ziare și reviste, aceea pe care o putem afla din cărțile înșirate pe rafturile din secțiunea „Minte, Suflet și Spirit" este acea astrologie familiară întregii societăți, care s-a generalizat prea mult și a devenit prea comercială pentru a mai fi de folos. Planetele însele – și, mai ales, poziția lor în sistemul solar, privită în orice moment – vor conferi o semnificație fiecărui individ în parte. Diferite între ele, influențele vibraționale ce radiază din fiecare planetă și în primul rând vibrațiile schimbătoare datorate pozițiilor mereu diferite ale fiecărei planete în relație cu celelalte din sistemul solar sunt foarte subtile, fiind greu de observat și de măsurat. Însă din cauză că bombardează necontenit Pământul, aceste vibrații au o înrâurire pregnantă și profundă asupra conștiinței fiecărui individ de pe planeta albastră; prin urmare, semnificațiile ce pot fi descifrate în asemenea vibrații se bazează pe poziția planetelor în momentul conceperii sau nașterii individului. Faptul că suntem concepuți și venim pe lume în momente diferite generează o mare varietate de credințe, experiențe și mentalități. Toate aceste elemente se oglindesc în pozițiile planetelor, în mișcarea ciclică, ciclonică a sistemului nostru solar, care acționează ca un uriaș ceas cosmic, ale cărui cicluri, asemenea bioritmurilor, conțin „schița" vieții fiecărui individ de pe planetă. Așadar, harta astrologică a fiecărei persoane este, *in nucce*, o imagine a vieții respectivului om și fiecare planetă (precum și interacțiunile dintre ele) urmează tiparele repetitive în acea existență – frecvențele planetelor creează tiparele vibraționale imprimate în sistemul nervos central în etapa dezvoltării fetusului în pântece. Tiparele evenimentelor care au nevoie de un an pentru a se repeta au legătură cu planetele exterioare mai mari, mai încete, ca Jupiter, Saturn și Uranus.

Horoscopul personal este într-adevăr o reprezentare a imaginii personale reale şi a dialogului interior prin care ea se formează.

Sunt convins că cei din vechime înţelegeau acest lucru şi poate că şi de aceea s-a acordat o atât de mare importanţă poziţiei stelelor şi mişcărilor Soarelui, ale Lunii şi ale planetelor.

Pânza pe care fiinţa umană a întins-o de-a lungul a mii de ani este încâlcită şi densă. Istoricii vor să credem că diversele izbânzi ale omului au fost spontane şi au avut loc simultan pe continente. Din punct de vedere matematic, o asemenea perspectivă este eronată. Există prea multe coincidenţe, prea multe izbucniri simultane ale culturii şi descoperirilor umane, de la edificiile care au acelaşi scop, servind ca temple astrale şi solare, la formarea crucii străvechi ca simbol – toate acestea sunt legate de energia rezonantă a universului, fiind implicate la nivel profund în legătura cuantică, idee ştiinţifică de dată recentă. În realitate, această nouă teorie, susţinută de savanţii de la Universitatea din Beijing, arată că e posibil şi probabil să apară telepatia atunci când particulele/undele a doi indivizi sunt în interacţiune. Acelaşi efect se creează în cazul oricărei unde/particule de energie. Prin meditaţie, individul se apropie din ce în ce mai mult de o înţelegere de tip conştient a acestei energii – ce idee năstrușnică şi ce dezamăgire să aflăm că o asemenea informaţie a fost ţinută departe de noi.

Nu uitaţi că nu există nici o cale uşoară de a arăta toate lucrurile legate între ele. Informaţiile sunt pur şi simplu prea numeroase, iar societăţile ascund multe dintre ele.

În 1957, Tom Lethbridge a scris o carte numită *Gogmagog*. A susţinut să religia celtică şi brahmanismul erau legate între ele şi aveau origine comună. Autorul credea că străvechea lor religie nu era străină de Zeiţa Pământ, asociată la rândul ei cu Zeiţa Mamă, cele două zeităţi fiind într-o relaţie asemenea legăturii dintre catene. Zeiţa Pământ/Lună sau Zeiţa Mamă avea multe nume – Gaia, Ge, Isis, Astarte – şi avea să culmineze mai târziu în Fecioara Maria (Maica lui Dumnezeu) sau chiar în Maria Magdalena şi să ducă la

apariţia cultului Fecioarei Negre, care pare asociat mai mult cu Maria Magdalena decât cu Maica lui Dumnezeu. În esenţă, ele toate sunt construite în jurul aceleiaşi energii, a aceluiaşi tipar uman şi chiar universal clădit în fiecare dintre noi.

Pe Lethbridge l-au deranjat atât de tare reacţiile stârnite de ipoteza lui, că s-a „retras" la Devon şi s-a pus pe căutat[1], practică legată de cultura străvechilor Strălucitori şi de ideea de energie a pământului. Din păcate, atitudinea lui n-a făcut decât să alimenteze părerile adversarilor lui despre el, în ciuda a câteva descoperiri remarcabile care i se datorează şi care sunt preţuite şi azi de căutători.

Lethbridge a arătat că pendulul se mişcă diferit, în funcţie de substanţele şi obiectele cu care intră în contact. Se ştie că pendulul este cel mai eficient instrument de căutare, ceea s-a adeverit în cazul lui. Lethbridge a descoperit că pendulul se mişcă în funcţie de vechimea obiectelor, precum şi de emoţiile din jur. O pietricică azvârlită cu putere reacţiona altfel decât una aruncată mai puţin violent. Cercetările efectuate de alţi căutători au scos la iveală faptul că, în vreme ce rezultatele sunt diferite, principiul este acelaşi. Este posibil ca diferenţa să se datoreze nivelului la care căutătorul absoarbe energia emisă, dar e greu de înţeles de ce nivelurile sunt diferite. Dacă ar exista, un tipar al nivelurilor neregulate ar fi o dovadă suficientă pentru ignorarea unei asemenea practici. Dar, după cum stau lucrurile, avem suficiente dovezi ce reclamă continuarea investigaţiilor.

Deşi unele dintre concluziile lui Lethbridge sunt discutabile, ne întrebăm dacă există vreo dovadă că oamenii pot capta energie. Şi aveam să aflu că există (vezi cealaltă lucrare a autorului la www.serpentgrail.com)

---

[1] Autorul foloseşte termenul *dowsing,* care în lb. engleză desemnează acţiunea de a căuta izvoare ascunse, metal sau minereuri îngropate, pietre preţioase sau curenţi de radiaţie a pământului, însă fără a folosi un aparat ştiinţific (n. tr.).

După cum am constatat, electromagnetismul este omniprezent şi noi, asemenea necuvântătoarelor, suntem deschişi la puterea lui. Teoria afirmă că le transferăm această energie instrumentelor folosite în timpul căutării, ceea ce poate explica de ce căutătorii au rezultate diferite, însă proporţiile sunt identice cu cele ale muncii lui Lethbridge. În războiul din Vietnam şi în Primul Război Mondial s-au folosit iscoade care să ajute forţele militare să descopere grenadele neexplodate şi zonele minate. Companiile petroliere moderne recurg la capacităţile căutătorilor de a detecta petrol.

Există numeroase dovezi care atestă că omul străvechi recurgea la căutarea radiaţiilor electromagnetice sau a radiesteziei, într-o formă sau alta. În peşterile Tassili-n-Ajjer din Sahara, aflate în sud-estul Algeriei, există pictograme antice, cu o vechime de aproximativ 8.000 de ani, care înfăţişează o acţiune ce seamănă cu o astfel de căutare a radiaţiilor electromagnetice. Invenţia i-a fost atribuită lui Thoth, zeul egiptean al înţelepciunii şi al scrierii, precum şi lui Dedalus din mitologia greacă, aflaţi în strânsă legătură unul cu celălalt.

Chinezii, maeştrii Feng Shui-ului, au fost consideraţi şi ei părinţii acestei căutări, la care ar fi purces încă din mileniul al III-lea î.Hr. Din Biblie aflăm că Moise (patriarhul care, potrivit *Faptelor Sfinţilor Apostoli*, ar fi posedat cunoaşterea deplină despre Egipt şi al cărui nume e asociat cu Soarele şi şarpele) voia să găsească apă călăuzit de toiagul său. Autorii cărţilor biblice au contestat vehement tradiţia căutării de radiaţii electromagnetice, fiindcă orice laic ar fi putut face acest lucru şi, prin urmare, ar fi putut răpi cunoaşterea secretă din sânul preoţimii, diminuându-i astfel puterea.

Mai târziu, Inchiziţia catolică a crezut de cuviinţă să elimine cu forţa respectiva practică, însă mulţi egumeni au continuat-o în taină şi au întocmit scrieri numeroase pe această temă, deşi la modul simbolic. Ce reacţie putea să aibă Biserica, de vreme ce oamenii ei erau pe cale să afle că propriii lor profeţi, inclusiv presupusul Mântuitor, practicau divinaţia?

O altă formă de divinație ce trebuie cercetată este Bath-Kol, „citirea" glasului cel divin. Interpretând sunetul ceresc, vechii profeți evrei le puteau vesti oamenilor Vrerea lui Dumnezeu. Dacă a existat vreodată un instrument cu ajutorul căruia sacralitatea lui Dumnezeu să rămână în sânul elitei, atunci, el a fost această formă de divinație. Se pare că este vorba despre o practică răspândită pretutindeni, în toate culturile, dar înfăptuită doar de câțiva inițiați. Ceea ce nu înseamnă că respectivii nu participau cumva, printr-o formă sau alta a ritualului formulat, la legătura cuantică din planul colectiv universal.

Necromanția, arta de a trezi spiritele din morți pentru a afla răspunsuri, constituie o altă formă de divinație, care are strânse legături cu Biblia. În capitolul 28 din *Cartea întâi a Regilor,* Vrăjitoarea din Endor invocă spiritul lui Samuel pentru ca Saul să poată să-i pună întrebări. Acesta avea să plătească pentru păcatul lui, ceea ce atestă existența unei asemenea practici străvechi, în uz în epoca credințelor în Lumea de dedesubt sau în Sălașul strămbunilor, credință și formă de divinație prezente pretutindeni. Să fi fost oare o practică obișnuită în rândurile străvechii preoțimi, care se poate să fi cutreierat lumea? Epoca se potrivește. Însă elementul este strâns legat de încercarea Strălucitorilor de a intra în contact cu cei plecați în Duat sau în Lumea de dedesubt. De fapt, preoții antici credeau că pot comunica cu spiritele răposaților prin meditație, prin stări induse de halucinogene sau chiar prin activități fizice, cum ar fi cele la care se dedau dervișii.

Astrologia este o formă de divinație care are legătură cu lumea astrală. Ea a fost practicată în lumea întreagă în același timp cu necromanția.[1]

---

[1] Stele, Șerpi și Strălucitori. Stelele sunt relevante pentru povestea noastră și vor căpăta și mai multă importanță pe măsură ce ne vom adânci în istoria Șerpilor Strălucitori. Desigur că protagoniștii au fost imortalizați ei înșiși în aștri și, în cazul lui Ophicus și al Șerpilor, constatăm că poziția lor pe cer avea o deosebită însemnătate. Însuși obiceiul de a-i așeza în cer ca zei cu puteri cerești le arată importanța. De fapt, e foarte probabil ca muritorii să fi fost doar o imagine în oglindă a tiparului și a mișcării obiectelor cerești.

Oniromanția, interpretarea viselor, este o practică răspândită în întreaga lume, prezentă și în paginile Bibliei, precum și în multe alte scrieri sacre din aproape toate religiile și culturile din trecutul îndepărtat. Uneori, cel care visa alegea un anumit loc, după care lua o substanță halucinogenă care să-i provoace visul, pe care nu-l putea interpreta decât preotul. Potrivit Bibliei, cel care avea iscusința de a

---

Ophicus se află între Săgetător și se întinde la răsărit de capul lui Hercule, spre Scorpion. Aflându-se parțial pe Calea Lactee, ecuatorul ceresc îl împarte în două părți egale. Cărturarii consacrați l-au unit pe Ophicus (deținătorul șarpelui) cu Serpens (șarpele) și astfel au creat în cer o imagine măreață a lui Esculap, străvechiul șarpe tămăduitor. „Cel care ține șarpele (...) Se vor lupta fără încetare, căci au pornit la război de pe aceleași poziții și având aceleași puteri." Unul otrăvește și unul vindecă – cele două contrarii văzute în timpul iluminării, care le dau naștere Strălucitorilor.

Esculap a fost vraciul de pe Argos, asociat cu Iason și argonauții plecați în căutarea Lânii de Aur, fiind păzit de șerpi/dragoni. Despre el se povestea că învie oamenii și le hărăzește nemurirea. Cuvântul *igienă* își are originea în Hygeia, numele uneia dintre fiicele lui Esculap, iar termenul de *panaceu*, care are sensul de „leac universal", provine din numele celeilalte fiice a lui, Panacea.

Pentru cei din vechime, Serpens era tămăduitorul din cer, iar Ophicus, unul dintre Psylli din Libia, adică șerpi tămăduitori.

Autorii cărților biblice au afirmat că această constelație era Aaron cu toiagul-șarpe sau Moise.

Nașterea anuală a Soarelui și, prin urmare, a lui Hristos/Dionysos/Krișna și a multor altor zeități solare este însoțită de steaua strălucitoare, Sirius sau Sothis sau chiar planeta Venus. Ei i se alătură cei trei aștri din centura lui Orion, întruchipându-i pe cei trei înțelepți sau Magi.

Soarele intră în fiecare semn zodiacal la 30 de grade, astfel că Soarele Rege sau Zeu își începe slujirea la 30 de ani.

Soarele este dulgherul care clădește casele zodiacului.

Când se spune că Hristos (sau ceilalți) au mers pe ape, aceasta este o oglindă a Soarelui, a cărui reflexie pare să pășească pe ape.

Soarele rămâne fără putere la sfârșitul anului, la vremea la care constelația Scorpionului este vizibilă pe cer. Scorpionul este Iuda Iscarioteanul – cel care mușcă pe la spate, o analogie cu modul în care atacă scorpionii.

citi visele era alesul lui Dumnezeu – Strălucitorul, o fiinţă specială sau un preot special.

A citi viitorul în globul de cristal presupune folosirea unui glob magic sau strălucitor, a unei oglinzi sau, mai conform cu adevărul şi cu vremurile străvechi, a unei pietre strălucitoare. Numai preotul şi mai târziu clarvăzătorul puteau desluşi mesajele primite. Această artă datează de dinainte de vremea Egiptului antic. Ţiganii (cuvântul derivă din „egipteni"[1]) folosesc globul de cristal şi azi. Tradiţia ebraică afirmă că Adam a primit înţelepciunea de la o piatră strălucitoare, iar Nostradamus folosea un bol plin cu apă, asemenea lui Zeus.

Geomanţia este un mijloc străvechi de interpretare a mesajelor pământului. Cuvântul provine din grecescul *Ge* sau *Gaia,* numele purtat de Mama Pământ, şi din *manţie* sau *mangos,* care înseamnă „cunoaştere". Geomanţia este menţionată de scriitorii greci, latini şi arabi din Antichitate. Este o tehnică divinatorie universală, la care se face referire şi în Biblie, în unele secvenţe remarcabile, după cum vom constata în capitolele următoare. Cronologia răspândirii geomanţiei în întreaga lume este subiect de aprinsă dispută. Însă cert este că era în uz la scară universală, ceea ce ne demonstrează legătura dintre omenire şi credinţele în Mama Pământ, care se regăsesc şi în creştinism – iată supravieţuirea tradiţiilor străvechi.

Geomanţia înseamnă scrutarea pământului prin atingerea cu mâna sau cu beţe şi citirea mesajului descoperit. Se întrebuinţează coduri sau simboluri speciale, cunoscute doar iniţiaţilor. De regulă, simbolurile sunt linii, puncte sau stele. Probabil că simbolul din urmă este cel pe care trebuie să-l ţinem minte, căci cuprinde simbolul peştelui, deşi nu e prezent în tehnicile moderne de geomanţie. Arabii utilizau semne puse la întâmplare şi le interpretau. În alte părţi, se arunca pământ în aer, iar formele pe care le lua atunci când cădea erau citite şi descifrate.

---

[1] Autorul face o speculaţie pe baza asemănării fonetice vagi dintre *gypsies* („ţigani" în lb. engleză) şi *Egyptians* („egipteni" în lb. engleză) (n. tr.).

În China, cea mai complexă formă de geomanție era Feng Shui-ul (sensul literal al sintagmei este „vânt și apă"), adică interpretarea energiilor Pământului (cunoscute sub numele de „Căile Dragonului") și folosirea acestei interpretări pentru descoperirea locului cel mai bun să găzduiască morminte sau temple. Chinezii recurg la o tehnică similară în acupunctură, tehnică frecventă și, se spune, eficientă din medicina alternativă.

Puterilor Pământului chinezii le-au spus „Yin" (feminin, negativ) și „Yang" (masculin, pozitiv). După cum știm, totul – inclusiv energia, materia și magnetismul – conține o dimensiune pozitivă și una negativă. Deci strămoșii ne-au luat-o înainte încă o dată. În epoca noastră, căutarea energiei electromagnetice a scos la iveală faptul că situri ca Stonehenge, Glastonbury, Newgrange, piramidele din Egipt și ziguratele din America de Sud sunt situate pe așa-numitele linii energetice din vechime. Iată încă un exemplu al caracterului universal al străvechilor credințe, care s-au răspândit în culturi fără a determina schimbarea componentei etnice a oamenilor, ci dimpotrivă, adaptându-se la ea. Preoțimea din Antichitate nu a modificat și nu a îmbunătățit stilul de viață al popoarelor și de aceea le-a fost atât de greu arheologilor să descopere existența acestora. În schimb, preoții transmiteau cunoașterea mai departe, împărțindu-și puterea între ei, puținii aleși să devină Strălucitori.

Există indicii subtile, neobservate de istoria oficială, care încep să scoată la lumină tiparele unei ierarhii a preoților speciali din vremuri imemoriale. Odată ce aflăm despre existența lor, ni se pare evident că au existat dintotdeauna. Dacă recitim orice episod din Biblie și înlocuim cuvintele „Domnul" sau „Dumnezeu" cu „Strălucitorii", vom vedea limpede cât de adânc e înrădăcinată în cultura noastră preoția.

În lume există o mulțime de sisteme de credințe și toate își au originea într-un fundament comun, de necontestat, născocit de Strălucitori și prelucrat tot de ei pe căi diferite. Pretutindeni se folosește același termen, iluminarea, pe care ei o trăiesc și o creează, susținând-o, iar închinarea la același glob solar este și ea omniprezentă.

Aceşti preoţi erau experţi în tehnicile de autocontrol asupra minţii, manevrându-şi propriile gânduri, astfel încât să pătrundă în dimensiunea Strălucitoare a Universului prin cicluri de energie şi magnetism. Cu ajutorul halucinogenelor şi depunând eforturi fizice şi mentale, au obţinut Sfântul Graal al existenţei. Şi aşa au atins o stare de sănătate perfectă, precum şi cunoaşterea lumii înconjurătoare, descoperind astfel Elixirul.

În loc să ne aplecăm asupra marilor migraţii de civilizaţii, aşa cum a fost Atlantida, ar trebui să-i cercetăm pe făuritorii de credinţă, pe iluminaţii care s-au răspândit în sânul neamurilor lumii şi au devenit zei printre oameni.

3

ADEVĂRUL DIN CUTIA CRANIANĂ

STRĂVECHEA ENIGMĂ A CUPEI-CRANIU

Se pare că, într-un fel sau altul, nu este un secret că răspunsurile la toate întrebările despre timp, univers şi viaţa de după moarte se află de fapt în propria noastră minte, situaţie aproape paradoxală şi care există totuşi de mii de ani. Omul a căutat în el însuşi răspunsurile şi cred că le-a găsit. Sper ca în acest mic capitol să scot la lumină câteva dintre uimitoarele simboluri ale căutării şi să dau la iveală înţelesurile ascunse din spatele unora dintre cele mai enigmatice obiecte şi imagini din istorie. Capitolul de faţă se va axa pe unul dintre cele mai profunde simboluri folosite de societăţile secrete: craniul. Dar înainte de a purcede, trebuie să mă aplec asupra energiei care se presupune că se ridică spre craniu şi care, se crede, îi conferă putere: kundalini.

Energia în discuţie e prezentă, într-o formă sau alta, în aproape toate societăţile secrete, fie că ele îşi dau seama sau nu. Kundalini reprezintă fundamentul energiei şi al sinelui centrat despre care vorbesc astfel de organizaţii. Fără această „energie", nu ar număra în rândurile lor învăţători înţelepţi care să aibă viziuni şi să intre în stare de transă. Nu ar exista iluminarea „mistică". Kundalini este energia

şarpelui dinăuntru, puterea ascunsă ce sălăşluieşte în fiecare dintre noi – sau cel puţin aşa ni se spune.

> Ea, cea mai subtilă dintre subtile, poartă înăuntru Taina facerii şi, prin strălucirea ei, se zice, e iluminat universul, iar cunoaşterea nemuritoare se trezeşte şi se înfăptuieşte eliberarea. Ea susţine toate fiinţele din lume prin inspiraţie şi expiraţie. (Arthur Avalon, *Puterea şarpelui [Serpent Power]*, 1919)

Forţa kundalini trebuie trezită de omul cu minte puternică, voluntară şi controlată. El sau ea trebuie să fie dibaci – ceea ce reprezintă, ca în masonerie, abilitatea de a uni dimensiunea fizică cu cea mentală. Un adevărat adept poate stăpâni această artă şi poate ridica şarpele încolăcit, de natură feminină, în minte, care este centrul cerebral. Astfel craniul devine important şi de aceea anumite cupe-craniu se prefac în Graalul tuturor Graalurilor.

Şi noi trebuie să urmăm drumul celor din vechime şi să căutăm în cutia craniană. Vom începe cu una dintre cele mai tainice imagini: cupa-craniu tantrică.

CUPELE-CRANIU

În limba sanscrită, cupele-craniu erau numite *kapala* (de unde derivă cuvintele „cap" şi „cup"[1]) şi, de regulă, ele se făureau din secţiunea ovală a ţestei.

Slujeau ca vase de libaţie pentru un număr mare de zeităţi, care de care mai mânioase. Însă cupele-craniu nu sunt întotdeauna asociate cu zeităţile ranchiunoase; sunt văzute, de asemenea, alături de zei ca Padmasambhava, cel care ţine „cupa-craniu", descrisă ca ţinând

[1] Cupă – în lb. engleză în original (n. tr.).

Botez în Potir, Cipru.

un ocean de nectar (Elixir) care pluteşte în vasul longevităţii. Aşadar, avem imediat un indiciu despre conţinutul acestui receptacul şi adevăratul lui scop – Elixirul. Acesta din urmă se afla în centrul multor ordine secrete, fiind unul dintre momelile folosite pentru ademenirea adepţilor.

Dar nu numai conţinutul avea însemnătate. Alegerea craniului potrivit era foarte importantă, iar cei ce foloseau obiectul căutau puteri tantrice sau energie tantrică. Prin urmare, o moarte violentă, cum e cea prin decapitare, era întotdeauna preferabilă. Simbolistica Cupelor-Craniu Tantrice este foarte asemănătoare cu cea a Sfântului Graal, ambele constituind simboluri ale nemuririi. Chiar şi anumite scrieri alchimice occidentale povăţuiesc ca întrebuinţarea cupelor-craniu să se facă în cursul înfăptuirii „marii opere", care este, bineînţeles, căutarea Elixirului Vieţii. Descoperim iar şi iar că „energia" la care

se face referire în relație cu potirele-craniu este exact aceeași cu „energia șarpelui" sau „a focului", râvnită de societățile secrete de pretutindeni, care susțin că se pricep să o mânuiască.

Cupele-Craniu Tantrice, zice-se, sunt aidoma oalelor de lut folosite în jertfele vedice și asemenea cutiei milei purtate de Buddha. Cel puțin în cazul unui mit, am constatat că în acest recipient se află un șarpe.[1] Țestele sunt considerate un fel de simboluri permanente ale morții. Craniile conțin adesea sânge, dar și, mai specific, sângele lui Rudra, „Domnul sălbăticiunilor", asemenea lui Cerunnos.

Originea etimologică a numelui Rudra este incertă. Acesta ar putea însemna „cel roșu" sau „bocitorul" sau ar putea deriva din sirianul „Rhad", care are sensul de „șarpe". În alte zone, el este cel care „îndepărtează suferința" sau „tămăduitorul". S-a pus semn de egalitate între Rudra, vindecătorul divin, și Shiva.

Mahadeva, unul dintre numele lui Shiva, este reprezentat frecvent cu un șarpe încolăcit în jurul gâtului, al brațelor și al capului. Soața lui, Parvati, este înfățișată la fel. Bhairava, Avatarul lui Shiva, este așezat pe un șarpe încolăcit, al cărui „cap se înalță deasupra capetelor zeilor".

Potrivit teoriei susținute de Hyde Clarke și C. Stanilard Wake în *Serpent and Shiva Worship (Adorarea șarpelui și a lui Shiva)*, Shiva este unul și același cu Rudra, tămăduitorul, și e numit Regele Șerpilor. Este reprezentat cu o ghirlandă din țeste, simbolizând timpul măsurat în ani și schimbarea epocilor. Uneori i se spune Nagabhushana Vyalakalpa sau „cel cu șerpi atârnați de gât" și Nagaharadhrik, adică

---

[1] Kashyapa l-a avertizat pe Buddha că mai e disponibilă o singură colibă, dar că a ocupat-o un Naga rău. Dar Buddha nu s-a înfricoșat și a intrat în colibă. A urmat o luptă îngrozitoare, care a ajuns la apogeu când coliba a izbucnit în flăcări. Cei care erau în preajmă cu stins focul, dar a trebuit să aștepte până dimineață să afle dacă Buddha supraviețuise. Și el s-a arătat ducând cutia milei în brațe, în care stătea pașnic un șarpe încolăcit. Buddha ucisese dragonul cel înspăimântător, apoi se ivise, aducând un deznodământ fericit.

„cel cu coliere-şarpe" sau Nagaendra. Nagesha sau „regele neamului Naga" este cunoscut şi sub denumirea de Nakula „mangusta", făcând referire la o persoană imună la veninul de şarpe.

Shiva mai este cunoscut şi ca „zeul cu coarne", fiind asociat în mai multe feluri cultului şarpelui. Atât Shiva, cât şi „Shiva întruchipat în Rudra" sunt percepuţi ca fiinţe dinamice, în care se împletesc şerpi. Aceştia sunt zeităţi-şarpe din timpuri străvechi şi au legătură cu craniul, unind mai multe elemente disparate – craniul, cupa, mintea, şarpele şi timpul sau nemurirea. Ei reprezintă zeităţi şarpe care se regenerează, dăruind longevitate prin intermediul sângelui lui dintr-un potir. În esenţă, este vorba despre şarpele care sălăşluieşte în minte, deci în craniu, şi ne dăruieşte toate cele pe care, se zice, ni le-ar oferi Graalul.

Dar oare s-a păstrat această legătură în timp şi spaţiu şi a ajuns oare în Europa, adevăratul leagăn al Sfântului Graal?

În *Historae,* Livius menţionează o operaţiune celtică similară, datând din secolul al III-lea d.Hr., care se leagă cu siguranţă de cupele-craniu din India. Se pare că, atunci când puneau mâna pe o victimă, cei din tribul Boii îi „tăiau capul şi-şi purtau prada triumfător, spre cel mai sacru templu. Acolo curăţau ţeasta, după obicei, şi o poleiau cu aur, iar după aceea ea slujea ca vas sfânt, din care să toarne libaţii, şi ca potir din care să bea preotul şi cei ce venerau templul".

De multe ori, apa sacră din cupele-craniu era scoasă dintr-o fântână sfântă. După cum am stabilit în altă parte[1], fântânile sacre erau spaţii intim legate de cultul străvechi al şarpelui. Ideea principală este că această practică ritualică s-a ivit cândva în negura vremurilor, chiar înainte de timpurile pe care le mai ţin minte celţii, într-o vreme în care potirele întrebuinţau adevărata putere a şarpelui, nu doar apa simbolică. În linii mari, apa, fie că venea din fântâni, lacuri, heleştee sau mări, era considerată pretutindeni intrarea sau portalul spre Lumea Cealaltă. Ajungând într-o cupă sacră, o picătură din

[1] Philip Gardiner, Gary Osborn, *The Serpent Grail,* Watkins, 2005.

acest lichid din altă lume îi conferă o putere specială apei, care nu diferă de cea a Apei Sfinte dintr-o cristelniță.

Etimologia cuvântului „craniu" ne oferă câteva indicii interesante. În germana veche exista *Scala,* care înseamnă și „scoică" – simbol folosit de pelerini în drum spre altarul St. James din Spania, simbol al vieții. În scandinava veche, îi corespundea termenul de *Skel,* cu sensul de „a avea solzi" sau „a fi ca solzii". *Skoal,* astăzi numele unei băuturi destul de cunoscute, este în strânsă legătură și înseamnă „a toasta cu o țeastă". Dacă ar fi numai etimologia, și tot am observa că țeasta este un element adânc înrădăcinat în Europa occidentală, precum și folosirea ei ca vas din care se bea. De menționat că *skoal* era utilizat și când se făcea referire la potir! (În limba ucraineană, cuvântul *Cherep* denumește și țeasta, și cupa.)

Hristos răstignit pe Golgota, mănăstirea Kykkoss, Cipru.

Să nu uităm că Mesia cel creştin a fost răstignit pe Golgota, adică „locul căpăţânii", ceea ce înseamnă că sângele lui a dus jertfă a curs pe căpăţână!

Însă aici se ascund mai multe semnificaţii decât putem descoperi la prima vedere.

Golgota e asociată şi cu semnul zodiacal al Capricornului, jumătate capră şi jumătate peşte sau şarpe. *Capri* este un termen latinesc şi înseamnă „capră" sau „cap", iar *corn* are sensul de „corn". Avem, aşadar, „cornul de pe cap" sau „capră" – Golgota.

Deci sângele lui Iisus s-a vărsat în Graalul tainic în acea zi sortită, Graalul tainic fiind cornul sau cupa ţestei.

Aşa cum sângele şarpelui se află în cupele-craniu, ceea ce putem afirma şi despre sângele lui Iisus.

Acum putem observa de ce faimosul cap Baphomet[1] al cavalerilor templieri era considerat un craniu *şi* o capră. Era o enigmă, o taină care a fost înţeleasă greşit încă de atunci. Şarpele de Aramă, şarpele tămăduitor al lui Moise, văzut acum ca Hristos din Noul Testament, a fost înălţat la locul căpăţânii şi jertfa lui de sânge[2] a fost strânsă – jertfa supremă în arborele vieţii pentru răsplata supremă a nemuririi. Dar dacă Hristos este tot şi în toate, aşa cum ne spune Biblia, înseamnă că noi toţi putem dobândi nemurirea Unului, zeitate, şaman sau Hristos, care a mers în Lumea Cealaltă. Iisus s-a pogorât în iad de dragul nostru, aşa ni se spune: şamanul intră în transă, soarbe din cupa-craniu şi pleacă în Lumea Cealaltă de dragul nostru; preoţii din Egipt şi din Africa de Sud, precum şi de pe meleagurile celţilor făceau la fel. Aşadar, este vorba despre o experienţă universală,

---

[1] *Baphe* înseamnă „a se (s)cufunda", *metis* are sensul de „înţelepciune". Aşadar, Baphomet ar putea însemna pur şi simplu „a se cufunda în înţelepciune".

[2] Sigur că sângele este considerat în lumea întreagă o forţă sau o energie a vieţii. Era sacru mai ales pentru evrei, dar nu ca element separat. Prin urmare, vărsându-şi energia aproape tantrică, Hristos îi insuflă viaţă craniului pe care cad picăturile şi astfel preface Golgota într-un loc sau un vestigiu sacru.

exprimată într-o formă simbolică cu ajutorul căpăţânii. Motivul este limpede: mintea se află în cutia craniană; forţa tantrică şi înţelepciunea percepută a energiilor unite ale şarpelui acţionează în interiorul craniului. Deci nu e de mirare că a fost retezat capul, apoi întors invers şi poleit cu aur. Dar există şi alte dovezi care să ateste acest simbolism remarcabil?

Există un mit Naga[1] ce are legătură cu locul căpăţânii. Este vorba despre Padmasambhava (Guru Rinpoche) sau, mai simplu, Padma. Obiect de veneraţie în multe locuri, în Tibet e cinstit alături de Buddha. Într-adevăr, mulţi îl consideră „a doua venire" a lui Buddha. E inseparabil de primordialul Buddha. El era „la început", aşa cum Iisus era „Cuvântul".

A primit giuvaierul care îndeplineşte dorinţe de la fiica unui rege Naga şi l-a folosit pentru a readuce vederea şi a face rost de bogăţii. Legenda spune că s-a prefăcut în demon, legându-şi un şarpe în păr, şi că vorbea o limbă tainică prin care-i convingea pe cei din neamul Naga să i se alăture. Le vorbea celor care aveau urechi de auzit; Arjuna (John) l-a învăţat astrologia, iar de la Jivakakumara a deprins totul despre medicină.

În vreme ce Padma făcea exerciţii în cimitir, fiica *neprihănită* a regelui Dharmasoka l-a adus pe lume pe Garab Dorje. Vă rog să nu încercaţi asta acasă! Cum copilul din flori nu-i era de trebuinţă, i-a dat drumul într-o groapă în flăcări. Dar pruncul a supravieţuit. Apoi ea şi-a adus aminte un vis în care năştea o făptură cerească, aşa că l-a luat din groapă viu, după şapte zile[2], şi i-a pus numele de Rolang Dewa.

---

[1] Naga este denumirea adoratorilor şarpelui din India.

[2] Sigur că cele şapte zile reprezintă o aluzie la cele şapte niveluri ale şarpelui încolăcit sau ale trezirii forţei kundalini, proces în care energiile şarpelui sunt vizualizate şi se înalţă în echilibru până în cap, iar cel ce experimentează această stare devine Buddha sau cel iluminat.

În primii ani de viață, pruncul a deprins multe lucruri înțelepte și a stârnit gâlceavă cu 500 de mari învățători care spuneau că el ar fi Buddha.

Apoi a venit Padma înțeleptul (așa cum a făcut Ioan Botezătorul cu Iisus) și i-a fost învățător lui Garab Tantras. După care Padma a continuat să caute secretul longevității și a fost povățuit să meargă la Kungamo, care sălășluia în palatul căpățânilor.

Kungamo l-a prefăcut pe Padma într-o silabă – așa cum Iisus este cuvânt –, pe care a înghițit-o. Iar în stomac a găsit tainele pe care le căuta.

Padma este reprezentat frecvent ținând o cupă plină cu o substanță divină, pe care le-o oferă învățăceilor lui, spunându-le „beți pentru a vă elibera".

Prin urmare, Padma are legătură cu Naga, cultul șarpelui, cu tămăduirea și Elixirul, prin intermediul palatului căpățânilor. El este cuvântul; învățătorul lui Hristos, aidoma lui Garab, cel născut din fecioară; și el le dă ucenicilor cupa Împărtășaniei. Iată o reprezentare simbolică a aproape aceluiași proces pe care trebuie să-l parcurgă cel inițiat în tainele societăților secrete. Iată o parabolă a căii.

Această minunată poveste indiană stilizată cuprinde toate elementele de care am avea nevoie pentru a demonstra că legendele creștine medievale despre Graal nu sunt decât o repovestire a unor concepte mult mai vechi, care gravitează în jurul unui adevăr arhetipal și universal. Adevărul e că nemurirea și mântuirea noastră se află în propria noastră minte. Ordinele secrete care propovăduiesc asemenea procese există și azi. Unele propovăduiesc adevăruri cu ajutorul unor metode occidentale, iar altele le-au occidentalizat ele. Însă toate vorbesc despre adevărul ce sălășluiește în mintea noastră. Acum știți adevărul; dar oare el vă va elibera?

4

TAINA SFÂNTULUI GRAAL ŞI DESCOPERIREA ELIXIRULUI VIEŢII

În capitolul anterior am constatat că în conceptul oriental al cupei-craniu se afla deţinut secretul puterii din cutia craniană a fiecărui om şi felul în care apoi el a pătruns şi în Occident. În capitolul de faţă vom arunca o privire rapidă la concepţia occidentală şi la modul în care s-a insinuat în cultura noastră prin intermediul scrierilor medievale menite a ascunde adevăruri de opresiva Biserică Catolică.

CE ESTE GRAALUL?

De fapt, apariţia Graalului în cultura populară nu s-a produs decât în secolele XII-XIII, datorită cunoscutelor poeme şi legende ale lui Chrétien de Troyes, Wolfram von Eschenbach şi alţii, însă urme ale acestei idei pot fi şi au fost descoperite în căldările celţilor şi în diverse legende.

Se crede că, la origine, Graalul a fost cupa în care s-a vărsat sângele lui Hristos de pe cruce sau chiar cel pe care l-a folosit la Cina cea de

Taină. Ideile cele mai recente sunt în contradicție flagrantă cu o asemenea teorie, însă ele susțin mitosul lui Hristos și chiar un anumit tip de propagandă a unor societăți regaliste și secrete, după cum vom vedea.

După publicarea, în anii optzeci, a volumului *The Holy Blood and the Holy Graal (Sfântul sânge și Sfântul Graal)*, semnat de Baigent, Leigh și Lincoln, am fost bombardați neîncetat cu o mulțime de teorii despre „descendență", care au culminat cu isteria iscată azi în jurul romanului *Codul lui Da Vinci*.

Acest concept de dată recentă ne spune că termenul sau termenii originari care denumeau Graalul, *san graal*, înseamnă, de fapt, „Sânge Sfânt". Walter Skeat (1835 – 1912), fost unul dintre cei mai importanți cercetători ai originilor limbii engleze, în studiul său *English Etymology (Etimologia limbii engleze)* subliniază ideea că etimologia Sfântului Graal:

> „(...) a fost *falsificată* foarte devreme, «San Greal» («Sfântul Vas») fiind înlocuit dinadins cu «Sang Real» («Sânge Regal»)."

Potrivit lui Skeat, cuvântul constituie o formă alterată a lui *cratella*, termen din latina vulgară, cu sensul de „bol mic" sau „crater", care desemna inițial un *bol în care se amestecau substanțe*, provenind din grecescul *kpa*, „eu amestec".

Firește că o asemenea etimologie nu prea are sens, dacă mai întâi nu descifrăm dovezile prezentate în *The Serpent Grail*. Dar vom vedea că totul se va clarifica.

În afară de etimologia propriu-zisă susținută de teoria din anii '80, trebuie să cercetez și alte elemente pentru a demonstra că e incorectă, așa cum cred eu. În primul rând și cel mai important este că e cu putință ca Hristos și, după toate probabilitățile, toți cei din jurul lui să nu fi existat niciodată în carne și oase și să reprezinte elemente ale unui limbaj mistic, mult mai vechi, al iluminării.

Așadar, nici una dintre cele două teorii despre Sfântul Potir nu se susține: este imposibil să existe un potir folosit de Iisus la Cina cea

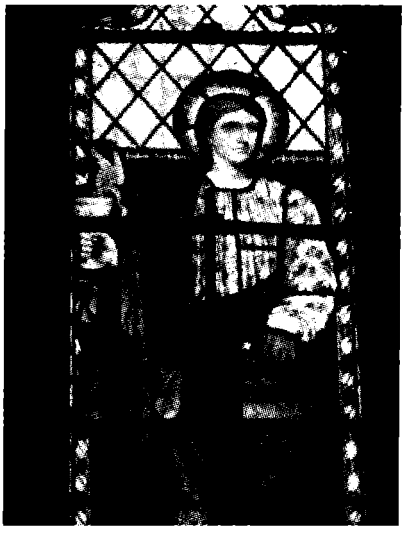

Potirul cu balaur al Sfântului Ion.

de Taină sau un vas în care să fi fost sângele lui. De asemenea, descendenţa merovingiană nu se poate să includă „copii" ai lui Hristos. Nu există nici o descendenţă, iar Hristos este, în realitate, o străveche divinitate-şarpe arhetipală, cum sunt şi Sfântul Ion, Horus, Esculap şi alte mii şi mii.

Pentru a respinge teoria descendenţei, trebuie să ne aplecăm şi asupra ciudăţeniei care este rău-famata Priorie din Sion. Celor care nu ştiu nimic despre ea le pot spune că nu este decât o reconstituire a unei organizaţii aşa-zis secrete, care, chipurile, ar apăra descendenţa lui Hristos, organizaţie întemeiată de escrocul Pierre Plantard. Am pus mâna pe primele lui „newsletter"-uri şi am constatat că erau doar un fel de „pândă între vecini"[1].

[1] Acţiune la care participă o comunitate locală, în timpul căreia vecinii îşi supraveghează casele unii altora şi stau la pândă pe străzi, în încercarea de a preveni săvârşirea unei infracţiuni (n. tr.).

CELE TREI NIVELURI ALE NOII NOASTRE ANALIZE A GRAALULUI

Ţinând cont de toate elementele acestea, trebuia să revizuiesc întreaga mitologie despre Graal, iar ceea ce aveam să descopăr a fost tulburător.

Există tradiţia evidentă potrivit căreia Graalul este o călătorie, o metodă de autodezvoltare, aşa că am cercetat prin prismă gnostică toate scrierile pe care am reuşit să le găsesc. Am aflat că viziunea gnostică era absolut corectă şi că literatura despre Graal ascundea tradiţiile gnostice ale „amestecării contrariilor". Gnosticii nu erau decât o societate secretă creştină, timpurie, căreia Biserica Catolică i-a pus capăt cu forţa şi care, pentru a nu fi descoperită, a trebui să funcţioneze clandestin. Gnosticii începuturilor erau cunoscuţi sub numele de ofiţi, care înseamnă, pur şi simplu, „adoratori ai şarpelui". Venerau înţelepciunea şerpilor şi aveau o simbolistică minunată, care se păstrează şi azi, aceea a energiilor unite ale şarpelui, întruchipând unirea contrariilor.

Astfel se reunesc, în mod repetat, personalităţile scindate ale „minţii", pentru a „înfăptui omul desăvârşit" – pe care alchimiştii îl simbolizau ca androgin sau hermafrodit (Hermes şi Afrodita, bărbatul şi femeia contopiţi înlăuntrul nostru). Însă procesul este mult mai profund şi ne-ar lua prea mult să-l explicăm în amănunt. Să menţionăm doar că fuziunea respectivă se realiza în „creier", deci în craniu, şi era reprezentată simbolic în culori ca roşul şi albul.

Creierul sau craniul şi-au făcut apariţia în alte culturi din care izvorâseră şi ideile gnostice europene, unele dintre ele fiind cupa-craniu tantrică din India şi chiar povestea despre Hristos care-şi varsă sângele ca jertfă pe Golgota, locul căpăţânii.

În esenţă, întregul proces mistic era acelaşi pretutindeni, iar astăzi este cunoscut în India sub numele de kundalini. El constituie o tradiţie orientală ce urmăreşte dobândirea iluminării şi înseamnă „şarpe încolăcit". Reprezintă o metodă de a înfăptui înălţarea şerpilor gemeni

prin intermediul unui procedeu psihologic special, până ce individul ajunge la iluminare şi dobândeşte Graalul. În toate cazurile din lume, acest proces implică şarpele sau dragonul, ambii însemnând acelaşi lucru pentru scopul mitic urmărit. Ceea ce putem vedea limpede azi în celebra imagine a caduceului de pe însemnele medicilor, ambulanţelor, spitalelor etc. Acelaşi lucru îl putem constata şi în puternica reprezentare a şarpelui Uraeus, care ţâşneşte din fruntea faraonilor egipteni şi e prezent şi în aproape toate societăţile secrete.

Făcând cercetări, am descoperit prezenţa masivă a şarpelui în mitologia, folclorul şi religiile de pretutindeni şi din toate epocile.

Originile lui pornesc din Africa antică, unde şi astăzi mai există obiceiul de a răstigni, bătându-l în cuie, un şarpe de un copac sau de o cruce pentru a săvârşi o jertfă în folosul comunităţii. Iată o continuare a unui sistem vechi de mii de ani. Este un element simbolic, dar are şi o dimensiune practică, după cum vom vedea. În veacul al XVI-lea încă mai existau monede germane numite taleri, având întipărit pe o faţă chipul lui Hristos pe cruce, iar pe partea cealaltă, un şarpe pe o cruce. Se spunea că imaginea îl înfăţişează pe „atotvindecătorul".

Putem observa influenţa şarpelui şi în Biblie, chiar începând cu episodul Adam şi Eva. Credeţi sau nu, Eva înseamnă, de fapt, „şarpe femelă" şi provine din rădăcina *Hawwah* sau *hevviah,* termen derivat, printre altele, din numele zeiţei Ninhil, divinitate şarpe din Sumer, asociată şi cu zeiţa Aşera, prezentă în Templul Ierusalimului sub forma unui copac pe care se încolăcesc şerpi. Până şi constelaţia Serpens (Şarpele) era numită „mica evă" de anumiţi arabi.

Legenda spune că Adam a fost tatăl lui Seth, numit „fiul şerpilor".

Şarpele nu provoca prăbuşirea omenirii, ci dimpotrivă, îi făcea pe Adam şi Eva „după chipul lui Dumnezeu", dăruind cunoaşterea de căpătâi. Iată limbajul gnostic secret, astfel încât cunoaşterea să se regăsească înlăuntrul fiecăruia, graţie contopirii dintre masculin şi feminin şi datorită unui întreg proces de dezvoltare psihologică.

În aura din jurul capetelor sfinților observăm chiar imaginea fundamentală a Capului Divin sau a iluminării. Am aflat că ea provine de la cobra din India, simbol al nemuririi și al înțelepciunii divine a șarpelui.

În Malta am descoperit craniile alungite ale anumitor preoți, datând din epoca construirii Templului. Asemenea țeste se făureau punându-se scânduri de lemn pe capetele pruncilor, pentru a crea aparența că fiecare are un cap mai asemănător cu cel al șarpelui, cu ochi alungiți și piele întinsă. Erau cunoscuți sub denumirea de preoți-șarpe, iar prin alungirea craniului glandele cerebrale secretau anumiți hormoni psihotici, care facilitau atingerea iluminării și provocau schimbarea stării de conștiență. Preoții-șarpe originari alcătuiau o elită, ținută în umbră și ascunsă de grupul principal – astfel era societatea secretă a șarpelui strălucitor de la începuturi!

Desigur că în Malta abundă folclorul despre șarpe, cel mai recent fiind cel legat de Sfântul Pavel. Este vorba despre o poveste nàscocită în secolul a XIII-lea, care istorisește că Sfântul Pavel a naufragiat în Franța și a îmblânzit șerpii cei răi, după care a purces să tămăduiască oameni, grație puterii sale de șarpe nou descoperite. Sigur că nimic din toate astea nu s-a întâmplat în realitate, dar pe creștini nu-i întrece nimeni când vine vorba de marketing.

După ce am dovedit, cred eu, suficient de convingător omniprezența cultului șarpelui și am evidențiat ceea ce savanții prea conformiști n-au reușit să pună în lumină, de teama creștinilor, am mers mai departe și m-am aplecat asupra fiecăreia dintre aceste tradiții, pentru că în ele se află originile șarpelui venerat de francmasoni, asasini, rozacrucieni, templieri și mulți alții.

În fiecare caz în parte, șarpele constituia un simbol al înțelepciunii, energiei și nemuririi.

Înțelepciunea și elementul energetic din șarpe puteau fi explicate acum prin intermediul „trezirii șarpelui încolăcit"/procesul kundalini, ceea ce însă nu explică întru totul ideea de nemurire, cuprinsă în simbolistica șarpelui. Pentru a justifica această dimensiune n-am

avut încotro şi m-am îndreptat spre universul ştiinţei, unde a început întregul proces, înainte de toate, şi unde aveam să descopăr Elixirul secret, apărat de societăţile secrete generaţii de-a rândul şi ascuns în limbajul tainic al alchimiştilor.

ELIXIRUL

Înainte să-mi treacă prin cap să scriu o carte despre Elixir şi Piatra Filosofală, tocmai îmi apăruse volumul *The Shining Ones (Strălucitorii)* şi tocmai mă despărţisem de o carieră de ani întregi în publicitate şi radio. La momentul acela eram în căutarea unei noi încercări. Ei bine, într-o noapte stăteam în pat şi citeam o carte despre alchimie, veche şi mucegăită.

Era cam unu noaptea şi mă delectam cu o ceaşcă de ceai, când soţia mea, care-şi citea revistele de medicină lângă mine, mi-a zis ceva despre veninul de şarpe şi celulele T. N-avea nici o noimă, aşa că am rugat-o să mă lumineze.

Mi-a povestit că oamenii de ştiinţă descoperiseră recent că anumite elemente din veninul de şarpe ajută la reproducerea celulelor T. Acestea, mi-a spus ea, ne îmbunătăţesc sistemul imunitar – ne ţin în viaţă.

Ei bine, mintea mea s-a pus pe treabă, pentru că ştiam o mulţime de lucruri despre şerpi, dragoni şi elementele lor simbolice din legendele regelui Arthur şi altele. Am ştiut imediat sau am fost „iluminat" în privinţa faptului că e vorba despre dimensiunea fizică a nemuririi simbolice a şarpelui şi aşa au început doi ani de documentare asupra acestei temei, adică a şarpelui, a miturilor pe care le-a generat şi acum a ştiinţei despre el.

După o cercetare ştiinţifică intensă şi după verificări, am constatat că proteinele unice, peptidele, polipeptidele şi enzimele din veninul de şarpe fuseseră întrebuinţate mii de ani de omul străvechi, în tot felul de aplicaţii medicale, şi că se amestecau cu sânge de şarpe

sau cu sângele gazdei. Iată amestecul alb-roşu, care îmbunătăţea starea de sănătate şi tonusul fiecărui om. Am fost uimiţi când am aflat că mixtura se prepara într-un „bol de amestecuri" sau craniu şi apoi se bea ca un Elixir al Vieţii, practică ce ne-a parvenit ca element al Sfântului Graal.

Iar veninul de şarpe se prefăcea în „piatră" sau pastilă. Am aflat, de asemenea, că are proprietăţi psihoactive, care provoacă stări de conştienţă alternative şi trăiri mistice, foarte asemănătoare cu cele necesare pentru dobândirea adevăratei iluminări. Aşadar, era considerată o metodă concretă de a te întâlni cu „zeii".

Prin urmare, şi ca vitamină consistentă, şi ca o cheie de acces la universul mistic, veninul de şarpe era un produs unic.

Mai mult, aveam să aflu că acelaşi „Hristos", despre care se povestea că a dăruit sângele „vieţii veşnice", în potir fusese prezent, la început, în culturile creştine şi gnostice timpurii, precum în cele ale ofiţilor/adoratorilor şarpelui, chiar în ipostaza de şarpe!

„Aşa cum Moise a înălţat şarpele de aramă în pustie, aşa trebuie să se înalţe şi Hristos", spune Biblia şi aşa s-a întâmplat.

Creştinii începuturilor aveau chiar o Euharistie a lui Agathodemon/„şarpelui bun", la oficierea căreia se foloseau şerpi vii şi un potir special, care a devenit faimosul Sfânt Graal, pe care astăzi îl ştim cu toţii. În primii ani ai creştinismului, Iisus era reprezentat chiar ca şarpe pe crucea Tau.

Totuşi, întorcându-mă la Africa antică, am observat chiar şi acolo asemănarea dintre Hristos cel răstignit şi şarpele răstignit pe copac. Dar am aflat şi că, la momentul respectiv, aceiaşi oameni foloseau diverse părţi din şarpe la tămăduirea suferinţelor, glandele care secretă salivă sau venin fiind cele mai preţuite.

Alt efect colateral al folosirii veninului de şarpe erau malformaţiile apărute din cauza cantităţilor uriaşe de proteină, printre care malformaţia craniană. De aici, alungirea craniului, ca în cazurile constatate în Malta.

CONCLUZIE

Deşi nu am suficient spaţiu în acest scurt capitol pentru a explica Piatra Filosofală, am văzut că ea reprezenta atât dimensiunea gnostică, cât şi dimensiunea dual a înţelepciunii şarpelui şi a fost întrebuinţată în scrierile alchimice ca perdea care să camufleze adevăratul amestec de venin şi sânge. După cum susţinea însuşi Wolfram von Eschenbach, celebrul autor al povestirilor despre Graal, piatra era unul şi acelaşi lucru cu Graalul, după cum am constatat.

Ca atare, întreaga mitologie modernă a Graalului este eronată. Nu numai teoria cea mai recentă despre „descendenţă", ci şi ideea originară, potrivit căreia Graalul a fost potirul propriu-zis în care s-a vărsat sângele lui Hristos. De fapt, este vorba despre un element simbolic al mitului, care ar trebui să rămână aşa, fiindcă Hristos, în ipostaza de şarpe bun, a dăruit adevăratul lui Elixir pentru viaţa veşnică – element inclus atât în conceptele gnostice de natură psihologică, cum este kundalini, cât şi în veninul propriu-zis şi în sângele şarpelui. Un indiciu despre identitatea dintre Hristos şi şarpe este şi faptul că-şi leapădă pielea. Şerpii îşi schimbă pielea regulat, ceea ce pentru omul din vechime echivala cu o renaştere. Ideea a fost preluată în episodul intrării lui Hristos în peşteră şi al *lepădării* de giulgiu.

Ca personaj literar, regele Arthur a fost ales să fie „mântuitorul" modern, astfel încât acest potir să fie redescoperit, pentru că el era *Pen*dragon. Pen înseamnă „cap", deci Arthur este, asemenea lui Iisus, dragonul sau şarpele cu cap.

Mai aflăm că absolut toate descendenţele regale din lume au susţinut că se trag din şarpe. Fie că este vorba despre merovingieni sau despre împăraţii-dragon din China, toţi pretind că fac parte din „descendenţa pe linie de sânge" a şarpelui! De aceea i-a fost atât de uşor lui David Icke şi celor asemenea lui să afirme că familiile regale sunt, în realitate, reptile care îşi schimbă forma, fiindcă propria lor istorie

mitologică se revendică de la şarpele cel înţelept – acelaşi în jurul căruia gravitează societăţile secrete de pretutindeni.

Fără îndoială că istoria lumii nu este aşa cum credeam noi odinioară.

5

VEGHETORII

Acum trebuie să mergem mai departe şi să ne îndreptăm atenţia spre una dintre originile cele mai vechi ale societăţilor secrete, cea din care provine mare parte din terminologia şi simbolistica întrebuinţate şi azi de francmasoni, rozacrucieni şi mulţi alţii: cunoscuţi şi sub numele de „fiii lui Dumnezeu", sensul sintagmei ebraice Eyrim (Irim). Vom arunca o privire la originile primelor societăţi secrete şi la influenţele exercitate de astroteologie şi de cultul şarpelui asupra lor.

Zecharia Sitchin face următoarea afirmaţie în *Stairway to Heaven (Scară spre cer)*:

> Akkadienii şi-au numit înaintaşii sumerieni şi au menţionat Ţinutul Sumerului. De fapt, era vorba despre biblicul Ţinut Shin'ar. Un teritoriu al cărui nume – Şumer – însemna literal Ţinutul Veghetorilor. Era într-adevăr egipteanul Ta Neter – Ţinutul Veghetorilor, tărâmul din care zeii veniseră în Egipt.

Aşadar, Sumer ar putea însemna „Ţinutul Veghetorilor", regiune din care proveneau şi cei numiţi Elohim sau Strălucitori, stăpânii Veghetorilor. În *The Origin of Consciousness in the Breakdown of the*

Bicameral Mind (Originea conştiinţei la apariţia gândirii biunivoce), Julian Jaynes ne spune ceva interesant despre zeităţile stăpânitoare:

> Încă din cele mai vechi timpuri ale Sumerului şi ale ţinutului Akkad, toate regiunile din Mesopotamia erau sub stăpânirea zeilor, cărora muritorii le erau sclavi. Scrierile cuneiforme elimină orice îndoială în această privinţă. Fiecare oraş-stat avea un zeu tutelar, iar în documentele cele mai vechi regele era prezentat ca truditor al pământului şi chiriaş al zeului.

Să facem o analiză succintă a celor care au purtat numele Elohim şi să aflăm cine erau aceste „zeităţi" care au prefăcut oamenii în sclavi şi se îngrijau de Veghetori.

ELOHIM

Este un termen întrebuinţat frecvent în Vechiul Testament (precum şi în alte scrieri, după cum observăm în cazul termenului musulman *Allah = Elah)* pentru a-l denumi pe Domnul. Este o întrebuinţare incorectă, deoarece cuvântul are sens plural şi înseamnă „Strălucitori".

Putem observa sensul plural în *Facerea, 1:26:* „Şi a zis Dumnezeu: «Să facem om după chipul şi asemănarea Noastră (...)»." Şi, de asemenea, în *Facerea, 6:2:* „Fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase (...)." Sintagma „fiii lui Dumnezeu" este, de fapt „fiii zeilor" şi provine din *ben ha-elohim,* adică „fiii strălucitorilor".

Termenul sumerian „El" înseamnă pur şi simplu „strălucitor"; „Aillil", cuvânt din irlandeza veche, are sensul de „strălucitor"; în vechiul idiom din Cornwall înţelesul lui „El" este acelaşi; „Elf" înseamnă tot „strălucitor" – de aici, elfii, nişte făpturi angelice înalte/misterioase; sensul lui „Inca Illa" este tot cel de „strălucitor" sau „a străluci"; acelaşi lucru este valabil pentru babilonianul „Ellu".

Iată doar câteva exemple de termeni din toată lumea, care au aceeaşi origine sumeriană.

Baal, zeitatea numită adesea „Domnul" în Biblie, este înfăţişat ca strălucitor în Vechiul Testament, spunându-i-se „Stăpânul". În vremea aceea existau mulţi „Stăpâni" sau strălucitori; de fapt, fiecare sat avea câte unul.

Pentru evrei, Elohim reprezentau divinităţi ale naturii, provenind din străvechiul Sumer. Generalul Albert Pike, celebrul istoric mason, susţine în *Morals and Dogma (Morală şi dogmă)* că Elohim erau „ceata din ceruri" care se înalţă şi se pogoară pentru a purta mesajele de la zeu şi înapoi sau de la căpetenie (Iahve). Bineînţeles că „ceata din ceruri" erau stelele de pe cerul nopţii antropomorfizate.

Unii dintre strălucitori erau denumiţi Veghetori, fiind înrudiţi cu îngerii Domnului. Iahve Elohim înseamnă „căpetenia strălucitorilor".

Aşadar, Elohim sau strălucitorii erau zei, chiar mai presus de regi, şi din rândurile lor proveneau Veghetorii – pentru a veghea omul şi, după cum a subliniat Sitchin, erau prezenţi şi în Egipt.

„Ta Neter", menţionat de Sitchin, seamănă cu egipteanul „Ntr", denumire acordată lui Ptah şi altor zei, având sensul de „paznic" sau „veghetor". Ta Neter este, de asemenea, o denumire a strâmtorii Mării Roşii, care lega Mesopotamia de Egipt, fiind cunoscută ca lăcaş al zeilor. „Neter" sau „Ntr" desemnează ideea de neutralitate, din care şi provine, denumind calea de trecere dintre stâlpi sau spaţiul dintre starea de veghe şi cea de vis, la care ne-am referit deja în capitolul de faţă.

Veghetorii erau cunoscuţi şi sub numele de Urshu, fiind consideraţi fiinţe înzestrate cu o natură divină inferioară celei a zeităţilor, deşi, în acest caz, după cum remarcă Graham Hancock în *Fingerprint of the Gods (Amprenta zeilor)*, Urshu vorbesc despre Neteru (Ntr), de parcă aceştia ar fi zeii, iar Urshu ar fi Veghetorii. Oricare ar fi adevărul, nu e de mirare că s-a creat o confuzie perpetuată mii de ani. Totuşi, cert este că anticii se refereau la o epocă în care existaseră zei sau strălucitori care ocârmuiau Sumerul şi Egiptul şi care-i puneau pe veghetori să-i vegheze pe oamenii obişnuiţi. Aşa cum un faraon

egiptean era echivalentul unui zeu-pe-Pământ, preoţii lui Elohim (aştrii) erau aştri-pe-Pământ:

Cartea egipteană a morţilor îi numeşte astfel pe veghetori:

> Anubis şi Horus întruchipaţi în Horus cel fără de vedere. Însă alţii spun că ei sunt Tchatcha, care au irosit faptele săvârşite de cuţitele lor; iar alţii zic că sunt căpeteniile încăperii Sheniu.

Deci confuzia era prezentă şi în Egiptul antic, la vremea la care s-a întocmit scrierea citată. Iată ce afirmă Sitchin în *Wars of Gods and Men (Războaiele zeilor şi ale oamenilor)*:

> Au venit în Egipt, consemnau egiptenii, din Ta-Ur, „Ţinutul Îndepărtat/Străin", al cărui nume, Ur, însemna „cel mai bătrân", dar se poate să fi fost numele efectiv al locului – un loc bine-cunoscut din izvoare mesopotamiene şi biblice: străvechea cetate Ur.

Observăm că Ur este acelaşi loc în care se povesteşte că se pregătise Avraam, părintele celor trei mari religii ale lumii.

Potrivit Legendei lui Votan (a se observa asemănarea cu nordicul Wotan, care ar fi venit, chipurile, de peste mare) din Mesopotamia, Votan era şarpele care se trăgea din neamul lui Can şi era numit „păzitor" sau „veghetor", uluitor de asemănător cu Canaan, după cum a sugerat, de pildă, Zelia Nuttal în *Papers of the Peabody Museum (Comunicări susţinute la Muzeul Peabody)*.

Cananiţii constituie un element care se leagă de numeroase spaţii ce gravitează în jurul Strălucitorilor şi al preoţilor-şerpi de la începuturi, un alt nume ce-i desemnează pe Strălucitori[1].

---

[1] Şarpele Strălucitor. Fundamentaliştii creştini cred, în mod eronat, că prima referire la Satana se află în *Facerea, 3:1.* Pentru ei, el este „şarpele". *Nachash* e unul dintre termenii ebraici care înseamnă „a străluci" sau „făptură strălucitoare, dreaptă". Iată un indiciu pozitiv, care arată că *nachash* nu erau chiar

În limba cananeeană, existau mai mulţi termeni care denumeau şarpele: Aub, Ab, Oub, Ob, Oph, Op, Eph, Ev. În idiomul mayaşilor, „Can" are şi sensul de „şarpe". Particula este prezentă în numele „Cuculcal", şarpele-pasăre, precum şi în străvechiul termen sumerian „Acan" şi în cuvântul scoţian „Can", care înseamnă tot „şarpe" şi din care provine „canny" („îndemânatic, şiret, precaut" în limba engleză,

---

şerpi, ci făpturi Strălucitoare şi că şarpele şi strălucirea merg mână în mână. În caldeeană înseamnă „aramă", datorită strălucirii, aşa cum termenul *Nehushtan* are sensul de „bucată de aramă" în *Cartea a doua a Regilor, 18:4.* Observaţi că Domnul i-a poruncit lui Moise să înalţe Şarpele de Aramă în pustie, pentru a mântui neamul omenesc. Moise era cu adevărat un Strălucitor (*Numerii, 21:8* – „Fă-ţi un şarpe de aramă", adică „fă-ţi un şarpe strălucitor"). *Nachash* pare un termen interşanjabil cu *Saraf* sau *Seraf,* care înseamnă „ a străluci". În *Epistola a doua către Corinteni a Sf. Apostol Pavel, 11:3,* se face referire la acel *Nachash* care a dus-o pe Eva în ispită, descris ca înger al luminii sau ca strălucitor. Eva, şerpoaica, reacţiona în faţa unui Strălucitor. Şi Adam e un Strălucitor, de vreme ce aflăm din *Facerea* ebraică că „pielea lui era veşmânt strălucitor, strălucind ca unghiile lui; când păcătuia rămânea fără de strălucire şi se înfăţişa gol". (*Targ. Yer. Gen. iii 7; xi; Adam şi Eva, xxxvii*). Quetzalcoatl al aztecilor – şarpele cu pene – e prezent în numeroase dialecte din regiune. În Itzan i se spunea Cuculcan, iar în Quichuan era numit Amaute. Însă etimologia este aceeaşi. În toate ipostazele, el este şarpele cu pene, dar şi învăţătorul înţelept. Şi e şi „şarpele auriu sau strălucitor". În mitologia nordică şi mai ales în opera lui Ulf, descoperim şarpele la care se referă Odin Battles: „Vidgymnir din vadul (Thor) Vimuros a izbit în cap şarpele strălucitor din valuri." Cât priveşte etimologia dragonului, cealaltă creatură de pe acelaşi plan cu şarpele, ea scoate la iveală elemente impresionante. Din ediţia pe 1966 a *Oxford English Dictionary* aflăm că *dragon* este derivat în franceza veche, unde termenul provenea, la rândul lui, din latinescul *dracon.* Acesta îşi avea originea în grecescul *spakov,* adică „şarpe", provenind din verbul din limba greacă *spakelv,* „a vedea limpede". De aceea are întotdeauna legătură cu vederea. *Darc* din sanscrită are sensul de „a vedea", *darstis* avestic desemnează vederea, iar *derc* din irlandeza veche înseamnă „ochi". *Torht* din engleza veche şi din saxona veche, precum şi *zoraht* din germana veche, înseamnă „limpede", „strălucitor" sau „strălucire". Rădăcinile cuvântului provin din idiomurile indoeuropene şi chiar din continentul indian, astăzi leagănul iluminării aduse de şarpele kundalini.

aşa cum este şarpele înţelept). Numele lui Vulcan (care se aseamănă fonetic cu Votan şi Wotan), zeul focului în mitologia romană, provine din particula de origine babiloniană „Can" („şarpe") şi din „Vul", care denumeşte focul, ceea ce arată o legătură etimologică ce a traversat distanţe uriaşe pe uscat şi pe ape, iar acel Vulcan este, prin urmare, şarpele strălucitor. Chiar şi centrul lumii creştine, Vaticanul, îşi are originea în „vatis" („profet") şi „can" („şarpe"), ceea ce face din Vatican un lăcaş al profeţiei şarpelui.

Evreii îi numeau pe aceşti veghetori „nun resh'ayin", adică „cei care păzesc". Termenul corespondent în limba greacă este „gigantes", adică „giganţi", rasă pe care, încă din anul 907 î.Hr., scriitorul Hesiod o considera monstruoasă (fără îndoială din cauza înfăţişării de şarpe). Acum putem înţelege rolul giganţilor[1] în folclor, ei arată prezenţa Veghetorilor.

---

[1] Gigant provine din „ge, genis", cu sensul „din pământ". Însă îşi are originea şi în cuvântul *Gigantes,* ca în cazul pietrelor gigantice malteze Ggantija. Dacă fragmentăm termenul, obţinem *gi gant,* a doua particulă însemnând „pietre", iar *Gi* sau *Ga* are sensul de „mare". Aşadar, *giant* înseamnă „piatră mare". Deci veghetorii, numiţi şi giganţi, erau şi pietre mari, iar acum sunt asociaţi, datorită legăturii etimologice, cu marile pietre ale lumii. Aceste erau considerate aştri pe Pământ, căzuţi ca meteorii şi adoraţi de cei asemenea grupului Calani. Anak este gigantul biblic din care s-a născut Anakim, care trăia pe ambele maluri ale Iordanului, asemenea lui Refaim. Nefilim erau vlăstarele fiilor lui Dumnezeu (Veghetori, Îngeri şi giganţi) şi femei obişnuite. Carol cel Mare, spune legenda, era un gigant atât de puternic, că putea strânge trei potcoave într-o mână. Despre Goliat, care era de înălţimea lui Gath, se povesteşte că avea măsura şase coţi. Og era regele din Başan şi urmaşul lui Refaim. Uranus şi Gaia au fost azvârliţi pe Pământ de Hercule şi îngropaţi sub Muntele Etna. Giganţii scandinavi sălăşluiau în Jotunheim. În „Jack şi vrejul de fasole" găsim o poveste aidoma celei biblice despre David şi Goliat, legenda despre uciderea gigantului. Jack îşi are originea în Cornwall. Potrivit tradiţiei, a trăit trei mii de ani şi a păşit alături de chivot (sau chiar s-a strecurat înaintea lui). Porus era un Rege Gigant din India, despre care se povesteşte că s-a luptat cu Alexandru cel Mare. Digul Uriaş din Irlanda este o formaţiune naturală, alcătuit din 40.000 de coloane bazaltice proiectate în mare, despre care legenda

În *Cartea lui Enoh, 20:1-7* Enoh ne dezvăluie numele Veghetorilor şi am observat că terminaţia tuturor numelor menţionate conţinea ideea de Strălucitori:

> Şi acestea sunt numele îngerilor cei sfinţi care veghează. Uriel, unul dintre îngerii cei sfinţi care este peste lume şi peste Tartar. Rafael, unul dintre îngerii cei sfinţi care este peste sufletele oamenilor. Raguel, unul dintre îngerii cei sfinţi care se răzbună pe lumea luminătorilor. Mihail, unul dintre îngerii cei sfinţi care este pus peste ce e mai bun în lume şi peste haos. Sarachael, unul dintre îngerii cei sfinţi care este peste sufletele care păcătuiesc în duh. Gabriel, unul dintre îngerii cei sfinţi, care este peste Paradis şi peste şerpi şi Heruvimi. Remiel, unul dintre îngerii cei sfinţi, pe care Dumnzeul l-a rânduit peste cei care înviază.

Să observăm că Gabriel, solia care a vestit naşterea lui Iisus şi care i-a transmis înţelepciunea lui Mahomed, veghează asupra şerpilor. Iar Remiel îi are în grijă pe cei care se înalţă în căutarea iluminării.

În *Testamentul de la Amram* (manuscrisul B) descoperim indicii remarcabile despre înfăţişarea Veghetorilor strălucitori:

---

povesteşte c-ar fi începutul drumului unui Gigant. Se consideră că fenomene ale naturii asemănătoare sunt opera unor Giganţi: Giant's Loom (Ţinutul Gigantului), Giant's Well (Fântâna Gigantului), Giant's Organ (Glasul Gigantului), Giant's Peep-hole (Ferestruica Gigantului), Giant's Eye-glass (Ochelarii Gigantului) şi Giant's Chair (Jilţul Gigantului). Giant's Ring (Inelul Gigantului) din County Down este un careu din piatră similar cu Stonehenge. Se spune că giganţii Cormoran şi Cornelian au clădit St. Michael's Mount (Muntele Sf. Mihail) din Cornwall. Război – giganţii se războiau cu Zeus din mitologia greacă. S-au revoltat împotriva acestuia şi l-au doborât cu ajutorul lui Hercule, care i-a azvârlit pe Pământ pe Uranus şi Gaia. Este ciudată potrivirea cu războiul din ceruri, acela dintre Veghetori şi Strălucitori, în care Lucifer şi alţi „îngeri" au fost aruncaţi pe Pământ.

Am întrebat, „Cine sunteți voi, de aveți puteri asupra mea?" Ei mi-au răspuns: „Am fost împuterniciți să stăpânim peste toată omenirea." Mi-au spus: „Pe care dintre noi alegi să-ți fie stăpân?" Am ridicat ochii și am privit. Unul dintre ei avea o înfățișare înspăimântătoare de șarpe, cu o mantie în multe culori, și totuși foarte întunecată. Și m-am uitat iar la înfățișarea lui și chipul îi era ca de viperă și istovit din cale-afară și toți ochii lui (...) I-am răspuns: „Așa este Veghetorul acesta?" Și el mi-a răspuns: „Veghetorul acesta (...) și cele trei nume ale lui sunt Belial și Prințul Întunericului și Împăratul Răului."

Cartea jubileelor din cultul mozaic s-a numit inițial *Apocalipsa lui Moise,* căci s-a presupus că o scrisese Moise pe Muntele Sinai, unde i-o dictase un Veghetor sau înger. Era menită să fie o istorie a vremurilor de altădată și să dezvăluie țelul Veghetorilor:

În vremea lui îngerii Domnului [Elohim – Strălucitorii] au coborât pe pământ [au coborât din cetatea lor de pe munte] – cei cărora li se zice Veghetori – ca să-i învețe pe fiii oamenilor să facă judecată și dreptate pe pământ.

Potrivit scrierii citate, Veghetorii sunt fiii lui Dumnezeu menționați în *Facerea,* trimiși din tărâmul lor ceresc să-i călăuzească pe muritori. Se pare că au căzut în dizgrație pentru că s-au împerecheat cu fiicele oamenilor și astfel au fost renegați – de aici, îngerii căzuți pe care îi știm azi.

Însă *Dictionary of Angels (Dicționarul îngerilor)* afirmă că nu toți veghetorii au coborât din tărâmul ceresc, cei care nu s-au pogorât fiind numiți Veghetori sfinți și sălășluind în al cincilea cer. Cum Enoh însuși a depus mărturie împotriva Veghetorilor prăbușiți, l-au apărat Strălucitorii la putere, purtându-l în Grădina Edenului (Eden înseamnă „platou", fiind, prin urmare, un loc special):

Eu, Enoh, îl binecuvântam pe Domnul măreției și Împăratul veacurilor, și Iată! Veghetorii m-au chemat pe mine, Enoh scribul, și mi-au spus: „Enoh, scrib al dreptății, du-te, spune-le Veghetorilor cerului care au părăsit înaltul cerului, eternul loc sfânt, și s-au pângărit cu femei și au făcut așa cum fac copiii pământului, și și-au luat soții: Voi ați adus mare nimicire asupra pământului: și nu veți cunoaște pacea și nici iertarea păcatelor; și, câtă vreme ei se bucură de copiii lor, vor vedea moartea celor iubiți de ei; se vor plânge de nimicirea copiilor lor și vor cere îndurare veșniciei, dar îndurare și pace aceștia nu vor avea." *(Cartea lui Enoh, 12:3-6)*

Potrivit studiului *Ashes of Angels: The Forbidden Legacy of a Fallen Race (Cenușa îngerilor – moștenirea interzisă a unei rase*

Sf. Mihail și Sf. Gheorghe, păzitori angelici.

prăbuşite) de Andrew Collins, Veghetorii căzuţi în dizgraţie se leagă prin jurământ. Locul în care îşi jură credinţă se numeşte Ardis, legendarul vârf al Muntelui Hermon, derivat din *harem*, termen ebraic ce denumeşte blestemul. După ce Veghetorii căzuţi au săvârşit faptele acelea, Strălucitorii au adus potop mare pe Pământ pentru a nimici vlăstarele, iar Noa i-a prevenit, spunându-le să-şi făurească o arcă mare ca să scape de o soartă iminentă. Firește că între răzvrătiţi, Strălucitori şi Veghetorii regali s-a dat o luptă aprigă, cei din urmă lăsându-i pe Mihail, Gavriil şi pe ceilalţi să-i ucidă pe Veghetorii prăbuşiţi. Potopul este conceptul simbolic ce exprimă purificarea ulterioară a ţinutului (şi a minţii) şi noul început al rasei umane (sau al sinelui), la unison cu idealurile Strălucitorilor – probabil un amestec între imaginea unei catastrofe de proporţii în memoria colectivă şi întâmplarea propriu-zisă. Alte calamităţi au fost consemnate ca fiind judecata Veghetorilor care au rămas, care trebuie să fie doar amintiri colective despre catastrofe care au avut loc în realitate şi pentru care au fost învinovăţiţi Veghetorii căzuţi în dizgraţie. Într-adevăr, după cum subliniază Enoh, până şi duhurile Veghetorilor căzuţi sunt considerate vinovate pentru relele care vor veni:

> (...) Duhurile uriaşilor aduc tulburare, prigonire, distrugere, neliniște, lupte, aduc nimicire pe pământ; ele nu mănâncă mâncare, dar vor fi înfometate şi le va fi sete şi vor aduce nenorocire. Şi aceste duhuri se vor ridica împotriva copiilor oamenilor şi împotriva femeilor, căci din aceştia s-au născut. *(Cartea lui Enoh, 15:11)*

Revelaţiile remarcabile pe care Veghetorii le pun pe seama fiilor omului reprezentau cunoaşterea semnelor pământului: scrierea, meteorologia, geografia şi geodezia, toate implicând faptul că Strălucitorii înţelegeau energia şi puterea Pământului, precum şi electromagnetismul acestuia, ca să nu mai pomenim de mişcările planetelor. Pretutindeni există o mulţime de legende din vremurile acelea, în care apar mari constructori, arhitecţi şi magicieni, toţi având legătură cu originile

Strălucitorilor. În cazul edificiilor din Europa (şi de pretutindeni), putem observa relaţia de asemănare dintre gorgane şi faptul că Azazel, unul dintre Veghetorii prăbuşiţi, a fost azvârlit în deşert, unde l-au îngropat sub pietre grele şi colţuroase.

Numeroase elemente din mitul Veghetorilor se regăsesc în legendele despre război şi despre amestecul de neamuri din Orientul Mijlociu – între cananeeni, egipteni, sumerieni şi chiar între civilizaţiile arabe. Însă la baza acestor mişcări stă credinţa că Strălucitorii erau conducători, iar Veghetorii se supuneau – ei au devenit mai târziu Dumnezeu cu făpturile lui Angelice.

Iată că ce am descoperit până acum este exact ceea ce am afirmat despre societăţile secrete, anume că acestea deţineau şi menţineau autoritatea din punct de vedere religios. Ştim că omenirea i-a deificat pe „oamenii de renume", aceiaşi Anunnaki/Anakim, deci ştim că Strălucitorii erau doar oameni, starea hipnagogică (starea dintre veghe şi vis) fiind elementul care îi diferenţia. Annunaki, Anakim şi chiar Nefilim înseamnă „cei care au coborât din cer pe Pământ", fiind o referire la poziţia lor pe platoul Edenului („Eden" înseamnă „platou"). Ei se uitau de sus la muritorii de jos – adică îi vegheau. Reprezentau Soarele, Luna şi planetele pe Pământ. Ceea ce nu înseamnă, cum ar vrea alţii să credem, că au venit din stele, ci că erau trimişii divinităţilor cereşti.

Adevărul din povestea despre Strălucitori şi Veghetori a fost înlăturat de numeroase autorităţi ebraice, care se temeau, pe bună dreptate, că miturile despre aceşti îngeri şi cultul lor îi vor îndepărta pe oameni de închinarea la un singur zeu. De aceea *Cartea lui Enoh* şi *Cartea Jubileelor,* menţionate anterior, au fost eliminate de pe lista scrierilor atestate, fiind astăzi scrieri apocrife sau pseudoapocrife. Totuşi, ceea ce ştim este că Veghetorii au continuat să existe neoficial şi că li s-a spus egregori.

> Cabala numeşte 72 (...) de regenţi angelici naţionali, cărora evreii le spun Elohim (Strălucitori); mai sunt numiţi şi prin termenul

metafizic tehnic de Egregori. Cuvântul, derivat din grecescul *egreoros,* înseamnă „veghetor" sau „paznic". Veghetorului îi revine misiunea de a apăra de presiuni din exterior o regiune sau un grup etnic care i-a fost dat în grijă. O regiune stă întotdeauna departe de alta care presupune o ameninţare de un fel sau altul. Un grup dat de persoane (grupul celor apăraţi) este „legat" de o anumită arie de jurisdicţie (...) Şi aici dăm de „ghicitoarea despre întemeierea oraşelor şi a statelor (...)" Mai mult, atât romanii, cât şi, destul de recent, chinezii au recunoscut existenţa spiritelor protectoare care veghează asupra oraşelor. Cât priveşte războiul ocult pe care Roma antică l-a declarat oraşelor inamice, iată ce consemna un scriitor: „Romanii luaseră obicei ca, atunci când asediau un oraş, să se intereseze de numele lui şi de cel al spiritului care-l apăra. Când le aflau, invocau spiritul care veghea oraşul şi pe locuitorii lui şi îl cucereau." (Willy Schrodter, *Commentaries on the Occult Philosophy of Agrippa [Comentarii la filosofia ocultă a lui Agrippa])*

EGREGOR

Termenul provine din greacă şi înseamnă „a se trezi din somn", „a fi stârnit de patimi", „a fi treaz" sau „a veghea" – iată o incredibilă asociere etimologică cu iluminarea trăită în stare de veghea sau hipnagogică. Se pare că sirianul *ir* sau *er* este rădăcina cuvântului şi se întoarce le Veghetor, fiind, de asemenea, în legătură cu Ur, casa lui Avraam.

A devenit şi un termen gnostic şi mistic, care ar desemna „inconştientul colectiv", pe care M. Denning şi O. Phillips l-au asociat cu Veghetorii în volumul *The Magical Philosophy (Filsofia magică).*

Eliphas Levi (magician şi mistic din secolul al XIX-lea) a făcut referire la egregori în multe ocazii, chiar asociindu-i cu uriaşii sau Veghetorii care apar în *Cartea lui Enoh*, afirmând că ei „se prefac în

giganți și apar deghizați în giganți: aceștia sunt egregorii din *Cartea lui Enoh* (...), numiți în vechime veghetori sau egregori."

De asemenea, Levi pune semn de egalitate între egregori și Anakim (Strălucitorii, oamenii de renume, uriașii) din Biblie, susținând că apar în miturile din diverse culturi, exact ceea ce am constatat.

Așadar, se pare că Levi și alții i-au descoperit pe egregori sau Veghetori în *Cartea lui Enoh*, tradusă recent și disponibilă peste tot (în cercurile mistice). Este bine cunoscut faptul că Levi avea afinități rozacruciene, iar rozacrucienii cunoșteau și ei sensul cuvântului. De fapt, credeau că egregorii încă mai există și stau în umbră. O serie de mistici din secolele al XVI-lea și al XVII-lea, printre care și dr. John Dee, știau de existența *Cărții lui Enoh* și au plagiat-o intens. Dee e considerat unul dintre întemeietorii ordinului rozacrucienilor și iscoadă pe teritoriul ocârmuit de regina Elisabeta. Ca iscoadă la Curte, numărul lui era 007, iar Elisabeta avea numele de cod M. Asemenea grupului Illuminati, apărut ulterior, rozacrucienii au reprezentat o reacție la faptele iezuiților. Ceea ce ne trimite cu gândul la scrierile întocmite de Dee și camaradul, Edward Kelly, dictate de îngeri! E surprinzător că ele vorbesc despre „cei vechi". Unele texte au ajuns pe mâna lui Dee (așadar, nu au fost un dar de la îngeri) în vremea când era în slujba lui Rudolf al II-lea la Praga.

Uimitor este că celebrul Necronomicon ne vorbește despre „fabuloasa cetate Irem". Irem al Stâlpilor face parte din folclorul magic arab, fiind clădit de Jinn sau îngeri. Se poate să fi fost și Turnuri de Veghe – „turnurile veghetorilor". Ebraicul „Erim" înseamnă „a se trezi".

Stâlpii au fost ridicați după poruncile Domnului către tribul lui Ad („nemurire"), care în ebraică sunt desemnați prin termenul „Nefilim" – uriași sau Veghetori ai Strălucitorilor, iar în *Cartea lui Enoh* li se spune „Irim". Potrivit legendei arabe, Irem se află în Rub al Khali, „loc gol" sau „vid". Vidul ar putea reprezenta un loc sterp care există în realitate sau ar putea fi un termen ce denumește „spațiul dintre", despre care am discutat. Arheologii au identificat locul în care era situat faimosul Irem: Ubar, orașul dispărut.

O altă legătură între Enoh şi misterele alchimiştilor, ale misticilor şi ale clarvăzătorilor moderni o constituie scrierile lui A. Bar Hebraues din veacul al XIII-lea. Autorul lor a cercetat scrierile străvechi ani întregi la Biblioteca din Maragha şi ne oferă un indiciu nepreţuit:

> Vechii greci spun că Enoh este Harmis Trismaghistos. (*The Chronology of Bar Hebraeus* [Cronologia lui Bar Hebraeus], trad. în engl. de E.W. Budge, 1932)

Acesta nu este altul decât Hermes Trismegistus[1], Hermes cel de trei ori măreţ, preţuit nespus de toţi misticii pentru a fi transmis străvechile taine profunde, considerat părintele aproape tuturor ordinelor secrete din Occident. Este, de asemenea, o dovadă că scrierea *Cartea lui Enoh* era deslușită încă din secolul al XIII-lea, adică devreme şi, în acelaşi timp, târziu.

---

[1] Taautus (Taut) sau Hermes. Potrivit lui Eusebius, acesta este originea cultului şarpelui în Fenicia. În viziunea lui Sanchoniathon, Thoth era zeul care a făurit prima imagine a lui Coelus şi a inventat hieroglifele, ceea ce îl pune în legătură cu Hermes Trismegistus, cunoscut în Egipt sub numele de Thoth. Taautus a deificat dragonii şi şerpii, iar fenicienii şi egiptenii au preluat această superstiţie. Este foarte posibil ca Taautus să fie o reminiscenţă a primei grupări care a venerat şarpele după potop sau după sfârşitul ultimei ere glaciare, petrecut acum 12 000 de ani. Taautus este asociat cu legendele despre Thoth, care mai târziu avea să devină, în credinţele gnostice şi alchimice, un mare înţelept. După ce s-a stins (nu ştie nimeni când), Thoth a fost deificat şi i s-a spus „zeul sănătăţii" sau „al tămăduirii". El a fost prototipul lui Esculap, fiind identificat cu Hermes sau Mercur. Toţi vindecătorii, toţi înţelepţii, toţi învăţătorii şi toţi izbăvitorii sunt asociaţi cu şarpele prin puterile cu care sunt înzestraţi, prezentând cu toţii o importanţă crucială în sistemele de credinţă ale societăţilor secrete. Thoth, zeul vindecător, era reprezentat ca şarpe, de obicei înfăţişat cu cap de ibis sau de maimuţă.

Litera sau simbolul „Tau" este prima literă din Taautus, Tammuz şi Thoth şi se crede că ar fi „însemnul lui Cain", simbol al comorii ascunse.

Dacă adevăraţii Strălucitori, Veghetori sau egregori au constituit o prezenţă concretă în această lungă perioadă rămâne un subiect deschis, dar ceea ce se vădeşte astfel este că străvechea influenţă a Strălucitorilor a continuat să existe fără doar şi poate.

Chiar şi *Thesaurus Temporum*, tălmăcit în latină la mijlocul veacului al XVII-lea, ne oferă o cronologie a evenimentelor legate de egregori.

La anul 100 î.Hr. aceştia au descălecat (*primus egregorum descensus)*, iar la 1487 î.Hr. îl duseseră pe Enoh în Paradis (*Enoch transferatur in paradisum)*, din cauza împotrivirii Veghetorilor prăbuşiţi.

Pare-se că străvechiul concept de Strălucitori şi la fel de vechea lor poveste, încă aveau forţă, fiind propovăduite în taină de misticii ultimelor câteva secole. Făceau parte din secretele lor ascunse. Şi astfel se naşte următoarea întrebare: De ce au simţit nevoia să ţină ascunse asemenea taine?

Pentru cercurile oculte de azi, egregorul e o formă de energie, înrudită cu forţa kundalini! Website-ul rozacrucienilor susţine următoarele:

> Din punct de vedere mistic, Egregor(e) (cuvânt de origine latină) reprezintă un set de forme ale gândurilor, realizate în plan Astral de un grup de indivizi. Egregor(e) se poate schimba în timp, în funcţie de calitatea membrilor grupului. Fiecare grup are un anumit Egregor(e). Orice grup capabil să se sincronizeze cu un anumit Egregor(e) poate susţine că este autentic, fiind o continuare a grupurilor anterioare, care au întrebuinţat sau au dezvoltat acest egregor(e).

Iată şi Ordinul Martinist al Cavalerilor lui Hristos, care se pretind urmaşii rozacrucienilor şi ai altora:

> Ţelul ordinului e să elibereze fiinţa umană din Strânsoarea Prinţului Lumii şi să înfăptuiască Unirea Mistică a omului conştient de sine (conştiinţa) cu profunzimea individuală (supraconştiinţa). Membrii lui se străduiesc să dobândească acces la măiestrie reunificând

„Împărăția Centrului", prielnică pentru coborârea lui Paraclet, trimis de Hristos, pe lângă ajutorul ce provine din legătura afectivă care se naște între Inițiator și Egregore, apărătorul Lanțului Tainic.

„O succesiune apostolică a puterii" ar constitui funcția de bază a egregorului, sugerează John Michael Greer în *Inside a Magical Lodge (Înăuntrul Lojei Magice)*:

„Închină-te la mine!" strigă Egregora. „Eu sunt fiul lui Dumnezeu; tu n-ai fi decât o ființă păcătoasă și de nimic, din naștere osândită și sortită iadului, de n-ar fi jertfa mea; și fără mine nu vei ajunge niciodată în ceruri!" (Marcelo Ramos Motta, *Letter to a Brazilian Mason Unexpurgated [Epistolă către un mason fără de pată, din Brazilia]*)

Egregore este un spirit de grup care slujește la a-i aminti inițiatului țelurile pe care le are. El informează și călăuzește individul, apărând lanțul viu al frăției. În care se poate pătrunde când un Setian oficiază un rit al propriei lor creații, menit a apăra și a întări Templul lui Set. Egregore apără frăția, dezvăluindu-i dușmanii. O reprezentare simbolică a lui Egregore servește la păstrarea legăturii cu Prințul Întunericului. (Sir Ormsond al IV-lea, *Saturnian Principles, [Principii saturniene]*)

Împrejurările morții lui Mansour Al-Hallaj, Sfântul Sufit, sunt aproape identice cu acele ale dispariției lui Hiram Abif, egregorul Masonic (...) În Masonerie, Vulturul cu Două Capete este un echivalent al lui Baphomet, creatură compozită, aidoma unei himere, reprezentând Forța Universală a materiei. În unele Sisteme Gnostice, aceasta ar fi Demiurgios sau „Domnul Lumii acesteia". (Malgwyn, din Yesidim, *Zoroastrianism in Western Secret Societies, [Zoroastrismul în societățile secrete din Occident]*)

TURNURI ŞI PIRAMIDE ROTUNDE

Turnurile rotunde constituie una dintre dovezile speciale despre „veghetorii" străvechi. În ceea ce priveşte obiectul supravegheat, el e o temă oarecum disputată. Se poate să fi fost oamenii sau e posibil să fi fost aştrii. E foarte probabil ca turnurile să fi fost construite şi pentru una, şi pentru cealaltă şi, nu în ultimul rând, pentru depistarea agresorilor.

În simbolistică, turnul rotund reprezenta înălţarea interioară, în plan psihologic, *axis mundi* (axa lumii). Forma lui simbolică este scara sau poarta către rai – asemenea corzii[1] sau frânghiei pe care, potrivit lui Enoh, o purtau şi o foloseau Veghetorii. Sintagma „Turn de Fildeş" a apărut pentru că aceste locuri şi acest proces interior le erau inaccesibile multora. Ca Munte al Cerului, piramida era identică turnului rotund şi stupelor din India, a căror origine erau făuritorii de tumuli Kurgan din Nord.

Şi eu, şi alţii am descoperit că Marea Piramidă de la Gizeh a fost considerată o poartă pentru minte/suflet. În lucrarea sa *The Great*

---

[1] Coarda. Element prezent în multe religii ale lumii cu aceeaşi semnificaţie. Ea poate simboliza legătura cu divinitatea şi astfel se face asocierea cu eliberarea. Coarda de Aur a lui Zeus ţine universul, stabilirea legăturii cu acest univers fiind misiunea fundamentală a şamanului. Potrivit miturilor iraniene, coarda înfăşurată de trei ori în jurul mijlocului aduce fapte, gânduri şi vorbe bune. Şamanul foloseşte o coardă pentru ca astfel să-şi simbolizeze propriul cordon ombilical şi cu ajutorul ei poate intra în „lumile celelalte" – sau poate atinge iluminarea. Coarda întruchipa, de asemenea, şarpele care încercuieşte lumea. Pentru tibetani, ca şi pentru alte grupări, frânghia constituia un liant între cer şi pământ. Frânghia putea lua şi forma unei scări, a unui copac sau a unui pod spre ceruri. În hinduism, expresia „frânghia ascunsă a înălţării" desemna Gnoza. În miturile din Babilon şi Sumer, frânghia însemna legătura sau uniunea dintre zeu şi omenire, cunoscută ca legătură mistică. Cavalerii templieri au fost acuzaţi că folosesc o coardă în ritualurile lor: „Înconjurau sau atingeau fiecare cap al idolului menţionat anterior cu mici coarde, pe care le purtau înfăşurate pe propriul lor trup, lângă cămaşă sau piele."

Pyramid Texts (Textele Marilor Piramide), Clesson Harvey atrage atenţia că piramidele din Saqqara adăpostesc mai mult de trei mii de coloane de scrieri datând din epoca celei de-a V-a şi a VI-a dinastii, texte care, crede autorul, ascund secretul despre întrebuinţarea piramidelor. Scrierile includ incantaţii şi formule magice, însă „în pasajul, încăperea, galeria şi coloana de sus (...) se află un glif megalitic de neasemuit, de o vechime incredibilă." Este remarcabil că acest glif sau frază echivalează cu „uşa-stea" şi cu „poarta care deschide tunelul".

Iată o descoperire provocatoare, pentru că glifii lipsesc, din nefericire, din majoritatea piramidelor. Poate că au existat mai multe informaţii, dar au fost distruse, cum ar fi cele despre presupusa vizită a lui Herodot în Egipt în veacul al V-lea î.Hr. – cele scrise pe suprafaţa exterioară a piramidei s-au şters. Egiptologii susţin că „steaua" e mitologică şi nu merg mai departe. Însă eu nu mă voi opri aici şi pot afirma că „tunelul" şi „uşa-stea" reprezintă intrarea în starea de transă – deoarece „steaua" şi „strălucirea" sunt legate indestructibil la nivelul semnificaţiei, formându-se datorită stării de iluminare, percepută ca liant cu zeii – aştrii.

Ştim deja că Gizeh era numit de egipteni „Rostau" (*ros* însemnând ori „cap", ori „hros", cel din urmă fiind, de fapt, „horse"[1]; aşadar, *ros tau* constituie „tau-ul capului", iar *tau* înseamnă „comoara ascunsă". „Rostau" are şi sensul de „Poartă către Lumea Cealaltă".

Dar cum funcţiona piramida, m-am întrebat, date fiind aceste elemente şi cum o putem discuta în relaţie cu teoria despre transă, la care am făcut referire? Mai mult, oare au existat şi alte clădiri sau structuri în lume care să aibă legătură? Şi a venit vremea să abordăm altfel posibilele elemente ştiinţifice din spatele construcţiilor din pământ.

În anii '70 şi '80, un om de ştiinţă pe nume Joe Parr a hotărât că e momentul să cerceteze Marea Piramidă şi formele piramidelor în general şi a făcut o descoperire uimitoare.

---

[1] *Cal* în lb. engleză (n. tr.).

În timpul experimentelor, Joe a aşezat o piramidă pe axa nord-sud şi est-vest, plasând la sud şi la nord bobine plate. Folosind o baterie, un rezistor şi un aparat de măsurare a câmpului electric, a aşezat un condensator de un microfarad în spaţiul din interior. Procedeul a urmărit să simuleze energia electromagnetică a Pământului, trecând peste piramidă. Oamenii de ştiinţă au înregistrat zilnic schimbările, consemnând starea unei bule de energie care înconjura piramida.

În mod bizar, energia a oprit toate tipurile de radiaţie, iar bula a prezentat o diminuare în faţa emiţătorilor beta, a surselor de ion şi a surselor magnetice care au fost introduse în ea. De fapt, alimentarea ionilor negativi din bulă a intensificat energia. S-a descoperit, de asemenea, că energia se schimbă de-a lungul unui an, iar cei treisprezece ani de experimente au dat rezultate bune. Efectul asupra gravitaţiei, inerent legată de radiaţia electromagnetică, a fost cel mai neobişnuit. Se pare că bula împiedica pătrunderea forţei gravitaţiei, precum şi a energiei electromagnetice, arătând o creştere de 113 ori a energiei cinetice, ceea ce i-a determinat pe cercetători să emită ipoteza că, în realitate, piramida se mişca în spaţiu şi timp – într-un loc cunoscut fizicienilor specialişti în fizica teoretică sub denumirea de „spaţiul h". Când în bulă s-au introdus ioni negativi, piramida a fost atrasă de Lună (pe când ionii pozitivi o îndepărtau) – iată o corelaţie uimitoare cu dimensiunea feminină şi, prin urmare, cu dimensiunea spiritual negativă a cultului închinat astrului selenar.

Însă ce relevanţă are un asemenea experiment pentru cercetarea noastră? Ei bine, dacă e adevărat, după cum se pare, că multe societăţi secrete arată spre Marea Piramidă înseamnă că trebuie să existe un motiv (sau două). Mi-am exprimat convingerea că Piramida reprezenta o intrare în starea de transă sau Duat şi că Textele Piramidelor, precum şi mult mai multe dovezi din egiptologie, demonstrează această idee. Efectul cauzat în creier, care degajă hormonii necesari stării de transă, este, în principal, de natură electromagnetică, fiind influenţat de activitatea ionilor, desigur. Sunt ferm convins că pe această cale au mers străvechiul cult al şarpelui sau Strălucitorii, deoarece

percepeau ondulaţia şarpelui ca energie şi venerau zeul invizibil ca fiind un şarpe. Mai târziu, după ce au dobândit suficiente cunoştinţe despre energia şarpelui, au ridicat clădiri care o dirijau către un element controlator. Cum efectul „prizelor" în gurile de aer a avut un efect considerabil şi asupra energiei electromagnetice, putem vedea cum a fost realizat printr-un honing special.

Însă edificiile străvechi cuprind, cu siguranţă, mai multe dovezi ale prezenţei acestui design special prestabilit.

O structură deosebită, despre care s-a scris puţin, este turnul rotund. În întreaga lume există sute de astfel de construcţii care, în mod bizar, sunt asociate cu şarpele în aproape toate cazurile.

Toate edificiile rotunde, înalte, elegante, prezente în diverse culturi, de la civilizaţia celţilor irlandezi şi de la creştinismul timpuriu la cultura indienilor hopi şi la cea egipteană, sunt legate de cultul şarpelui. Până şi *Manuscrisele de la Marea Moartă* menţionează „turnurile" apărate de îngeri sau Veghetori. În celebra Comunitate Qumran a Manuscriselor de la Marea Moartă, războiul dintre Fiii Luminii (Qumranites) şi Fiii Întunericului (toţi cei ce nu fac parte din sectă) „trebuie purtat cu o conştiinţă acută a locului lumii angelice (...)"

Sulul Războiului[1] (1QM 9.10-16) ne oferă şi amănunte despre formaţiunile în conflict, printre care patru „turnuri" („Migdalot"), care sunt unităţi de soldaţi cu suliţe şi scuturi foarte lungi. Pe fiecare scut e scris numele unuia dintre cei patru arhangheli, element ce face legătura între turnurile rotunde sau turnurile de veghe şi Veghetori sau uriaşi.

În Irlanda există peste şaizeci şi cinci de turnuri rotunde, multe dintre ele având o înălţime mai mare de 100 de picioare, edificii despre a căror vechime savanţii afirmă că nu depăşeşte o mie de ani.

Dar, ca majoritatea construcţiilor creştine, acestea au fost clădite în spaţii religioase mult mai vechi şi se poate dovedi că multe dintre ele au o vechime mai mare decât s-a crezut iniţial. Pe unele s-au

---

[1] Una dintre scrierile din *Manuscrisele de la Marea Moartă*, descoperite la Qumran (n. tr.).

construit chiar biserici, ca un fel de adăugare concretă la străvechiul cult al şarpelui strălucitor. De fapt, am arătat deja în *The Serpent Grail (Potirul Şarpe)* cum „a izgonit" Sfântul Patrick şerpii din Irlanda şi că ei reprezentau într-adevăr un cult străvechi al şarpelui, întreaga poveste simbolizând preluarea controlului de către Biserica Creştină.

Gradwell, scriitor din secolul al XIX-lea, a subliniat:

> Aproape fără excepţie, Sf. Patrick şi adepţii lui alegeau acele locuri sacre ale păgânismului şi-şi clădeau bisericile din lemn la umbra Turnurilor Rotunde, şi atunci la fel de enigmatice şi de nepătruns ca azi.

Unii susţin că edificiile respective erau temple ale focului închinate cultului Soarelui şi e uşor să înţelegem de unde o asemenea teorie, dacă descoperim legătura dintre cultul Soarelui, cultul şarpelui şi iluminare. Alţii afirmă că astfel de construcţii erau „turnuri de veghe", ipoteză compatibilă cu termenul străvechi de „Veghetori", care desemnează cultul şarpelui. Hargrave Jennings, autorul studiului *Ophiolatreia,* asociază aceste turnuri cu obeliscul, străvechiul stâlp care-şi are originea în şarpe şi care se înalţa în ceruri.

Turnurile erau situate şi aproape de râuri, pârâuri şi fântâni sacre. Tot în *The Serpent Grail* am dezvăluit că acest aspect este intim legat de cultul şarpelui tămăduitor. Apa constituia sălaşul subteran al şerpilor, fiind „intrarea" în Lumea Cealaltă, adică destinaţia la care trebuia să ducă experienţa iluminării. Se pare că asocierea acestor structuri cu apa este importantă în relaţie cu energia electromagnetică a Pământului.

E posibil ca turnurile rotunde să aibă o legătură importantă cu fenicienii, care aveau edificii similare, închinate lui Baal, zeitate a ploii şi a apei. În Sardinia sunt răspândite mii de astfel de turnuri, chiar la nord de cetatea feniciană Cartagina, datând cel puţin din anul 2000 î.Hr.

Însă, după cum a subliniat Ralph Ellis în *Jesus, Last of the Pharaohs (Iisus, ultimul faraon)*, turnurile rotunde sunt extrem de

asemănătoare cu turnul Benben din Templul de la Heliopolis, care are legătură cu fenicienii, al căror nume își are originea în pasărea Benben, mai cunoscută sub denumirea de pasărea Phoenix. În epoca modernă, fenicienii aveau să devină celebri pentru credințele lor, răspândite pretutindeni grație numeroaselor căi de negoț de care dispuneau. Fenicienii au fost unii dintre cei mai iscusiți navigatori din toate timpurile.

De asemenea, turnul rotund a fost asociat cu stâlpul djed sau șira spinării a lui Osiris. Este vorba despre stâlpul sau coloana vertebrală de-a lungul căreia se presupune că se ridica energia șarpelui sau kundalini în India, idee la unison cu conceptele despre iluminare, care duc la „strălucire".

Să-i amintim și pe cei care cred că turnurile erau instrumente întrebuințate în astronomie, ca și complexul de la Stonehenge, ceea ce ar putea fi adevărat. Se crede că Turnul Radkan („rhad" înseamnă „șarpe") din Iran e unul dintre ele și, asemenea turnurilor ridicate mult mai târziu în Europa, are vârf conic.

În India – tărâmul leagăn al șarpelui sau al Naga, turnul rotund a devenit stupa, iar în China s-a transformat în pagodă, ambele constituind de fapt alte forme ale lui. Universul Feng Shui ne oferă un indiciu cu privire la adevărata întrebuințare a turnurilor – se crede că pagoda și stupa captează energia negativă sau chi (energia șarpelui/dragonului), adică ceea ce am numi ioni negativi. Să nu uităm că, potrivit experimentelor la care Parr a supus piramida, aceștia generau antigravitație și efecte antielectromagnetice. Însăși legenda Șerpoaicei Albe este bine-cunoscută în lumea întreagă, ceea ce, în ultimă instanță, se datorează energiei electromagnetice. Șerpoaica Albă sau șarpele lunar este creatura ce a rămas închisă în pagodă o mie de ani.

Istoricii au asociat și Turnul Uriașului din Gozo, din apropiere de Malta, cu turnul din secolul XX. Istoricul Captain Oliver a făcut următoarea afirmație:

> Se poate formula ipoteza că acești loculi (găuri mici) au avut menirea de a-i ține captivi pe micii idoli, ale căror trunchiuri (fără

cap), din piatră sau din lut, nu sunt lipsite de asemănare cu figurile feminine convenționale din reprezentările Hindoo, de pe numeroasele pietre conice, cu formă grosolană, mari și mici (se poate să fi fost simboluri sacre, similare cu conurile din piatră mai mari, pe care s-au găsit gravate mamele, în naragghi[1] în ruină din Sardinia), descoperite în ruinele acelea. Conulețe piramidale asemănătoare, considerate de unii a simboliza razele soarelui, au fost observate în mâinile preoților care îngenunchează în fața zeului șarpe în diverse reprezentări picturale egiptene.

Turnuri rotunde descoperim și în ținuturi îndepărtate cum ar fi sudul Americii, New Mexico, Colorado, Utah, Chichén Itzá și multe altele. Toate sunt asociate cu energia și cultul șarpelui și multe dintre ele prezintă aceeași configurație astrală.

Tribul hopi le numește „case ale șarpelui". Masau'u este zeul morții și al lumii Celeilalte pentru acest trib și el trebuie să-i explice mamei șarpe de ce copiii ei nu pot locui în casă:

> Și Masau a zis: „Nu, șerpii nu au case; pentru că i-au mușcat și i-au ucis pe cei din neamul Hopi nu vor mai avea niciodată casă, ci va trebui să sălășluiască sub pietre și în găurile din pământ." Dar casele șerpilor (turnurile rotunde), a mai spus el, cele clădite pentru ei, nu vor mai fi nimicite nicicând și toate neamurile omenești care vor veni trebuie să cunoască soarta șarpelui, aceea de a nu mai avea niciodată casă. (Alexander M. Stephen, *The Journal of American Folklore, [Jurnalul foclorului american])*

Să fie acesta un indiciu cu privire la sfârșitul cultului șarpelui? Să fie vorba despre versiunea hopi a legendei despre Sfântul Patrick?

---

[1] Forma actuală a cuvântului este *nuraghe* și desemnează principalul tip de construcție megalitică din Sardinia (n. tr.).

Dacă este aşa înseamnă că se vădeşte o legătură cu Irlanda, unde se află numeroase turnuri rotunde asociate cu şarpele!

Să ne aducem aminte că mai devreme ne-am referit la Baal. Pentru că este zeul cananeean al ploii, poate avea o legătură, căci în limba tribului hopi există cuvântul „paal" care denumeşte apa (este prezentă litera „p" fiindcă din respectivul idiom lipseşte litera „b"). „Paal" înseamnă şi „fiertură", şi „minune".

De vreme ce astfel de turnuri rotunde sau case ale şarpelui se regăsesc peste Atlantic, având aceleaşi temeiuri religioase şi culturale, atunci putem afirma că ideea e asociată şi cu Anakim. „Anak" are sensul de „gât lung" sau „colier". Şi în limba tribului hopi există termenul *anaaq,* care înseamnă „colier" sau „cercel", fiind, de asemenea, o expresie folosită pentru a denumi durerea provocată de muşcătura de şarpe!

Însă cum rămâne cu ştiinţa turnurilor rotunde? Să aibă vreo legătură cu energia despre care am discutat când ne-am referit la piramide?

În cartea sa *Ancient Mysteries, Modern Visions (Mistere străvechi, viziuni moderne),* profesorul Callahan îşi dezvăluie cercetările care, în mod uimitor, arată că este posibil ca turnurile rotunde să fi fost concepute ca uriaşe sisteme de rezonanţă, menite să adune şi să adăpostească lungimi de undă de dimensiuni măsurate în metri de energie magnetică şi electromagnetică. Pare o fantezie? Mie aşa mi s-a părut, aşa că am aprofundat subiectul.

Luând ca fundament al cercetării sale antenele insectelor şi capacitatea de a rezona undele electromagnetice, Callahan a formulat ipoteza că turnurile rotunde cele înalte au fost menite a fi „antene ale pământului" şi că e cu putinţă ca edificiile şi structurile similare din lumea întreagă să fi fost realizate în acelaşi scop. Savantul era încredinţat (chiar înainte de vremea lui, aş adăuga eu) că energia se transmitea celor care mediau în asemenea spaţii. În opinia mea, este un adevăr, un mod de a impulsiona starea de transă şi a-l aduce pe individ mai aproape de „dumnezeu". Dovezile integrale ale acestei idei

sunt incluse în cartea mea *Gateway to the Otherworld (Poarta spre Lumea Cealaltă).*

Din cercetările efectuate la turnurile din Irlanda, Callahan a descoperit că piatra cu un conținut bogat în fier din care sunt clădite a contribuit la obținerea unui asemenea efect. Turnurile realizate din alte materiale, din calcar sau granit, încă erau „paramagnetice". Callahan merge mai departe și arată că sfărâmăturile din piatră din interiorul acestor turnuri, care i-au nedumerit pe oameni decenii întregi, erau reale, constituind un mijloc de „conectare" – aproape ca în cazul în care am afirmat că „prizele" din „găurile de aer" ale Marii Piramide sunt prize de conectare.

În opinia mea, ar trebui efectuate cercetări în toate spațiile, din Irlanda și de oriunde, în care sunt prezente turnuri rotunde, înainte ca timpul să facă ravagii și să nimicească ce ar putea fi o incursiune remarcabilă în practicile străvechiului cult al șarpelui.

Se observă amploarea influenței originilor primordiale ale societăților secrete în cultură, în scrieri, dar și în numeroase vestigii arheologice, fascinante și enigmatice, din lumea întreagă. Strălucitorii sunt primii consemnați pe hârtie. Ei au o structură și un fundament al autorității. Stăpânesc neamul omenesc și sunt cu toții înțelepți, iar „Veghetorii" lor au misiunea de a se asigura că instrucțiunile lor sunt respectate. Ori Strălucitorii sunt încă la putere, la generații întregi distanță, ori societățile secrete din lume au imitat metodele, structura și simbolul primilor, care erau în număr mic. Toate marile religii ale lumii au fost create printr-o metodă secretă. Primii creștini s-au întâlnit în taină și au răspândit cuvântul lui „Hristos" până departe, în vreme ce religiile și oficialitățile epocii s-au străduit să-i îndepărteze. Același lucru e valabil și pentru Islam. Așadar, puterea provine din controlul asupra maselor, iar controlul sumerian s-a datorat celor care dețineau cunoaștere adâncă, înțelepciune și aparenta artă de a comunica cu Dumnezeu. Aceasta a fost întotdeauna momeala ordinelor secrete, precum și a religiei oficiale. Primele dau dovadă de deschidere, dar cea din urmă nu.

6

SABIA-ŞARPE

Prima dată când am fost invitat să mă alătur unei anumite societăţi secrete – una care nu e de găsit pe Internet – m-au uimit imagistica şi simbolistica din jurul meu. În noaptea iniţierii, un anumit obiect ieşea în evidenţă printre toate celelalte: sabia.

Eram într-o sală lungă, ca o capelă veche, cu grinzi din lemn şi ferestre înalte. În jurul părţii de jos a acestora se aflau reprezentări frumos pictate în lemn de stejar, înfăţişând patimile şi suferinţele unui călugăr-războinic din Evul Mediu. La capătul holului erau perdele mari din satin, de un roşu intens. Eu eram flancat de ambele părţi de şiruri de bărbaţi îmbrăcaţi în robe albe, ţinând săbii din argint sclipitor cu vârful în sus, iar la sfârşit Marele Maestru m-a poftit cu un „apropie-te". Pe măsură ce înaintam, săbiile cădeau în spatele meu, fiind aşezate în zig-zag de-a lungul podelei, astfel încât să nu am cale de întors. Iată un element simbolic, un adevăr pe care trebuie să-l învăţăm cu toţii – nu are nici un rost să încercăm se mergem pe un drum pe care l-am bătut deja.

Apoi am ajuns în dreptul Marelui Maestru şi am purces la un ritual vechi de secole. M-am înclinat adânc şi mi-am depus jurămintele, iar

Maestrul, în mod simbolic, a ucis cu sabia vechiul meu sine, astfel încât să pot renaşte.

În acest caz sabia este un mijloc prin care se activează dimensiunile simbolice ale unui adevăr gnostic ascuns şi ale unei psihologii la fel de relevante în prezent ca şi în trecut. Lucrurile stau astfel de amar de vreme, prin urmare e interesant să descoperim că însuşi regele Arthur, care simbolizează aşa de multe lucruri, a ţinut şi sabia adevărului, a energiei şi a înţelepciunii.

În *The Quest of the Holy Grail (În căutarea Sfântului Graal),* poveste alchimică inconfundabilă, creaţie a ordinelor secrete, sabia apare ca şarpe înfricoşător, simbolizând energia. Este sabia regelui Solomon sau făurită de înţeleptul Solomon, având o măciulie în care se regăsesc toate culorile Pământului şi la mâner două apărătoare, una făcută din peşte pescuit din Eufrat şi cealaltă din şarpe.

Se spune că seamănă cu sabia lui Arthur, despre care *The Dream of Rhonabwy (Visul lui Rhonabwy)* afirmă că are formă de şarpe. Se zice că, atunci când Arthur îşi trăgea sabia, din gurile celor doi şerpi izbucneau două flăcări, iar sabia era aşa de minunată, că aproape nimeni nu se putea uita la ea. Arma trebuie să rămână în stăpânirea lui Arthur, fie că e vorba despre sabia din piatră sau Excalibur, pentru că ea îi asigură izbânda şi supravieţuirea. Malory îi descrie strălucirea şi flăcările ce izbucnesc din ea: „Pentru ochii duşmanilor lui era atât de strălucitoare, că lumina cât treizeci de torţe." Numai că sabia în piatră nu rezistă mult şi Doamna Lacului îi dă lui Arthur sabia Excalibur, precum şi o teacă-şarpe, care aduce viaţă veşnică. Malory afirmă limpede: „(...) câtă vreme vei avea teaca la tine, nu vei pierde sânge şi nicicând nu vei fi rănit; aşadar, păstreaz-o bine, ţine-o întotdeauna cu tine." Numai când Morgan le Fay, sora vitregă a lui Arthur, fură teaca înlocuind-o, Arthur devine o ţintă vulnerabilă pentru loviturile mortale ale lui Mordred. Sabia preţuită odată este astfel redată apei, sălaşul Doamnei Lacului – duhul şarpe.

Există o asemănare remarcabilă între legendele despre sabia lui Arthur şi legendele din China. Un erou din veacul al VI-lea î.Hr., Wu Tzu-hsu, şi-a aruncat sabia într-un râu.

> A sărit ca o scânteie de duh, sclipind strălucitor când s-a scufundat de trei ori şi de trei ori a ţâşnit la suprafaţă cu şuvoi mare de apă şi apoi plutind deasupra apei. Zeul râului (...) a auzit clinchetul de săbii (...) şi a trimis-o în apă cu aprins elan (...) Dragonii au gonit pe valuri şi au ţâşnit din apă. Zeul râului ţinea sabia în mână şi, înfricoşat, i-a spus lui Wu Tzu-hsu să şi-o ia înapoi. (Mair, 1983, pp. 141, 286)

Consemnată în secolul al VIII-lea d.Hr., povestea nu diferă deloc de legenda sabiei istorisită de Malory. Există legende chinezeşti despre săbii minunate, Primăvara Dragonului şi altele, care ţâşnesc în apă, înconjurate de dragonii care fac valurile să spumege. Sabia lui Wu Tzu-hsu se mai numeşte Primăvara Dragonului.

Dar oare există dovezi arheologice care atestă existenţa unei sau a unor săbii reale, considerate şerpi? Ei bine, s-a întâmplat să descopăr

Sabie-şarpe din Evul Mediu.

asemenea dovezi în *Catalogue of the Fourteenth Park Lane Arms Fair (Catalogul Târgului de Arme din Fourteeth Park Lane)*. Lee A. Jones a scris un articol fascinant, intitulat „The Serpent in the Sword: Pattern-Welding in Early Medieval Swords" („Şarpele din sabie. Făurirea modelelor la săbiile din Evul Mediul timpuriu"). Când l-am citit, m-am cutremurat. (www.vikingsword.com/serpent.html)

Sabia a apărut cam în urmă cu patru mii de ani şi a devenit imediat o armă importantă, preferata războinicilor. Studii recente în metalurgie au arătat modul în care structurile sau straturile suprapuse au îmbunătăţit această armă, în cadrul artefactelor celtice, începând chiar din anul 500 î.Hr. Nu e de mirare că fierarul a jucat un rol important în legende şi în folclor, căci iscusinţa de a făuri săbii era vitală: de-a lungul unei lame se aşezau mai multe tije unificate şi astfel se netezea metalul. Apoi se încălzea şi se turna în formă. Făurirea săbiilor era o îndeletnicire de seamă. Pentru o mai mare fermitate se introduceau tije micuţe, tratate cu cărbune (cărbune îmbunătăţit). Ele formau oţelul, un aliaj de fier cu cantităţi mici de cărbune, care se introducea în marginile lamei pentru că era mai puternic şi mai eficient.

În perioada cuprinsă între veacul al V-lea şi al X-lea d.Hr., epocă în care e plasat, cu aproximaţie, regele Arthur, făuritorii de săbii au izbutit să manevreze această structură în straturi pentru a crea modele minunate înăuntrul lamei. Metoda a rămas neschimbată chiar şi în secolul XX, după cum se poate vedea la pumnalele naziştilor, care le foloseau intens.

Asemenea tipare sunt vizibile, în grade diferite, în diverse tije care arată nuanţe schimbătoare. Tijele sunt întotdeauna întoarse în dreptul mânerului, ceea ce creează un efect de spirală. Aceste săbii „întoarse" sunt prezente încă din secolul I î.Hr, în perioada laten, deşi au fost întrebuinţate mai eficient în veacurile III-V, adică în prima parte a perioadei căreia îi aparţine regele Arthur. Casiodor a fost secretarul lui Teodoric, iar în anul 250 î.Hr. i-a scris unui trib germanic, preaslăvindu-i iscusinţa, mai ales cea vădită în umbrele şi culorile

lamelor, pe care el le asocia cu niște „șerpișori". Kormaks Saga din secolul al X-lea descrie astfel sabia Skofnung:

> (...) are un acoperământ și tu îl vei lăsa așa; soarele nu trebuie să strălucească peste garda de sus, iar tu nu vei veni la locul luptei, ci vei sta singur și acolo vei trage sabia. Ține lama în sus și suflă în ea; un șerpișor se va strecura sub pază. Tu să înclini lama ca să-i fie mai ușor să se strecoare înapoi sub ea.

Trebuie să ținem cont de opinia unor oameni de știință, potrivit cărora roua dădea la iveală modelul șarpelui de pe sabie, lăsând impresia că iese de sub teacă.

Obiceiul de a incastra șarpele în lamă avea să fie înlocuit cu simbolurile și literele din fier incrustate și cu sintagme creștine de genul „In Nomine Domini" („În numele Domnului"). Prezența șarpelui în modelele de pe săbiile din veacul al V-lea este o dovadă extraordinară, perfect compatibilă cu epoca lui Arthur. Celebrul personaj a fost descoperit în reprezentări de pe această sabie, iar în legendele menționate există indicii textuale. E cu putință ca în legendele despre Arthur și săbiile lui, șarpe sau dragon, să existe un sâmbure de realitate?

Așadar, cercul se închide, și revin la primii ani de inițiere și la sabia care mi-a fost încredințată și care acum s-a întors în sânul ordinului. Măsura cinci picioare și avea vârf din aur, în care se zvârcoleau dragoni. La lumină, strălucirea argintie a lamei etala un model frumos, cu șerpi împletiți, ale căror capete se apropiau spre capăt.

Ca armă de război, sabia l-a însoțit pe om patru milenii, devenind astfel apanajul războinicilor de elită, care-și puteau permite un asemenea lux. În această alcătuire de oțel s-a insinuat simbolistica înțelepciunii, a energiei și a iluminării, la fel cum sabia și-a făcut loc în miturile și istorisirile despre lumina interioară. Pentru societățile secrete de azi, sabia strălucitoare are o întrebuințare simbolică, așa cum a fost folosită veacuri de-a rândul, reprezentând un liant între omul de azi și omul de ieri.

7

ISTORIA SECRETA A REGELUI ARTHUR ŞI A LUI ROBIN HOOD

REGELE ARTHUR

În ultimele capitole am făcut numeroase referiri la regele Arthur şi legendele Graalului. Trebuie să înţelegem că în ele se ascund mistere. Asemenea adâncimi tainice sunt opera a diverse organizaţii secrete, care s-au temut prea tare să spună adevărul deschis, în public, fiind înspăimântate de inchiziţiile catolice şi de intoleranţa creştinismului. În căutarea adevărului despre tainele societăţilor secrete trebuie să deslușim ce se străduiau ele să ne transmită şi posibilele legături dintre asemenea poveşti şi istoria şi filiaţia societăţilor. Am aflat deja că religia şi cultul şarpelui, adică al înţelepciunii, stau la originea lor. Vom descoperi oare acelaşi lucru în legenda lui Arthur şi în cea a lui Robin Hood, personaj literar înrudit cu Arthur?

Majoritatea istoricilor consideră că veacul al V-lea d.Hr. este epoca arthuriană, element de la care am pornit în călătoria mea prin istorie, menită a-l dezvălui pe „adevăratul Arthur" şi a scoate la iveală „adevărul" adevărat.

În jurul anului 402 d.Hr., Stilico, barbarul care conducea Roma, a avut nevoie ca ostaşii supravieţuitori să se întoarcă în oraş să-l apere de invadatorii goţi. Din cauza acestei mişcări, Britania a rămas vulnerabilă şi slabită din punct de vedere militar, iar la anul 410 anglo-saxonii au dat piept cu o invazie aprigă, care a pus pe foc zona rurală. Dar de ce şi-au întârziat saxonii invazia? Răspunsul se află în acţiunea anterioară a romanilor, una foarte inteligentă, prin care au curăţat ţara de ceea ce numeau „arbarieni", adică acei oameni care ori şi-ar fi folosit isteţimea pentru a le da o mână de ajutor forţelor invadatoare, ori ar fi subminat orânduirea la putere. Romanii apelau la metode de infiltrare specifice serviciilor secrete şi subminau baza puterii aflate la conducere.

> Britania a văzut moartea cu ochii până să sosească Stilico şi, odată ce saxonii au fost înfrânţi, mările au devenit mai sigure, iar picţii au sfârşit sfâşiaţi şi, astfel, Britania a devenit sigură.

Aşa scria în anul 399 d.Hr. Claudian, poet şi istoric din rândul primilor creştini. Chiar şi Gildas (cca. 504-570), un călugăr galez, a descris modul în care „legiunile au venit în strâns contact cu duşmanii cruzi şi i-au ucis pe mulţi dintre ei. Toţi au fost alungaţi în afara graniţelor, iar localnicii umiliţi au fost salvaţi din masacrul sângeros care-i aştepta."

Se pare că, fiind prinsă vreme de opt ani între romanii care plecau şi saxonii care invadau Britania s-a bucurat atunci de o scurtă perioadă de relativă pace. Însă ea s-a spulberat violent odată cu instigarea saxonilor la măcelul sângeros care a avut loc în vara anului 410. La venirea iernii, „civitates" din Britania se săturaseră pur şi simplu de aspirantul roman, Constantin al III-lea, şi de vechiul sistem roman, aşa că au hotărât să meargă pe cont propriu. Însă mesajul britonilor către împăratul Honorius a lăsat o portiţă deschisă, ca nu cumva să facă o greşeală. Britonii voiau să rămână în Imperiul Roman, dar nu ca supuşi, ci ca aliaţi care să se ajute cu băştinaşii la treburile

negoțului și ale apărării. Deci Britania a devenit stat autonom în cadrul imperiului, mai ales după căderea Romei, opera din anul 410 a goților lui Alaric.

Echilibrul puterii s-a menținut, iar în 417 trupele Comes Brittaniarum au ocupat parțial forturile saxone de pe coasta de sud-est. Forța britanică consta în șase unități de cavalerie și trei de infanterie, alcătuind o armată terestră mobilă unică, a cărei metodă de luptă a fost influențată de războinicii de elită din Sciția, aduși în Britania de romani. Sciții au adus cu ei și numeroase tradiții asociate cu șarpele, dintre cele asociate cu Arthur, inclusiv cultul lui Uther/Zeus și obiceiul de a înfige în pământ, ca jertfă, sabia înmuiată în sânge.

După moartea lui Honorius, Roma a trecut prin timpuri cumplite, fiind în mâinile uzurpatorilor, iar ultimele rămășițe ale armatei romane s-au făcut nevăzute din Britania. Data exactă a plecării lor nu este cunoscută, deși Nennius, istoric creștin din veacul al VIII-lea, ne spune că Vortigern devenise rege al Britaniei pe la anul 425. Informația se referea, probabil, la regiunile sudice și la acele teritorii din Britania care fuseseră sub stăpânire romană. Se pare că Vortigern a umplut golul pe care romanii l-au lăsat în urmă.

Fie că istoria relatată are sau nu un sâmbure de adevăr, *Historia Brittonium* afirmă că Vortigern a fost cel care i-a invitat pe Hengist și Horsa, luptătorii scandinavi, să se stabilească în Kent, doar pentru ca mai târziu să se încaiere cu ei și să lupte împotriva lor. Vechiul sistem roman de ocârmuire începea, în sfârșit, să se destrame.

Vortigern a reacționat, invitând și mai mulți străini să se stabilească în țară și construindu-le așezări numite „foederati". Oare atitudinea lui s-a datorat unui sfat înțelept? Se poate să fi fost alegerea lui personală și reacția romană la această opțiune, căci romanii înșiși recurseseră la tehnica de a se stabili pe un alt teritoriu. Și, de asemenea, se dovediseră suficient de puternici să țină sub control asemenea așezări, având o ofertă mai tentată în schimbul loialității lor, în vreme ce Vortigern n-a avut de ales. I-a ajuns la ureche zvonul că picții și scoții se adunau la granițe și pur și simplu nu avea forța necesară

pentru a-i ţine departe. Tactica lui era de tip roman: să aducă alţi barbari şi să-i pună să lupte unii împotriva altora, strategie romană clasică şi tactică a serviciilor secrete de mai târziu. Oricum, se pare că, în loc să strângă războinici barbari la coaste pentru a apăra Britania, Vortigern a preferat să le deschidă larg porţile saxonilor însetaţi de pământuri. În anul 455 Hengist l-a învins pe Vortigern, a dat foc ţinuturilor de jos, iar britonii şi-au luat tălpăşiţa din ţară, îndreptându-se spre Spania şi Armorica. Economia s-a prăbuşit, iar la 461 Vortigern cel Mare şi-a găsit sfârşitul.

Peste un deceniu sau chiar mai târziu soarta s-a întors de partea britonilor, când Ambrosius Aurelianus (considerat fiul unui consul roman) s-a luptat cu saxonii. La Marlborough Downs, în Wiltshire, există o construcţie gigantică, din pământ, clădită de o căpetenie romană în perioada 2900-2500 î.Hr. şi mai târziu folosită de romani şi saxoni. Dovezile arheologice care atestă lupte purtate în respectivul interval de timp, în acest fort refolosit, arată clar că saxonii au fost înfrânţi.

Apoi a venit rândul lui Arthur, care a alimentat orgoliul britanicilor prin vitejiile lui, ce s-au încercat dovedite prin cercetări. Numeroşi istorici susţin că adevăratul Arthur e insesizabil în scrierile din epocă, dar există sute de scrieri galeze ce fac referire la el, care n-au fost însă traduse în engleză deocamdată. Cum nu sunt specialist în galeză, din nefericire, trebuie să las pe seama lor această sarcină, dar să nu uităm că mai avem de făcut descoperiri.

Istoria britonilor din secolul al V-lea nu este lipsită de importanţă, însă ne interesează numai parţial în drumul nostru spre dezvăluirea adâncimilor ascunse în taine. Romanii îi aduseseră pe sciţi în Britania, iar nou-veniţii îşi luaseră cu ei sistemele de credinţe din propria cultură. Erau dibaci în luptă şi, după toate probabilităţile, i-au ajutat pe romani iniţiindu-i în tehnicile lor de război.

Aceste adaosuri culturale s-au strecurat în conştiinţa britanică, devenind britanice, celtice şi apoi „New Age". Lupta pentru putere şi

pentru apărarea ținutului a fost un context ideal pentru enigma numită azi „ciclul arthurian".

Probabil că au existat un Ambrosius, un Arthur și un Vortigern și fără îndoială că ei au luptat în bătălii aprige, trecând prin nenorociri înfricoșătoare. Dar oare au înțeles ideea de Graal așa cum o înțelege „neamul șarpelui"? Mă îndoiesc. Sigur că le erau cunoscute poveștile despre legendara „substanță magică" ce-i putea ajuta pe soldați să se vindece, tămăduindu-le rănile cu care se aleseseră în lupte și chiar „înviindu-i" pe mulți dintre ei. O asemenea concepție își avea originea în ceea ce preluaseră din miturile încifrate în înțelepciunea „neamului" șamanic „al șarpelui", altfel cunoscut sub numele de Strălucitorii.

Substanța magică se „amesteca" în creuzetul sacru, special făurit, iar în veacul al V-lea Britania însăși era un mare și minunat „creuzet". Spre el călătoreau culturi din întreaga lume, atât cât fusese ea descoperită până la momentul respectiv. Exporturile de cupru, plumb și cositor din Britania, precum și de multe alte bunuri străbăteau Europa și zona mediteraneană pe cale maritimă. Există dovezi care arată că până și egiptenii au ajuns pe malurile Mediteranei și că fiica unui faraon s-ar fi stabilit în Irlanda. Tradiția populară susține, de asemenea, că Iosif din Arimateea a pășit pe aceste coaste și că era proprietar de mine de cositor în Cornwall, deși am îndoieli serioase în privința unei asemenea ipoteze. Dar, dacă astfel de tradiții sunt departe de adevăr, m-am văzut silit să mă întreb, cum se face totuși că s-au născocit aceste legende bizare?

Dacă e adevărat, după cum se pare, că Britania era un spațiu important sau chiar la fel de important ca Gaul, atunci, de ce n-ar fi putut fi și noul sălaș al tainei Graalului? După cum am arătat în *The Serpent Grail*, la „primul nivel" Graalul nu e asociat cu un loc anume. E un secret pe care îl au toate civilizațiile lumii și are multe denumiri, dar substanța este, în esență, una singură.

Cuvântul „Robin" provine din numele normand „Robert", o formă a germanicului „Hrodebert", acesta însemnând, la origine, „faimos" sau, posibil, „strălucitor".

Aşadar, Robin Hood este „Învelitoarea Strălucitoare", nume asemănător cu cel al neamului Naga şi al învelitorilor lor iluminate, făurite din şarpe sau cobră. După cum s-a spus deja, există legături strânse între originea lui Robin Hood şi Omul Verde, care e, de asemenea, zeul Osiris din Egiptul antic şi zeul greco-roman Dionysos/Bachus. Aşadar, să sperăm că vom găsi elemente de interes în numeroasele poveşti despre acest personaj enigmatic.

Nu e surprinzător să aflăm că între templieri şi Robin există legături puternice şi că multe legende despre cavalerii templieri se potrivesc cu cele despre regele Arthur. În bine-cunoscuta versiune rescrisă de Henry Gilbert (*Robin Hood,* 1912) găsim o referire la un şarpe asemănător cu un porc. Robin vrea să afle cine este pustnicul de la Fountains Dale şi cum a izbutit „vraciul Peter" să tămăduiască oamenii:

> „O", spuse Nick surâzând, „n-am vrut să-i fac nici un rău lui Peter. Leacurile lui i-au vindecat de multe ori pe nemernicii noştri care au mâncat prea multă carne de porc şi mama mea – odihnească-se în pace! – a zis că nimic sub soare nu e ca leacurile lui de la Sfântul Evremond." Vraciul Peter astfel grăieşte: „Doresc binele tuturor suferinzilor mei, dar" – şi în ochii i se văzu un licăr – „pustnicul ăla prostănac, cu cap de porc - pe numele lui Tuck[1], ce-aş mai vrea să-l vâr în gaura cea mai adâncă şi cea mai întunecată din mlaştina Windleswisp! Căpăţâna aia de bou m-a ademenit să-i dau în vileag toate ale mele. Cu ochii lui mari şi blânzi, ca de vacă, părea nevinovat ca o

[1] Joc de cuvinte intraductibil în lb. română, bazat pe omofonia dintre numele propriu Tuck şi vb. *(to) tuck* din lb. engleză, care are, printre altele, sensul de „a vârî, a băga, a îndoi" (n. tr.).

sperietoare şi m-a întrebat una şi alta despre leacurile pe care le-am făcut, părând că se minunează mereu mai mult şi rămâne cu gura căscată văzându-mi înţelepciunea şi puterea. Porcul ăla de şarpe! N-a făcut decât să-şi întindă mrejele cât mai aproape de mine ca să-mi vină de hac şi să mă nimicească. Când îi spusesem totul şi nădăjduiam să cumpere o sticluţă de ulei de şarpe de Jasper – leac sigur, bunii mei domni, împotriva frigurilor şi a încordării."

Aşadar, călugărul Tuck este asemenea unui porc-şarpe şi vraciul Peter speră să-i vândă „ulei de şarpe". Probabil că Gilbert a recurs la această sintagmă în zorii veacului al XIX-lea pentru că respectiva substanţă era la modă în epocă, dar, deşi am făcut tot posibilul, n-am reuşit să descopăr sursa din care s-a inspirat Gilbert.

Unele elemente din mitul lui Robin Hood au legătură cu alte legende. „Arborele vieţii" este considerat „Copacul-cămară al lui Robin", care asigură tot ce trebuie, aidoma „Cornului Abundenţei" sau căldării din folclorul celţilor.

Relaţia dintre Robin şi Dumnezeul cu Coarne este, şi ea, relevantă, pentru că el este domnul şi stăpânul „animalelor" omeneşti ale Pădurii, iar ele sunt păzitorii comorii lor furate, asemenea membrilor cultului Naga din hinduism. Ei săvârşesc fapte bune pentru cei vrednici şi fărădelegi pentru cei nevrednici. În legendele conexe despre Robin Goodfellow, „şarlatanul din codru", căruia i se spune şi Puck, se vădeşte şi asocierea cu Sib, zâna care sălăşluieşte la deal, „duh-şarpe" al tămăduirii. Robin se îndrăgosteşte de doamna apelor sau Împărăteasa Cerurilor, care mai târziu avea să fie cunoscută ca Fecioara[1] Marion (*Mer*= „mare/apă", *Marion*=Maria), ceea ce subminează în multe feluri noua lume creştină, dornică să se impună în faţa străvechiului amestec de păgânism. Robin Hood şi Robin Goodfellow sunt, prin urmare, istorisiri tainice despre o cultură oprimată, aidoma epistolelor şi evangheliilor din cultul creştin.

[1] *Maid* – în lb. engleză în original (n. tr.).

Uneori se crede că originea lui Puck e mult mai veche şi se afirmă că ar fi divinitatea irlandeză Pauka, asemănătoare zeului Pan. Se spune că Robin Goodfellow ar fi rodul împreunării dintre o pământeancă şi un zeu, iar pruncul ar fi venit pe lume ca Oberon (împăratul zânelor, particula „Ob" însemnând „şarpe"). Şi e verde, ca „Omul Verde", culoarea vindecătoare atribuită multor obiecte asociate cultului şarpelui – cum ar fi Tabla de Smarald, culoarea iniţierii în misterele gnostice, asociată cu masonii şi Sticla Verde a Graalului.

Mulţi sunt de părere că forma de semilună a arcului aminteşte de semilună şi de „coarnele" păgânului „Dumnezeu cu Coarne", ca şi cornul în care suflă Robin pentru a-şi chema oamenii. Chiar şi Micul John din „Robin Hood şi Sir Guy de Gisborne" e legat de un copac şi salvat în ultima clipă de Robin, deghizat în Sir Guy. Aşadar, elemente de mit şi legendă care au, probabil, şi un sâmbure de realitate, ca majoritatea formelor de folclor.

E posibil ca anumite trăsături ale personalităţii lui Robin Hood şi unele fapte ale lui să fie inspirate din alte personalităţi istorice, însă majoritatea istoricilor se feresc să facă o asemenea afirmaţie.

Fran şi Geoff Doel susţin în cartea lor *Robin Hood: Outlaw or Greenwood Myth (Robin Hood, paria sau mitul Greenwood)* că „originea lui Robin Hood a fost obscură (...) şi trimit la o obârşie mitică sau folclorică".

Oricum, în unele dintre primele poveşti despre el descoperim că Robin Hood şi micuţul John – precum Iisus şi Ioan Botezătorul – erau egali. Walter Bower a afirmat în secolul al XV-lea că ei doi, împreună cu ai lor camarazi, au câştigat popularitate. Ceea ce înseamnă că amândoi au avut ucenici care i-au urmat, aidoma lui Iisus şi lui Ioan Botezătorul. Aşadar, sunt „gemeni" ai gnosticismului, asemenea perechii Castor-Pollux, întruchiparea dualităţii şi a echilibrului.

Alte aspecte din viaţa lui Robin şi, mai ales, anumite aspecte ale morţii lui vădesc o legătură străveche:

E ciudat că balada Morții lui Robin Hood are și un element ritualic – presimțirea, „interdicția" ritualică și moartea prin scurgerea sângelui, suspect de asemănătoare cu dezmembrarea ritualică a altor zei ai primăverii din Europa și Asia, precum și a unor eroi ca Tammuz, Adonis și Osiris. Legăturile vizibile dintre paria și măcăleandru[1] pot fi pur întâmplătoare, însă trebuie să analizăm posibilitatea ca dincolo de mitul Greenwood să se afle tradiții de mai târziu ale răzvrătiților. (Doel, *Robin Hood: Outlaw or Greenwood Myth)*

Tammuz, Adonis și Osiris sunt zei ai vegetației sau ai lumii verzi. În *Textele Piramidelor* de la Saqqara, Osiris însuși e numit „Marele Verde" și e înfățișat deseori cu piele verde, iar Seth pare și mai cunoscut acum, din lupta care se iscă între Robin și șeriful din Nottingham, cunoscutul lui rival. Când învie, Osiris devine Horus și aflăm că pe acesta din urmă îl apără șarpele Wadjet – șarpele verde.

Chiar și moartea lui e legată de mistere mai vechi. În mod ritualic, ca în jertfele practicate în ritualurile păgâne străvechi, Robin e lăsat să sângereze până își dă sufletul. Fapta e săvârșită de stareța de la Kirklees, care joacă rolul preotesei din anumite ritualuri păgâne din vechime. Să fie istorisirile despre Robin mai vechi decât se credea? Să fie ele într-adevăr creații din Egiptul și din Sumerul antic? Transmise peste milenii și preschimbate de-a lungul timpului? Un lucru e cert: au fost scrise de clerici și de membri ai societăților secrete. Legendele despre regele Arthur i-au influențat deopotrivă pe cistercienii în robe albe și pe cavalerii templieri. Aceștia au fost apărătorii Graalului însuși, veghetorii cunoașterii secrete.

Creștinii – este un lucru cert – au călcat în picioare toate străvechile credințe păgâne, rescriind povești vechi de secole. Însă, atunci când ei distrugeau istoria culturii, alții o apărau. Masonii din epoca în care Robin Hood a câștigat popularitate își țăinuiau simbolurile și ideile păgâne în concepția și în zidăria bisericilor din întreaga Europă.

[1] În original *Robin the Bird* (n. tr.).

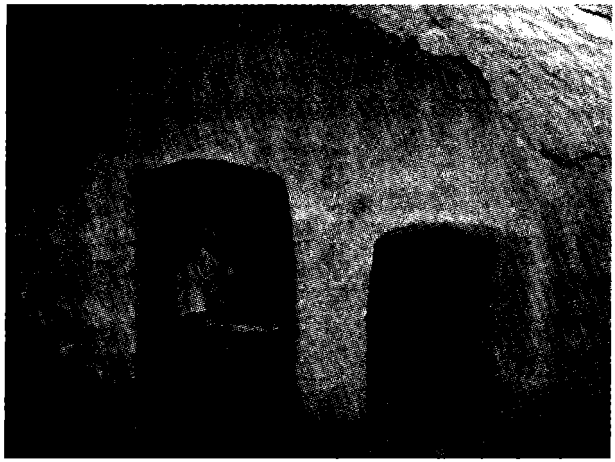

Autorul la mormintele romane sau Porţile morţilor din Cipru.

Oameni Verzi s-au ivit în fiecare lăcaş sacru al creştinilor. Personaje ciudate, pitite în ornamente, se iţeau ca nişte solii ale trecutului. Potire, victime decapitate, stâlpi ornamentali şi reprezentări ale şerpilor erau pretutindeni şi, uneori, erau rodul poruncii date de aceiaşi cistercieni şi templieri – ca să nu mai pomenim de miile de alte ordine şi grupări care păstrau Gnoza ascunsă, ce avea să se formeze ulterior în sânul aşa-numitelor societăţi secrete moderne.

Aceste imagini singulare, într-un fel tulburătoare, nu sunt altceva decât personajele din trecutul păgân, zei şi divinităţi precum Herne, Dumnezeul cu Coarne şi multe alte reprezentări ale Zeiţei Mame. Adevărul despre trecutul devenirii religioase a omului este încă vizibil în lucrarea în piatră din bisericile şi catedralele creştine, în lăcaşe precum capela Rosslyn şi catedrala Lichfield. Dar nu numai în piatră.

Trebuie să cercetăm şi legendele, pentru că, după cum observăm, legendele lui Robin Hood nu sunt legate numai de trecutul îndepărtat, ci şi de legendele lui Arthur şi de căutarea Sfântului Graal, printre episoadele semnificative numărându-se cel al decapitării Uriaşului

Verde de către cavalerul Gawain şi imaginile enigmatice ale Cavalerului Verde. Această relaţie se vădeşte în „piesele" din vechime, jucate de localnici pe străzi, care şi-au schimbat titlurile de-a lungul anilor şi în funcţie de spaţiul geografic, de la Sfântul Gheorghe la Robin Hood şi Jack cel Verde, de la Sălbaticul la Gheorghe cel Verde, povestea întemeietoare este aceeaşi.

Asemenea legende, după cum am putut constata, au pornit din India, Sumer, Egipt şi Persia. Cu mii de ani în urmă, ele au constituit fundamentul ordinelor preoţeşti secrete şi asta continuă să fie şi astăzi.

8

DRAGONII

LOCURILE SACRE ALE STRĂVECHILOR SOCIETĂŢI SECRETE

Din cele mai vechi timpuri şi până în zilele noastre, societăţile secrete ale lumii au avut multe elemente în comun. Una dintre cele mai evidente a fost nevoia de un spaţiu unde să se adune. Dar care a fost originea simbolisticii templului sau a lojei? De ce este un asemenea spaţiu o scară la cer? O poartă către altă lume? Şi de ce, de multe ori, şarpele sau dragonul e asociat cu un astfel de element? Dacă ne întoarcem în negura vremurilor, la locurile iniţiale de întâlnire pentru membrii cultelor şarpelui şi ai ordinelor secrete ale strălucitorilor, vom putea deslusi tainele misterioasei priveliști din jurul nostru?

De-a lungul multor ani şi străbătând distanţe aşa de mari pe apă, că nici nu mai ţin minte, am călătorit pentru a descoperi secretele străvechilor culte închinate şarpelui, pe care le dau în vileag în cărţile mele. Ori de cât ori călătoresc descopăr ceva nou. O întreagă lume nouă mi se deschide în faţa ochilor. Dintr-odată, fără nici un avertisment, mă confrunt cu o reinterpretare a istoriei pe care pur şi simplu n-o caut.

Sunt pe cale să vă dezvălui, pe drumul sinuos al poveştii şarpelui, unul din adevărurile străvechi despre dragoni, luând în considerare faptul că în mitologie şi în istoria antică dragonii şi şerpii sunt inseparabili, ca încolăcirile unui şarpe din clasa crotalinelor[1].

Am două motive să încep cu America. Mai întâi, pentru că e ultimul loc în care mi-ar trece prin cap să caut şerpi şi, în al doilea rând, fiindcă acolo se află dovezi arheologice substanţiale.

Dovezile care atestă existenţa cultului în Americi constau în numeroasele movile de şarpe de pe întreg continentul. De departe cea mai cunoscută este „Movila Şarpelui" din Ohio, Adams County. Unii[2] susţin că minunata movilă este legată de Stonehenge, fiind „Dragonul Veghetor" de la răsărit al Tainei Stonehenge-ului de la apus. Într-adevăr, prin cele două structuri străvechi avem acelaşi calendar şi s-ar putea la fel de bine să avem o relaţie unii cu ceilalţi – dacă omul străvechi avea acelaşi credinţe şi călătorea mult, aşa cum sunt din ce în ce mai tentaţi să creadă numeroşi savanţi. Bineînţeles că Stonehenge-ul este, de asemenea, orientat către nord, faţă de celebrul templu de la Avebury.

Mânăstire cisterciană.

[1] Subfamilie de vipere veninoase din Africa şi America (n. tr.).

[2] Vezi www.greatserpentmound.org.

Avebury este un templu uriaş din Marea Britanie şi un monument din piatră clădit în jurul anului 2000 î.Hr., având formă de şarpe, dacă e privit de deasupra. Potrivit lui Deane[1], Abery, nume sub care

[1] John Bathurst Deane, *Worship of the Serpent Traced Throughout the World and Its Traditions Referred to th Events in Paradise* (Cultul Şarpelui, în lume, tradiţiile şarpelui interpretate prin prisma întâmplărilor din Grădina Raiului), 1830. Pentru autor, Kaaba sau Caabir-ul msulmanilor, care era o piatră conică, se descompunea în Ca Ab Ir, „Templul Soarelui Şarpe". Avebury este un templu uriaş din Anglia, ridicat, cel mai târziu, în perioada 2000-2600 î.Hr. având formă de şarpe, dacă e privit de la înălţime. Astăzi face parte din moştenirea culturală a omenirii, fiind unul dintre cele mai ample astfel de situri, cuprinzând un sătuc şi fiind înconjurat de o rigolă de proporţii, pentru care era necesară mişcarea a 200.000 de tone de piatră, pe care o spărgeau în aşchii cu unelte dintre cele mai grosolane. Iniţial, cercul în sine era alcătuit din 98 de pietre (dar, din păcate, s-au păstrat doar 27) şi datează din jurul anului 2500 î.Hr. De aici porneşte o alee şerpuitoare, Stukely, un specialist în Antichitate, fiind primul care a observat că, în desfăşurarea plană, Avebury era reprezentarea unui şarpe care străbate cercul, formând ceea ce el credea că e un simbol alchimic bine-cunoscut.

În esenţă, şarpele e simbolul puterii sau al energiei şi al înţelepciunii izvorâte din Soare – element pe care înaintaşii noştri îl considerau inseparabil de viaţă. Bineînţeles că Avebury cuprinde şi procesiunea pământului, pentru ca omul să poată descoperi unde şi când ajunge în marele ciclu. Iată o însuşire care se transmitea din preot în preot ca taină sacră, fiindcă puterea se afla într-adevăr în mâinile celor ce cunoşteau asemenea lucruri – de fapt, este vorba despre priceperea de „a măsura" şi „a ocârmui". Era de ajutor la îmbunătăţirea recoltei, la navigarea pe mări şi la călătoriile pe uscat, corespunzându-le marilor cicluri ale zeilor din ceruri.

Elemente arheologice din zonă arată că oamenii aveau obiceiul de a ieşi de pe aleea şarpelui, pentru ca ea să fie disponibilă pentru preoţi. Iată cum se trăia o nouă viaţă. Morţii aveau propriile lor metode – prin locuri ca Newgrange din Irlanda, însă aici, în Avebury, prin intermediul mormintelor ca cele din West Kennet, aflate în apropiere.

Verii din Tyra reprezentau adesea un şarpe strâns între două pietre orientate în sus, pe care grecii le numeau Petrae Ambrosiae, „Ambrosia" însemnând „nectarul" şi Elixirul zeilor. Potrivit lui Bryant, un arheolog din secolul al XIX-lea, Stonehenge semăna cu aceste pietre de chihlimbar, la fel de apropiat ca Amesbury, mai târziu Ambrosbury.

era cunoscută odinioară, ar fi Abir sau Ab-ir (după numele neamului Abiri sau Cabiri, adorator al şarpelui). „Abir" înseamnă „şarpe solar" sau „şarpe al focului".

Am călătorit recent la Avebury şi am rămas fără glas în faţa formei pe care o aveau multe pietre din cercul principal. Păreau nişte săgeţi mari căzute pe pământ, cu vârful îngropat în ţărână. Apoi mi-am amintit de cei trei şerpi din inima lui Meich (mitul irlandez). Să fie ei precursorii formei inimii pe care o ştim azi cu toţii? Să constituie originea acestei forme simbolice? E nevoie de un efort de imaginaţie pentru a crede o astfel de ipoteză. Dacă ţinem cont de faptul că fiecare piatră este înaltă şi dreaptă, trebuie să înţelegem că este vorba de forme masculine şi feminine. Tocmai m-am întors din Malta, unde am observat că zidurile marelui templu Mnadjira sunt identice: înalte, drepte, cu oblong mare. Cum mi-am adus aminte că astfel de edificii datează din aceeaşi epocă şi că în Malta au dominat cultul şarpelui şi al zeiţei-mamă, nu prea mai am îndoieli că aceste străvechi monumente din piatră au legătură.

Firește că în alte părţi ale lumii simbolice capul şarpelui este înfăţişat ca vârf de săgeată sau de suliţă, corpul constând într-o linie dreaptă. Nu putem ignora nici faptul că adesea şerpii sunt reprezentaţi încolăciţi în jurul marelui falus în forma de caduceu a fertilităţii. Astfel de reprezentări, diverse şi de mare vechime, există nu numai în forma exterioară, ci şi în structura interioară.

„Pe străvechea cristelniţă romană din biserica Abury e reprezentat un personaj mutilat, aparent înveşmântat în straie de preot druid, ţinând un sceptru şi strângând la piept o carte deschisă, pe care o ţine în cealaltă mână, deşi când am vizitat biserica, această «carte» ne-a părut că putea să fie la fel de bine o cupă. Doi dragoni înaripaţi sau şerpi se năpustesc să muşte picioarele personajului de o parte şi de alta. Să fie o reprezentare menită a întruchipa triumful creştinismului asupra religiei druizilor, în cadru căreia cultul şarpelui presupunea o veneraţie înflăcărată?"

Aceste observaţii îi aparţin regretatului vicar de Avebury. După ce am petrecut mai multe ceasuri privind imaginea respectivă, înfruntând aerul rece şi stătut din bisericuţa din Avebury, cred că şerpii care-l „muşcă" pe druid de picioare nu-l atacă, de fapt, ci au fost îmblânziţi de el. El îşi dezvăluie înţelepciunea, ţinând sub control şerpii opoziţiei şi haosul, aşa cum arată mii de alte reprezentări din lumea întreagă. Aproape de Avery se află Măgura cea Lungă din West Kennet, situată pe o ridicătură de pământ de pe care se vede dealul Silbury, cea mai înaltă movilă făcută de om din Europa, clădită din calcar şi acoperită cu var pentru netezire. În epoca lui de glorie, dealul era

Deşi există o controversă în jurul posibilităţii ca Avebury să fi fost Abury sau Aubury (Soarele şarpe), cert este că în secolul a XVII-lea a existat un domn Aubury, care a susţinut că numele lui trebuie pronunţat şi ortografiat Aubury (consemnat pe piatra de lespede a mănăstirii Malmesbury).

Fireşte că şi în sintagma Ave Bury „Ave" trimite la rădăcina „Eva", care, înseamnă „şarpe femelă". Aleea din Avebury străbate un uriaş templu al Soarelui, de formă circulară, după care şerpuieşte iar şi se sfârşeşte într-un capăt ciudat, nu tocmai circular – ca „Snakes Head Hill"[1] (Hackpem). Cercul din mijloc reprezintă Soarele, principiul masculin din actul creator, simbolizat pretutindeni printr-un bou sau leu. Odată ce şarpele a trecut prin cercul Soarelui sau în jurul lui, primeşte o nouă viaţă.

În hieroglifele egiptene se observă o imagistică asemănătoare celei a şarpelui care pătrunde în discul solar, de unde iese cu capul înălţat. Imaginea este aceeaşi cu cea de la Avebury. Mai mult, Soarele este

---

alb în întregime şi strălucitor, aproape ca Marea Piramidă văruită din Egipt, construită în aceeaşi vreme.

O altă coincidenţă ciudată, care m-a şocat şi care avea să se confirme mai târziu, la alte situri, a fost structura de suprafaţă a interiorului mormântului. Imaginaţi-vă o structură orientată în sus, cu două orizontale paralele plasate la aceeaşi distanţă şi veţi afla cum e Crucea din Lorena. Nu m-ar fi şocat, dacă aceasta n-ar fi fost un simbol a otrăvii, al treimii (zeiţa-trinitate a celţilor, Capete Tricefalice etc.), precum şi un simbol folosit de templieri. Singurul punct comun al unor astfel de elemente e firul şarpelui, care le leagă. Dar să adăugăm că nimeni nu cunoaşte precis originea Crucii din Lorena şi că e vorba într-adevăr despre un mister. Alţi tumuli, priviţi de sus, sunt aidoma crucii, ca şi cum ceremoniile şi corpurile s-ar fi ţinut pe această „formă sacră". O formă e tăinuită sub pământ, dar nu una văzută cu ochiul liber – de parcă ar fi vorba despre aspectul tridimensional al simbolului, scara ce duce în alt tărâm. În realitate, multe dintre scările descoperite ale epocii aveau această formă, ceea ce arată un fel de imitare a simbolisticii – de la realitate la mister.

[1]Dealul Capului de Şarpe – în lb. engleză în orig. (n. tr.).

reprezentat adesea alături de străvechiul simbol egiptean ankh, atârnându-i de gâtul care se iţeşte – Ankh este simbolul vieţii noi. Deci marele cerc de la Avebury nu poate simboliza decât „discul solar", iar aleea reprezintă şarpele, ilustrând astfel un drum anevoios şi trudnic, drumul ritualic al adoratorului şarpelui, care se îndreaptă spre o nouă viaţă.

Forma cercurilor din piatră din Europa aminteşte, în mod straniu, de templele „circulare" ale lui Quetzalcoatl şi de cel închinat aceluiaşi cult în Mexic – pe o uşă se intra în gura şarpelui[1], element ritualic similar cu cele prezente în jurul structurii Avebury şi în cazul altor cercuri din piatră.

Iată explicaţia pe care o dă John Bathurst Deane în volumul menţionat anterior: „O a treia descriere a templelor în slujba zeului ofiţilor rămâne să fie luată în considerare; nu erau numai cele mai rare, cele mai tipice şi cele mai izbutite, ci, probabil, şi cele mai încărcate de sacralitate. Au fost ridicate în forma hierogramei ofite, adică şarpele care străbate cercul."

Hierograma aceasta e simbolul şarpelui, un cerc străbătut de un şarpe, ca un ac prin care trece aţa. Şi afirmă în continuare: „Asemenea templelor circulare, erau alcătuite din Baitulia sau pietre de chihlimbar, aşezate în aşa fel încât să descrie cercul mistic, prin care şarpele, element mistic suprem, îşi trasa maiestuoasa formă."

Iată adevărul despre Cercurile din Piatră şi hieroglamele fizice: erau cercuri ce renasc (renaşterea în spirit, prin intermediul cercului). Iar din ciudatul cuvânt „baitulia", menţionat în citatul din Deane, pot face o deducţie remarcabilă: că este vorba despre pietre betyl sau ouă de şarpe. În Ţara Gagilor se spunea că şerpii ies şi se adună la solstiţiul de vară, ca să sufle în Ouăle de Piatră ale Şerpilor sau Glain Neidr, ceea ce ne aduce aminte de istorisirea făcută de istoricul roman Plinius, care consemna activitatea în rândurile galilor. Legenda spune că pietrele de şarpe erau pietre colorate, care aduceau o „a

[1] Hargrave Jennings, *Ophiolatreia*.

doua vedere", împreună cu tămăduirea. Solstiţiul de vară avea loc în noaptea când şerpii se încolăceau şi formau, sâsâind, cercuri din care se ivea oul, cunoscut şi ca „piatra şarpelui" sau „oul druidului". Potrivit mitului galez, Merlin însuşi a pornit în căutarea lor.

Oul, Oul Cosmic, Oul Cosmogenetic este asociat cu şarpele pretutindeni – precum în simbolul Oului Orfic, înfăţişat cu un şarpe încolăcit în jurul lui. De la movila şarpelui din Ohio la Mithras şi Cneph, oul e asociat cultului şarpelui. De ce? În opinia celor mai mult savanţi, este emblema elementelor mundane ce-şi au originea în zeul creator. Este, aşadar, un simbol ale elementelor universului. Şi mai e, desigur, un motiv ce are legătură cu omul străvechi mai mult decât au ideile complexe ale oamenilor de ştiinţă şi ale savanţilor moderni.

Ce este un ou? Pur şi simplu un „portal de intrare" în lume. Un mecanism care dă viaţă. Şi ce vieţuitoare e asociată cu acest mecanism şi portal? Şarpele, simbol al forţei vieţii care creează mecanismul dătător de viaţă.

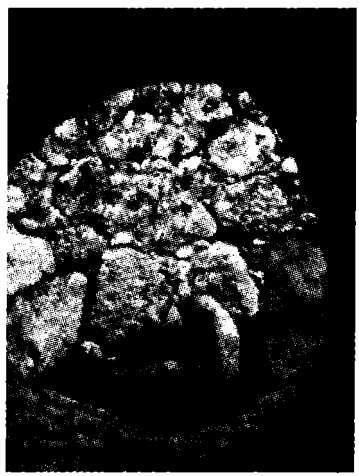

Orificiu megalitic din Gozo, insula şerpilor.

Cneph, divinitatea creatoare din Egipt, era reprezentat ca şarpe cu un ou în gură, ca şi în cazul Movilei Şarpelui din Ohio şi din alte locuri. Din acest ou se ivea divinitatea Ptah sau Phtha – puterea creatoare şi „zeul tată", corespondentul lui Brahma la indieni. Experţii au stabilit o legătură între aceşti brahmani şi comunitatea evreiască a esenienilor, dar şi cu Mithra I. Acesta era înconjurat de şerpi şi, în multe feluri, e echivalentul lui Iisus, divinitate solară ce renaşte pe 25 decembrie, aidoma Soarelui. Nu e de mirare că se face legătura între un zeu persan cum e Mithra şi un semizeu iudaic cum e Hristos, dacă ne gândim că formele cultului străvechi al şarpelui erau atotcuprinzătoare şi, asemenea Leviathanului, cuprindeau universul întreg. Constatare pe care o facem când se pune semn de egalitate între Iisus şi Şarpele de Aramă al lui Moise, când suntem îndemnaţi să fim înţelepţi ca şerpii sau când ni se spune că el chiar şi-a lepădat veşmântul sau pielea când a fost răstignit în copac. Chiar şi în zilele noastre, în anumite regiuni din America mai există încă practica răstignirii şerpilor în copaci, ca jertfă pentru păcatele noastre, menită, de asemenea, să atragă, leacuri vindecătoare.

Aşadar, monumentele circulare şi movilele şarpelui sunt asociate cu oul, ceea ce, după cum arată toate dovezile, ne determină să tragem concluzia că asemenea spaţii erau locuri ale renaşterii. Împingi prin cercul simbolic şi ieşi din ou sau te lepezi de pielea veche. Însă există alte dovezi care aşteaptă să fie scoase la lumină şi care dezvăluie legătura dintre lepădarea de piele şi astfel de situri străvechi.

În epoca clasică, grecii reprezentau adesea un şarpe prins între două pietre verticale, pe care le numeau Petrae Ambrosiae (ambrozia din piatră sau stâncă), cu menţiunea că *Ambrosia* înseamnă „nectarul sau Elixirul zeilor". Potrivit lui Bryant, arheolog din secolul al XIX-lea, Stonehenge era considerat un construct din pietre de chihlimbar, Amesbury – înainte Ambrosbury – din apropiere fiind o dovadă în acest sens. Astfel, puterile tămăduitoare ale pietrelor megalitice îi sunt atribuite şarpelui. De fapt, încă mai găsim asemenea

urme în numeroase poveşti cu dragoni, care apără, slujesc şi vindecă străvechiul *neam al pietrei.*

William Stukely, un extraordinar specialist în Antichitate şi un talentat descoperitor de astfel de cercuri, a detectat încă două „temple ale şarpelui", unul la Shap, în Westmorland, şi celălalt la Classerness, în insula din Lewis. Stukely credea că legenda greacă despre Cadmus, care a semănat dinţi de balaur, face aluzie la construirea unui templu închinat şarpelui. Cadmus s-a prefăcut în şarpe (sau a îmbrăţişat cultul şarpelui) şi în cinstea lui şi a Harmoniei au fost clădite temple. Pausanius ne dă o mână de ajutor, atrăgând atenţia că „pe drumul dintre Teba şi Gilsas se vede un loc încercuit de pietre alese, căruia tebanii îi spun Capul Şarpelui[1]." Aşadar, istorisirile străvechi ne pot da indicii despre adevărata identitate a şerpilor şi a dragonilor din legende, iar identităţile reale pot fi locuri propriu-zise sau monumente. Spaţii în care şerpii erau, probabil, extrem de preţuiţi de ofiţii /adoratorii şarpelui de pretutindeni.

Există multe alte scrieri care conţin referiri la dragoni şi şerpi, cum ar fi *Taxiles,* scriere ce i-a fost arătată lui Alexandru cel Mare, text sacru pentru Dionysos. Se povesteşte că avea dimensiuni gigantice, fiind împrejmuit de ziduri, şi că-şi avea sălaşul într-un loc ascuns şi adânc. Eu presupun că asemenea spaţii, asemănătoare cu Stonehenge, erau „portaluri" sau „porţi" spre „ţinutul şerpilor" – locuri ale misterului şi ale renaşterii, unde şarpelui binefăcător i se aduceau daruri şi i se închinau jertfe.

Există într-adevăr o mulţime de dovezi, aduse de oameni ca Paul Devereux, potrivit cărora astfel de locuri erau şi mari cutii de rezonanţă. Adică amplificau sunetul în feluri specifice, creând astfel sunetul tipic al dragonului. Savanţii de acest fel merg chiar mai departe şi afirmă că rezonanţa creează, din praf şi fum, forme de undă în spirală, fiindcă

[1] Jamea Pritchard, *Solomon and Sheba (Solomon şi Regina din Saba)* 1974, p. 35.

unda rotundă poartă particulele de-a lungul căii serpentine. Deci e posibil ca şarpele să fi fost văzut ridicându-se şi auzind vuietul.

Dar majoritatea oamenilor nu ştiu că asemenea movile şi monumente există pretutindeni şi, de multe ori, sunt asociate cu şarpele şi dragonul.

În 1871, la reuniunea British Association din Edinburgh, un anume domn Phene a istorisit descoperirea unei movile identice în Argyllshire, una „cu o lungime de câteva sute de picioare, având o înălţime de 15 picioare şi o lăţime de 30 de picioare".

Coada se îngusta spre vârf, iar tumulul circular, despre care el a presupus că ar fi discul solar de deasupra capului lui „uraeus cel egiptean", îi înconjura capul.

Dar uimitor e că acesta nu e singurul exemplu de imagine imensă, în formă de serpentină, apărută pe pământ. În *Zend Avesta* din zoroastrism, unul dintre eroi se odihneşte pe ceea ce crede că e o bancă, dar află că e de fapt un şarpe verde!

Ificrate a istorisit că în Mauritania „existau dragoni de asemenea dimensiuni, că pe spatele lor creştea iarbă", arătând astfel că e foarte posibil ca poveştile cu dragoni uriaşi din tărâmuri îndepărtate să se refere la movile ale şarpelui.

Alte exemple de astfel de movile descoperim în scrierile lui Strabon (Lib xv. P. 1022), din care aflăm că există doi dragoni care şi-ar avea sălaşul în munţii din India, unul cu o lungime de 80 de coţi, iar înălţimea celuilalt măsurând 140 de coţi. Şi Posidonius ne povesteşte despre un dragon din Siria, atât de mare, că putea fi călărit de doi oameni, unul pe o parte şi unul pe cealaltă, fără ca aceştia să se vadă unul pe altul. Fiecare „parte" era cât un scut, astfel încât „îi putea încăpea un om în gură". Bryant e de acord cu ideea că acestea ar fi temple ale ofiţilor.

Şi la ce foloseau asemenea temple?

Papirusurile egiptene şi Codexul Borgia, de origine mesoamericană, conţin ipostaze sau legende despre regele care intră în şarpe, etapă pe care trebuie să o parcurgă pentru a învia – cum se întâmplă

şi în mitul lui Osiris. Este exact acelaşi proces în care sunt întrebuinţate lojile şi templele din zilele noastre, în cadrul societăţilor secrete moderne. În ritualurile francmasonice, iniţiatul trebuie spânzurat şi aşezat într-un sicriu, pentru ca după aceea să fie strigat să se ridice din morţi, aidoma biblicului Lazăr. În ritualul pe care eu însumi l-am parcurs, am fost ucis ritualic şi apoi înviat de energia simbolică a şarpelui.

O carte despre care se spune că ar fi fost scrisă de Votan (Quetzalcoatl) în limba Quiches şi care, zice-se, i-ar fi aparţinut lui Núñez de la Vega, Episcopul din Chiapas, conţine şi ea elemente relevante. Atât de edificatoare, încât episcopul a încercat s-o ardă. Votan povesteşte că a plecat din Valum Chivim[1] şi a venit în Lumea Nouă pentru a împărţi pământul la şapte familii care au mers cu el, aşa-numiţii *culebra* sau oameni „de origine ofită". Străbătând „ţinutul celor treisprezece şerpi", a sosit la Valum Votan, a întemeiat cetatea Nachan (Oraşul Şarpelui), care ar fi, se crede, Palenque din epoca modernă, probabil în jurul anului 15 î.Hr. sau chiar mai devreme. Legenda spune că Votan a făcut patru călătorii la răsărit şi chiar că l-a vizitat pe regele Solomon.

Un aspect interesant al movilei şarpelui este existenţa unui pasaj subteran, despre care se spune că se termină pe acoperişul „cerului". Acesta era numit „gaură de şarpe", iar lui Votan îi era îngăduit să intre numai pentru că era fiu de şarpe. Ceea ce poate însemna, desigur, doar că Votan era un iniţiat în cultul şarpelui şi că exista o movilă a şarpelui sau o piramidă ritualizată care duce în raiul şerpilor sau Patala.

Prezenţa eroilor fenieni din Irlanda antică a fost consemnată în tradiţia orală, prin cântece. Fionn, unul dintre ei, era „ucigătorul de dragoni". Iar o legendă ne spune astfel:

> Seamănă cu o movilă mare, fălcile lui se cască uriaşe
> Acolo ar încăpea, ascunşi, deşi mare îi e mânia,

[1] *Chivim* este un termen ebraic, având sensul de „fii ai şerpoaicei" (sau ai Evei) şi poate face aluzie la o cunoaştere mai amplă a călătoriei din perspectivă iudaică.

O sută de luptători în orbitele lui.
Mai lungă decât cinci bărbaţi la un loc
Era a lui coadă, care stătea ridicată pe spate;
Şi chiar cea mai subţire parte a ei era mai groasă
Decât stejarul din pădure umflat de potop.

Fionn a întrebat de unde venea marele monstru şi i s-a răspuns: „Din Grecia, să dea piept în luptă cu fenienii." Pare-se că adoratorii şarpelui veniseră în Irlanda din Grecia şi se războiseră cu vechii localnici, lăsând în urmă mare spaimă şi ajungând ei înşişi să fie reprezentaţi ca mari „movile ale dragonului". Se spune că Fionn a deschis o parte a dragonului şi a eliberat oamenii, după care a purces să-l ucidă. Poate că legenda a preluat un amestec de fapte, trecute prin filtrul adevărului ritualic. A purcede dintr-o parte din dragon înseamnă a primi o nouă viaţă, ca şi în alte mituri.

Ritualurile societăţilor secrete au o vechime de mii de ani, găsindu-şi originea tot în cultul şarpelui. Odată cu formarea creştinismului oficial, a Islamului şi a iudaismului, el avea să fie eradicat, să continue să existe clandestin şi să reapară deghizat în societăţi secrete. Arhitectura şi scrierile conţin dovezi că străvechile movile din lume erau spaţii de renaştere pentru astfel de culte antice, care fuseseră spulberate, adaptate sau asimilate de cultele dominante (creştinismul ş.a.m.d.). Odată cu trecerea timpului, lojile şi templele însele aveau să preia multe alte elemente simbolice, cum ar fi cele de la Templul lui Solomon.

9

VREŢI SĂ VĂ SPUN UN SECRET?

ENIGMA TEMPLULUI LUI SOLOMON, ELUCIDATĂ

În capitolul anterior am dezvăluit secretul şarpelui din centrele acestui cult din lumea întreagă, precum şi influenţa lor asupra spaţiilor de reuniune folosite de religii şi societăţi secrete în epoca modernă. Poate că cea mai importantă înrâurire asupra celei mai puternice societăţi secrete – francmasoneria – a avut-o Templul lui Solomon. Între zidurile lui se ascunde o psihologie adâncă, care a pătruns în societăţile secrete cu milenii în urmă. Acum a venit vremea să cercetăm această taină.

Există o călătorie pe care trebuie s-o facem cu toţii. Se numeşte viaţă. Şi de ea nu putem scăpa. Nu putem plăti pe cineva să plece pe acest drum în locul nostru şi să îndure durerea şi suferinţa care ne aşteaptă. De n-ar fi părinţii noştri, n-ar exista nici un fel de ajutor. Am fi neajutoraţi şi, foarte probabil, am muri.

Singura cunoaştere cu care venim pe lume este cea din memoria genetică minoră, aşa că mulţi dintre noi nu fac altceva decât să urmeze tiparele în faţa cărora ne aşază viaţa, evoluţia şi semenii noştri. Înţelegem în mod subconştient că trebuie să procedăm asemenea

înaintaşilor noştri, să le călcăm pe urme, să ne căsătorim, să avem copii, o slujbă şi să păşim în caruselul lumii comerciale şi în capitalism, un fel de competiţie bazată pe lăcomie, şi chiar în comunism. Aparent, nu există cale de ieşire dintr-o asemenea existenţă şi, oricum, pe majoritatea dintre noi îi entuziasmează o astfel de vânătoare – pentru că, într-adevăr, nu ştim altceva.

Este o situaţie firească. În definitiv, suntem doar nişte maimuţe, dar mai puţin păroase. Ne străduim să fim bărbatul şi femeia alfa, să fim în top, să ne integrăm în societatea sau „tribul" din jur şi să ţinem cu echipa de fotbal pe care o admiră prietenii noştri. Şi adesea această societate nu e decât o versiune mai mare a sinelui nostru; este creaţia grupurilor alcătuite din sinele fiecăruia.

Pe vremuri înaintaşii noştri vedeau dincolo de asemenea lucruri şi recunoşteau că există şi o altă cale. Au descoperit că, pentru a se ridica mai presus de nivelul teluric, de pământul brun pe care se agită, fiinţa umană e nevoită să-şi modifice dialogul interior. Omul trebuie să se înţeleagă pe sine şi forţele care îl conduc.

Această concepţie unică – potrivit căreia ar exista un ţel superior pentru omenire, fie unul colectiv, fie unul individual – a evoluat, devenind ceea ce cunoaştem azi sub numele de gnosticism. Firește că am simplificat grosolan ideea şi trebuie să ţinem cont întotdeauna de mistici, cei care au trăit ceea ce numim emoţii şi viziuni din altă lume. Indiferent de ce cred oamenii de rând, creştinii n-au fost singurii gnostici şi mistici. „Gnostic provine din grecescul *gignoskein*, „a şti". Termenul denumea „o sectă de aşa-zişi filosofi în primele veacuri ale creştinismului"[1].

Însă în prezent termenul e folosit într-o accepţiune mai largă, dar eu, personal, îl înţeleg puţin altfel decât ceilalţi şi, probabil, într-o lumină controversată.

Din punctul meu de vedere, termenul grec implică ideea de atotcunoaştere. E vorba despre o cunoaştere dobândită ca şi cum ţi-ai conecta

[1] Borchant, *Mysticism.*

mintea la web-ul care este lumea largă şi ai reuşi să descarci fiecare informaţie într-o clipă. La fel, se presupune că adevăratul gnostic, asemenea misticului, înţelege toate lucrurile într-un mod singular. Având în vedere scopul capitolului de faţă, nu contează dacă e vorba despre mintea care bate la uşa inconştientului colectiv, Arhivele Akasice, sau despre oricare altă denumire care i-a fost atribuită acestui proces. Faptele, sunt cele care rămân, aşa se credea! Şi, datorită acestei opinii, manifestările concrete ale sistemului de credinţe interioare s-au răspândit pretutindeni. Astfel că templele omului au fost exact Templele Omului.

Aşadar, Gnoza înseamnă cunoaşterea sferei ezoterice, fiind o istorie care a fost ţinută departe de ochii noştri mult prea multă vreme. Iată adevărul societăţilor secrete, pentru care noi suntem consideraţi prea mundani, ca să-l putem înţelege.

TEMPLUL

Şi acum să facem tot ce e cu putinţă pentru a înţelege Templul lui Solomon şi să păşim aşadar pe pământ sfânt, pe care calcă doar iniţiaţii.

În anii în care am cercetat tema m-am trezit la picioarele Magilor, am stat să ascult vorbele înţelepte ale sufiţilor, m-am alăturat discuţiei purtate de o Lojă Masonică mai iluminată. Astfel învăţam, meditam la acest proces, având urechile ciulite şi ochii deschişi, şi ceea ce descopeream puneam în balanţă cu ştiinţa modernă şi gândirea limitativă a epocii noastre. Atât universul ezoteric, cât şi lumea ştiinţei sunt inutile una fără cealaltă, astăzi avem nevoie de amândouă, dacă dorim cu adevărat să înţelegem.

Să vedem, aşadar, ce ştim despre Templul lui Solomon. Din păcate, nu există dovezi arheologice, indiferent de ce-aţi citi dumneavoastră pe website-ul vreunei grupări fundamentaliste. Ni se spune că în veacul al X-lea î.Hr. regele Solomon a clădit un templu măreţ, închinat Domnului. Din nefericire, dacă povestea ar avea un sâmbure de

adevăr, am descoperi că, de fapt, a fost un templu în care şi-au găsit locul multe religii păgâne.

Iată ce afirmă profesorul James Pritchard în studiul *Solomon şi Sheba (Solomon şi Regina din Saba)*:

> (...) în realitate, aşa-numitele cetăţi Megiddo, Gezer, Hazor şi însuşi Ierusalimul erau ca nişte sate. Clădirile publice erau destul de mici, iar casele de locuit erau precare, având podele de lut. Obiectele arată o cultură materială care nici măcar după standardele din Orientul Apropiat al Antichităţii nu poate fi considerată rafinată sau bogată. În mod hotărât, „măreţia" epocii lui Solomon nu înseamnă decât precaritate şi monotonie, deşi *Cartea întâi a Regilor* susţine exact opusul.

La lumina zilei nu se observă nici un fel de dovadă a existenţei Templului lui Solomon (lucru pe care majoritatea cercetătorilor se tem să-l spună). Nu avem nici dovezi care să ateste existenţa lui Solomon, cu excepţia scrierilor biblice. Aceeaşi situaţie e valabilă pentru Regina din Saba sau pentru oricare alt personaj din acest episod. Dar povestea e mai profundă decât ne putem închipui, cuprinzând mai multe înţelesuri decât am îndrăzni că credem.

În *The Temple at Jerusalem: A Revelation (Templul Ierusalimului – o revelaţie)*, John Michell ne oferă un indiciu despre adevăratul înţeles:

> Potrivit legendelor, Templul este un instrument mistic, o ştiinţă a preoţiei, o formă de alchimie prin care elemente de semn opus de pe pământ şi din atmosferă s-au contopit şi s-au nuntit ritualic. Iar rodul contopirii a fost un duh care a binecuvântat şi a sfinţit neamul lui Israel.

Câtă dreptate are Michell! Templul e un instrument mistic, o ştiinţă a preoţiei sau chiar o magie. Taina ni se dezvăluie în faţa ochilor pe măsură ce facem descoperiri. Adevăratul Gnostic, discipolul autentic, cel desăvârşit, trebuie să fie un om echilibrat, bărbat sau femeie. Trebuie să-şi reunească cele două dimensiuni ale minţii –

principiul masculin şi cel feminin, cum li se spune. În noi exisă ambele dimensiuni, iar alchimiştii foloseau conceptul de echilibru, pe care îl dădeau la iveală în imaginile reprezentând Hermafroditul (jumătate bărbat, jumătate femeie).

Solomon nu a fost un om în carne şi oase şi nici regina din Saba. Au fost simboluri ale acestui proces interior şi adesea şi exterior. Toată povestea despre Solomon, regina din Saba şi templu, care întruchipează trupul desăvârşit (atât pe cel fizic, cât şi pe cel spiritual) este povestea propriului nostru psyché. Este un adevăr ezoteric, a cărui formă exoterică a fost răstălmăcită.

HIRAM

Hiram era fiul unei mame evreice şi al unui tată fenician. Se povesteşte că el a ridicat Templul lui Solomon. *Cartea a treia a Regilor, 7:13-15* istoriseşte că era „fiul unei văduve din seminţia lui Naftali" şi că „a turnat pentru pridvor doi stâlpi de aramă". Iar în următoarele două versete descoperim un indiciu interesant:

> Şi pentru pus în capetele stâlpilor, a făcut două coroane, turnate din aramă; înălţimea unei coroane era de cinci coţi şi înălţimea celeilalte coroane de cinci coţi; şi pentru acoperit coroanele care erau în spatele stâlpilor, a făcut el două reţele ca două plase din lanţuri, lucrate împletit: şapte lanţuri pentru unul şi şapte pentru celălalt. (*Biblia Masonilor,* ediţia Collins)

Iar stâlpilor li s-a spus *Ioachim*, adică „el întemeiază", şi *Boaz,* adică „în el este puterea". Majoritatea francmasonilor din epoca modernă ştiu că aceşti stâlpi joacă un rol central în cadrul Templului sau al Lojei. Iar la celebra capelă Rosslyn se pot vedea imitaţii ale lor, după cum vom constata.

Textul originar ne oferă informaţii interesante despre stâlpi. Mai întâi, aflăm că materialul folosit este arama, ca şi în cazul Şarpelui de Aramă al lui Moise, care sugerează caracterul dur al şarpelui. Înălţimea coroanei era de cinci coţi, element ce corespunde cobrelor cu cinci capete din India şi plasate în vârful stâlpilor (deşi Biblia îi numeşte crini, care întruchipau echilibrul).

La capătul fiecărui stâlp duceau câte şapte reţele împletite. E bizar că lanţurile acopereau coroanele şi de aici putem trage concluzia că cele şapte lanţuri (încolăciri) erau o aluzie la cap, asemenea şerpilor din sistemul kundalini.

Între Hiram şi şarpe există legături cât se poate de reale. Am observat că el se trăgea din seminţia lui Naftali, întruchipată, potrivit tradiţiei evreieşti, de un şarpe sau basilisc. Poate că este vorba aici despre o origine egipteană, căci tradiţia evreiască afirmă că Naftali era fratele lui Iosif, cel ales să reprezinte familia în faţa faraonului.

> Aşadar îţi trimit un om înţelept şi înzestrat cu ştiinţă, şi anume pe meşterul Hiram-Abi, Fiul unei femei dintre fiicele lui Dan, iar tatăl său e tirian. Acela ştie să facă lucruri de aur şi de argint, de aramă şi de fier, de piatră şi de lemn, de tort purpuriu, stacojiu şi albastru, de in şi de purpură; ştie să facă tot felul de sculpturi şi să îndeplinească tot ce i se va porunci, împreună cu meşterii tăi, cu meşterii domnului meu David, tatăl tău. *(Cartea a doua a Cronicilor, 2:13-14)*

Versetele citate ne spun că Hiram era un fiu din seminţia lui Dan, care purta emblema şarpelui, de data aceasta cu un cal. Pare incredibil, dar versetul despre iscusinţa reală a unui personaj literar dezvăluie şi un adevăr ascuns, şi un tipar repetitiv. Atenţie la următorul tipar: Hiram este priceput la (1) lucruri din aur şi argint; (2) aramă şi fier; (3) piatră şi lemn; (4) purpuriu, stacojiu şi albastru; (5) in şi purpură; (6) sculpturi; (7) tot ce i se va porunci. Observaţi cele şapte elemente în echilibru ascunse în dibăcia celui care a ridicat Templul! Iată un adevărat indiciu despre enigmaticul Templu al lui Solomon.

Potrivit *Cărții a doua a Cronicilor*, Hiram era om șiret, perspicace și priceput la meșteșugul aurului, al argintului, al aramei, al pietrei și al lemnului. Încă el ar fi avut și unelte care găureau piatra, simbol al înțelepciunii și al temeliei. Prin urmare, unealta lui Hiran a străpuns vălul înțelepciunii.

Din *Cărțile Regilor* aflăm că Templul a fost zidit din piatră (din înțelepciune) înainte de a fi adus în locul acela, situație similară cu cea a clădirilor prefabricate. Tradiția spune că nici ciocanul, nici toporul și nici o unealtă de fier n-a fost folosită la înălțarea Templului. Atunci, cum a fost construit? Iată un paradox, pe care îl putem rezolva, dacă dezvăluim adevărata taină a Templului.

Potrivit învățăturii rabinice, Templul fusese ridicat înainte de Șamir, un vierme uriaș sau un șarpe care putea să taie piatra (uneori, „vierme" e echivalent cu „șarpe"), element asemănător cu credințele nordice și celtice, în care Walhala și Camelot au fost înălțate cu focul dragonului. Iar în China la construirea clădirii a ajutat și energia șarpelui.

Iată un concept universal, prezent și în India, unde se leagă de Naga din poveste, care au fugit din țară și au dus pe alte meleaguri înțelepciunea în ale arhitecturii. Zeii-arhitecți, cum e Thoth din Egipt, sunt

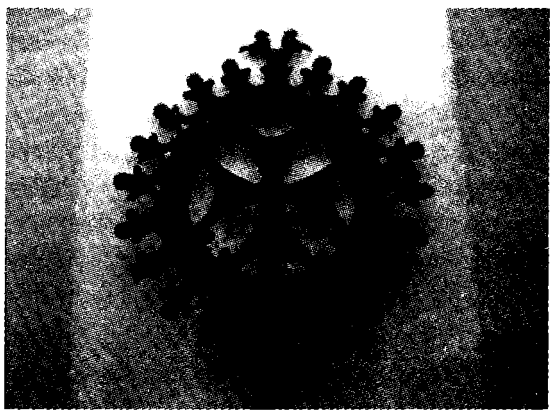

Adevăratul eu în centru.

inseparabil legaţi de înţelepciune, fiind asociaţi cu edificiul „Templelor Înţelepciunii" din *sinele* nostru.

Potrivit unei legende, Şamir a ajuns pe mâna Prinţului Mării[1], simbol al Prinţului Înţelepciunii.

În esenţă, este vorba despre Templul Înţelepciunii clădit de şarpe, care nu e altul decât forţa kundalini, care va fi apoi preluată în Cabala. Cea din urmă reprezintă un manual de antrenament psihologic, o metodă de autodezvoltare, o modalitate prin care societatea poate deveni un întreg, o metodă multistratificată de a te apropia de divinitate aflată în fiecare dintre noi, zeitate care, în viziunea anticilor, era aceeaşi în fiecare individ.

Întregul proces se repetă iar şi iar în Biblie. Templu e redus (ca metoda reducţiei din alchimie) şi refăcut mereu şi mereu, până când, în cele din urmă, Christos *e* templul redus (ucis), după care se scoală din morţi pentru ultima oară. Astfel că, potrivit scrierilor, acum noi toţi ne putem întâlni cu acest Hristos şi putem avea aceeaşi cunoaştere cu toţii. Nu trebuie decât să înţelegem că adevăratul Hristos este tot şi în toate. Dar nu prea merge, nu? Chiar şi azi, în secolul XXI, omul continuă să caute răspunsuri, deci templul e supus unei alte reducţii...

Opinia mea e că toţi ar trebui să cercetăm propriile noastre „temple" şi să le doborâm la pământ. Iar apoi să începem să le reconstruim, să le facem mai mari şi mai bune, aşa cum spune Biblia. Mai mult, trebuie să facem acest lucru până când lumea asta a noastră îşi va găsi pacea şi toţi vom fi egali în faţa lui Dumnezeu...

Dar să fim vigilenţi. Toate ideile acestea sună minunat şi ispititor. Într-un fel, întind o capcană pentru mintea noastră, la fel cum societăţile secrete joacă jocuri de manipulare de multe ori. Fără îndoială că afirmaţiile făcute până acum conţin un adevăr, însă ar fi o prostie, după cum vom vedea, să rămânem cu gura căscată de mirare în faţa puterii kundalini doar pentru că omului străvechi i se părea „iluminatoare".

---

[1] Wilhelm Bacher şi Ludwig Blau, *Shamir.*

10

SOCIETĂŢILE SECRETE ŞI ILUMINAREA

De ce se alătură oamenii societăţilor secrete a fost dintotdeauna una dintre cele mai mari enigme ale existenţei acestor organizaţii. De ce astfel de grupări li se par atât de interesante oamenilor? Ce caută ei?

Răspunsurile la asemenea întrebări sunt dintre cele obişnuite şi evidente: toţi căutăm iluminarea în drumul nostru şi fiecare individ o găseşte în alt chip – de aici nevoia de atât de multe tipuri de organizaţii secrete. Este vorba despre ceea ce a fost numit un vid pe care simţim nevoia să-l umplem; un gol din fiecare fiinţă, care cere o fiinţă superioară sau o stare de conştiinţă superioară. Unii psihologi sunt de părere că aceasta este dimensiunea evolutivă din vieţile noastre, potrivit căreia înlăuntrul nostru există impulsul necontenit de a ne dezvolta, alături de speranţa adânc înrădăcinată. Nădejdea ne face să ne străduim să dobândim mai mult şi astfel devenim cea mai puternică şi cea mai adaptată specie – iată evoluţia.

Însă această situaţie cuprinde un adevăr care multora le-a scăpat. În noi se află un vid real: lipsa adevăratei trăiri a iluminării. Însă o stare de conştiinţă superioară există, de fapt. Dacă n-ar exista, sentimentul

şi emoţiile care-i îndeamnă pe oameni s-o redescopere n-ar fi atât de puternice şi universale. Nu este vorba – precizare pe care trebuie să o fac de fiecare dată – despre kundalini, care e o reacţie electrochimică umană, tulburată, însă frumoasă. E aproape imposibil să urmăm conceptul hindus în litera lui, în primul rând pentru că nu există scrieri despre el şi, în al doilea rând, fiindcă e foarte periculos şi poate duce uşor la psihoză şi la alte tulburări mintale. El constituie un aspect al înţelepciunii interioare autentice, dar nu este singurul.

De-a lungul mileniilor, societăţile secrete şi chiar şi unele religii au încercat să ne aducă înapoi la această stare de conştiinţă, însă cel mai adesea au folosit puterea pentru a obţine putere. De unde ştim? O analiză rapidă a societăţilor secrete din lume ne va arăta că experienţa iluminării a fost întrebuinţată în orice împrejurare pentru a atrage membri şi a-i păstra.

Încă din veacul al XI-lea, a apărut în Persia o grupare enigmatică, echivalată, în mod eronat, cu asasinii. Numele ei provine din *haşiş* (*hashish-im*, „cei care fumează haşiş"), halucinogen ce induce starea de transă, care, în opinia multora, i-ar ajuta pe conducători să pună stăpânire pe gândurile supuşilor. Iniţial, acest nume reprezenta o insultă.

Într-o celebră scriere apocrifă din sfera folclorului, Hasan, fiul lui Sabah, şeicul Munţilor şi conducătorul sectei asasinilor, îi spune unui oficial de la Curtea împăratului: „Îl vezi pe paznicul acela credincios care veghează în turelă? Priveşte!"

La semnul şeicului, credinciosul s-a aruncat de îndată din vârful muntelui în prăpastie, unde şi-a dat duhul. „În toată Asia am şaptezeci de mii de bărbaţi şi femei şi fiecare dintre ei e gata să-mi facă pe plac."

În primul rând, este vorba de a avea un control uluitor asupra minţii altui om. În al doilea rând, asasinii erau o grupare cu o vechime mult mai mare decât arată această prezenţă timpurie, având şaptezeci de mii de adepţi răspândiţi prin Asia. Nici o societate nu se poate alege cu un număr atât de mare de devotaţi peste noapte. Câştigarea unui număr remarcabil de adepţi era un proces care dura mai mulţi ani şi

implica, de asemenea, multă muncă de convingere – asta în caz că nu exista o metodă de control mai lesnicioasă!

Parcă imitând sau luându-se după o instituție mai veche, asasinii parcurgeau un ciclu de inițiere bazat pe mai multe niveluri. Elementul acesta este asociat în întregime cu cele șapte chakre ale inițierii din tradiția hindusă, apropiată, întemeiată pe energia șarpelui. La nivelul al șaptelea, asasinii ajungeau la „marea taină", aceea că toți oamenii și întreaga creație erau una și că totul face parte dintr-un întreg. Această mare taină cuprindea ideea de a face parte din întreg și de a-i înțelege elementele creatoare și distrugătoare (ordinea și haosul). Ismailiții (inițiații asasini) puteau folosi, prin urmare, puterea cea mare dinlăuntrul întregului. Credeau cu tărie că restul oamenilor, cu excepția celorlalte societăți, nu știu nimic despre respectiva putere. Ea se dobândea prin recursul la haşiş și prin implicare ritualică inteligentă, care-i făcea pe ismailiți să simtă că fac parte dintr-un bine mai amplu, că sunt „aleși", sentiment pe care Adolf Hitler avea să-l folosească mai târziu pentru a obține controlul asupra poporului german. Există însă și un al optulea nivel, ușor separat, care afirma că toate religiile și filosofiile sunt false și că singurul lucru care contează este împlinirea acestei puteri superioare, aflate înlăuntru. În ciuda opiniei comune, asasinii nu erau doar musulmani, nu constituiau o categorie cunoscută, ci reprezentau numai o societate secretă. Abia mai târziu grupul a trebuit să se orienteze spre Islam pentru a supraviețui și, chiar și atunci, și-a acordat lui însuși privilegii speciale, care să-i îngăduie să schimbe orientarea religioasă după bunul plac.

Asasinii sunt întotdeauna asociați (și pe bună dreptate) cu templierii. Cele două grupări păstrau legătura și se respectau reciproc. Şi aveau chiar relații bănești. Să fi desluşit oare cavalerii templieri această taină mare și să fi adus înapoi în Europa „Sfântul Graal" al iluminării? Așa se pare, după cum am văzut în legenda lui Arthur și cea a lui Robin Hood.

Întregul proces este asociat, fără îndoială, cu străvechea energie a șarpelui sau cu focul șarpelui de pretutindeni, care avea legătură cu

acele culturi ale şarpelui, pe care le-am dezvăluit în *The Serpent Grail*. Însă există o altă dovadă despre asemenea elemente. Al doilea Mare Maestru, Buzurg-Umid (Marea Făgăduinţă), se situa pe sine la Alamut, altfel cunoscut sub denumirea de Cuibul de Viperă. Există şi mai multe elemente care-l asociază cu templierii – Buzurg-Umid a făcut o înţelegere cu regele Baldwin al II-lea al Ierusalimului, aflat în relaţii strânse cu templierii. În 1129, cei din urmă şi cruciaţii s-au aliat, de fapt, cu asasinii pentru a ocupa Damascul, un indiciu că asasinii nu erau doar musulmani şi că erau pregătiţi chiar să intre sub mantia creştinismului, dacă astfel ar dobândi mai multă putere.

Ritualurile secrete ale templierilor şi acuzaţiile care le-au fost aduse erau inseparabile de cultul asasinilor. Trebuie să ne întrebăm dacă templierii au recurs la aceleaşi tehnici de controlare a gândurilor precum asasinii? Există dovezi care sugerează că templierii, în relaţie cu asasinii, înţelegeau, de fapt, la ce folosesc halucinogenele, mai ales la alinarea durerii. În cartea sa intitulată *Sex and Drugs (Sex şi droguri)*, Robert Anton Wilson şi-a exprimat opinia că templierii apelau la haşiş, pe care au învăţat să-l folosească de la asasini. Nu e o afirmaţie gratuită, date fiind legăturile existente. Astfel de legături se vădesc între ritualurile şi credinţele templierilor, pe de o parte, şi o mare parte din religiile Orientului Mijlociu, pe de altă parte. Să adăugăm şi influenţa sufită – Capul de Aur al sufitului având ipostaza de Baphomet la templieri. Capul de Aur, după cum subliniază Idries Shah în *The Sufis (Sufiţii)*, implica „venerarea unui cap misterios (care) putea foarte bine să fie o referire la marea operă a transumanizării care are loc chiar în mintea aspirantului". Ideea era că natura umană a individului se transferă în aur prin trăirea iluminării şi astfel se scoate la lumină secretul alchimiei – kundalini virtual.

Ritualul sufit de iniţiere implica, de asemenea, intrarea printr-un portal alcătuit din doi stâlpi. Intrarea simboliza portalul către o lume a iluminării şi a cunoaşterii.

Dacă e adevărat că francmasoneria a luat fiinţă dintr-un izvor de cunoaştere a templierilor înseamnă că aceasta ar putea fi una dintre

Ochiul iluminat al zeului, plasat într-un triunghi, simbol folosit mai târziu de Illuminati.

originile celor doi stâlpi gemeni ai ghildelor masonice. Este similară şi cu stâlpii-gemeni (Safa şi Marwa) printre care trebuie să păşească pelerinii de la Mecca.

Influenţa Parsi (zoroastrismul persan) este vizibilă, de asemenea, în ritualul Kusti. În fiecare zi participanţii îşi legau o coardă sacră în jurul mijlocului. Faptul că templierii au fost acuzaţi că oficiază un ritual la care folosesc o coardă sacră şi care seamănă cu ritualul Kusti din zoroastrism arată o tradiţie a cunoaşterii veche de mii de ani.

Asemenea tradiţii se regăsesc şi în mithraism, marea religie romană, în care iniţiatul purta semnul crucii pe frunte, întruchipând Soarele şi locul iluminării, identic celui folosit de hinduşi, de vechii egipteni şi de triburile din America, ca să menţionăm doar câteva.

Mare parte din învățătura străveche, presupusă a fi secretă, a fost preluată de ceea ce se numește gnosticism. Nu toți gnosticii sunt o apă și-un pământ, dar există o temă generală: iluminarea. Acum metodele ne sunt familiare. Mulți credeau că extazul îi va duce în starea esențială, iar alții erau încredințați că, prin post și meditație, se vor apropia de Dumnezeu. Rezultatele au fost aceleași: o mai profundă înțelegere de sine și credința că sunt în legătură cu Dumnezeu. Extazul era menit a învigora și, ca și cum ar fi într-un Nexus[1], inițiatul dorea necontenit să ajungă să atingă iar aceeași stare, care-l va păstra în legătură. Pentru cei cu structură religioasă, o asemenea trăire era atât de autentică, încât credeau cu adevărat că astfel comunică direct cu Dumnezeu. De aceea atrag permanent atenția asupra forței kundalini, fiindcă presupune primejdii, iar adepții nu numai că refuză să vadă, dar *nu pot* vedea tocmai din cauza naturii sistemului!

Diversele metode întrebuințate pentru a intra în această stare au o vechime remarcabilă. Înfometarea ritualică e veche de când lumea. Practicată în cadrul ritualurilor de la Eleusis, din care Platon însuși făcea parte, inițiatul postea vreme îndelungată, după care urma o perioadă de așteptare. Astfel creștea simțul clarviziunii și mintea se ascuțea, iar întâmplarea avea loc în mintea individului înainte de a se petrece în realitate. Nici un conducător n-ar putea cere mai mult. După aceea inițiatul era dus în templu, unde se bucura de o masă ritualică, ceea ce crea efecte de proporții asupra corpului, creștea cantitatea de zahăr din sânge, iar mintea aproape că intra în transă. Urmau o învârtire, ca cele pe care le experimentează dervișii, băuturi care provoacă somn și scenarii interpretate de marii preoți, aparent puternici. În acest moment al stării de iluminare se dezvăluiau obiectele și cuvintele sacre. Vechimea și amploarea respectivului sistem de îndoctrinare pot fi observate în cuvintele de încheiere, „Cansha om pacsha", expresie sanscrită. Experții recunosc într-adevăr că asemenea ritualuri s-au format în India, pornind de la străvechii brahmani.

---

[1] Nexus – în lb. latină, „centru", „legătură" (n. red.).

E ciudat că în ritualuri se folosea şi o coardă cu şapte componente, care simboliza admiterea iniţiatului în grup.

Iată ce scria Aristotel: „Iniţiaţii mai degrabă trăiesc anumite emoţii şi sunt aruncaţi într-o stare de spirit specială decât învaţă ceva anume."

„Starea de spirit specială" era vulnerabilitatea care-l transforma pe iniţiat într-o fiinţă maleabilă, pe care preoţii o manevrau şi manipulau în scopuri personale, la fel cum Bătrânul Muntelui îi manipula pe asasini. Iar iniţiatul chiar credea că vizitase alte lumi.

Toate aceste metode şi mijloace de manipulare s-au transmis, în timp, la tot felul de societăţi secrete moderne. Marea Preoţime de la Teba, societatea scoasă la lumină pentru prima dată în Germania secolului al XVIII-lea, a consemnat următoarele despre iniţiat:

> Era condus spre doi stâlpi înalţi, între care stătea un grifon ce mânuia o roată aflată în faţa lui. Stâlpii întruchipau răsăritul şi apusul, grifonul era Soarele, iar roata reprezenta cele patru spiţe ale celor patru anotimpuri. Îl învăţa cum să folosească nivelul şi era iniţiat în geometrie şi arhitectură. I se dădea o baghetă pe care se încolăceau şerpi şi parola „Heve" („şarpe") şi i se spunea povestea prăbuşirii omului. (Enquire Within, *The Trial of the Serpent, [Judecata şarpelui])*

Străvechile simboluri folosite în procesul iniţierii sunt acum evidente.

Teme similare sunt prezente în iniţierile şi ritualurilor vrăjitoarelor. Învârtirea, dansul şi o stare frenetică generală îl făceau pe participant să intre în transă, stare cunoscută azi sub denumirea de *catharsis.* Halucinogenele precum „alifia" folosită de vrăjitoare ca să le ajute să zboare, care conţinea hioscină, facilitau inducerea *catharsis*-ului. După aceea învăţătorul îi călăuzea printr-un ansamblu de cuvinte ritualice şi incantaţii, prin intermediul cărora se dobândea control total asupra minţii. Având un asemenea control, ca în numeroase religii, de multe ori participantul îşi părăsea familia şi prietenii. Iată

originea a ceea ce numim, în epoca modernă, cult, iar acum putem înțelege cât de dificil e procesul de formare a unui cult.

Trezirea minții prin extaz este, pe de o parte, o eliberare de normă și o intrare a minții într-o stare de libertate, dar, pe de altă parte, reprezintă o unealtă periculoasă, întrebuințată în multe culte, societăți secrete și în religia oficială, pentru a stăpâni și manipula masele în anumite scopuri. Poate că e adevărat că unii nu sunt animați decât de bună-credință, dar istoria a arătat în repetate rânduri că lăcomia e atotputernică și poate cotropi sufletele multor grupări însuflețite de bune intenții.

Așadar, lecția este următoarea: aveți grijă în ce și în cine credeți!

11

ORIGINILE ŞARPELUI ŞI ADEVĂRATELE ORIGINI ALE FRANCMASONERIEI

Cu adevărat, misticismul este marele Secret Masonic, Iniţierea Supremă (...) E vechi de când lumea. (J. Marques-Rivere, *La Trahison Spirituelle de la Freemason, [Trădarea spirituală a francmasonului]*)

Aşadar, secretul e întemeiat pe o reacţie electrobiologică şi chimică produsă în minte, deseori numită kundalini. Acum ştim că ea e legată inerent de şarpele din procesul interior şi din viziunea lăuntrică, căreia i se spune puterea şarpelui. Să aibă vreo legătură reală cu cea mai mare societate secretă din lume? E limpede că şarpele este şi a fost dintotdeauna un simbol al francmasonilor, de care sunt foarte mândri. Întrebarea este câţi membri îşi dau seama despre ce e vorba.

ORIGINILE

Avraam, părintele omenirii, din neamul lui Israel, e unul şi acelaşi cu Hiram al francmasonilor. Ambele persona je provin din adoratorii

şarpelui, asociaţi cu Naga din India sau cu fundalul reprezentat de zeităţile şarpe. Iată o afirmaţie îndrăzneaţă, însă n-o fac numai eu.

Flavius Josefus scria următoarele în *Istoria evreilor:*

> Aceşti evrei se trag din filosofii indieni; se numesc calani indieni.

Megastene, trimis în India de Seleucus Nicator, a consemnat şi el că evreii se numeau „kalani" şi erau un *trib indian.*

Clearchus din Soli a afirmat: „Evreii se trag din filosofii din India. Filosofii se numesc calanieni în India, iar în Siria, evrei. Numele capitalei lor e foarte greu de pronunţat. Acest nume e Ierusalim."

Dacă Avraam este părintele neamului evreiesc înseamnă că e o figură legendară a Indiei. Deci cine e el? A existat în realitate? A venit vremea să-i facem pe tradiţionalişti să se supere.

Evident, corespondentul unui Avraam indian e Brahma (A-Brahma), care se întâmplă să aibă o soaţă şi o soră pe nume Saraisvati[1] – nume izbitor de asemănător cu cel purtat de soţia biblicului Avraam, Sarai. Se povesteşte că Avraam şi-a deprins meşteşugul în Ur, situat foarte aproape de graniţa cu Persia, în drum spre India.

De asemenea, este cert că numele lui Brahma s-a răspândit în toată regiunea aceea, iar persanii chiar l-au adoptat şi i l-au dat uneia dintre divinităţile lor. Deci ţinutul în care se spune că Avraam a deprins arta preoţiei este chiar teritoriul în care Brahma indianul a devenit cunoscut, ajungând obiect de veneraţie. Ce altceva mai putem descoperi pe teritoriul caldeenilor?

Aceştia purtau denumirea de Kaul-Deva, fiind o castă preoţească ai cărei membri locuiau, printre alte spaţii, şi în Afganistan, Caşmir şi Pakistan (Kaul-Deva însemnând „calani Strălucitori", e vorba despre

---

[1] Brahma constituie forţa subtilă a vieţii sau spiritul însuşi, iar Saraisvati reprezenta Râul Vieţii. Vezi A.L. Basham, *The Wonder that Was India,* Fontana Ancient History, 1967.

Strălucitori iluminați, grupare ce își are originile în anticul Sumer, după cum am subliniat în cartea mea *The Shining Ones [Strălucitorii]*.

Așadar, Avraam/Brahma a învățat meserie printre caldeeni, care aveau relații cu subcontinentul indian și alcătuiau o preoțime Strălucitoare sau suflete iluminate. În acest sens, „Avraam" nu era decât un titlu acordat marelui preot sau domn al sectei lui Brahma. Dacă acesta trebuia să imite viețile zeilor, ca în Egiptul antic, atunci, avea nevoie de o soție/soră.

Saraisvati era și sora, și consoarta lui Brahma, ceea ce trimite la episodul biblic despre Avraam.

> Cu adevărat ea mi-e soră după tată, dar nu știu după mamă, iar acum mi-e soție. (*Facerea, 20:12*)

Mai târziu, același tipar al Gnozei ascunse avea să devină o componentă a mitului Maria/Iisus. Întorsăturile și răstălmăcirile complicate pe care la fac scriitori din epoca modernă, cum ar fi cele propuse de Dan Brown în *Codul lui Da Vinci*, menite să explice aparenta unicitate a relației dintre Iisus, Fecioara Maria și Maria Magdalena, sunt cu adevărat remarcabile. E simplu.

Așa cum Serai este Saraisvati, ea este și Isis, cea mai importantă zeiță egipteană. Și Maria este un dublu al lui Iisus. Cea din urmă era soața lui Osiris, de aici dimensiunea de soție. Prin urmare, era mama lui Horus Mântuitorul, de aici ipostaza de maică a lui Dumnezeu. Însă Horus era Osiris reîncarnat, deci Isis îi era și soră. Fecioara Maria, Maria Magdalena, adică iubita/consoarta, și Maria de Betania, sora, sunt realmente dimensiuni ascunse ale unei tradiții gnostice mult mai vechi, care nu conține nici un element literal! Cele trei Marii constituie, de fapt, trei aspecte ale unui principiu feminin, treimea feminină.

Sigur că aici ne putem confrunta cu o dificultate, de vreme ce nicăieri nu se afirmă că Maria de Betania era sora lui Iisus. Dar se spune că era sora lui Lazăr, pe care Iisus l-a înviat din morți sau care, mai bine spus, *era* Iisus înviat din morți.

Vedeți dvs., în mitologia egipteană lui Horus, fiul zeului și salvatorul, îi revenea misiunea de a-și învia tatăl, pe Osiris, și, într-un fel, de a se învia pe sine (căci Horus era Osiris înviat).

Oricum, Lazăr și Osiris sunt nume net diferite și nu se poate face o legătură între ele. Însă, deși etimologia exactă e subiect de aprinsă dispută, mulți sunt de părere că *există* o legătură dovedită. Cum?

În Egiptul antic, denumirea atribuită lui Osiris era cea de Asar sau Azar. Acum, când egiptenii se refereau la zeii lor, adăugau articol hotărât la respectivul nume propriu: „Azarul". Articolul hotărât avea și sensul de „domn" sau „zeu", aidoma grecescului *The-os* sau *Theos* („Dumnezeu"). Unul dintre termenii ebraici care-l numeau pe Domnul era *El* și se folosea cu referire la numeroase divinități, ca în El-Shaddai și El-ohim. Deci, atunci când scriitorii ebraici l-au inclus pe Osiris în miturile lor, au dat forma El-Azar – Osiris Domnul. În tălmăcirea în latină, realizată mai târziu, această formă a devenit El-Azar-us. Particula „us" era o terminație a numelor proprii de gen masculin din limba latină. În arabă, Lazăr se ortografiază tot Al-Azir, fără „us". Așadar, avem acum forma Al-Azar-us, care se reduce la Lazăr. Astfel, mitul egiptean sau unul mult mai vechi s-a transformat într-un adevăr propriu-zis despre consemnarea biblică.

Deci Horus l-a sculat din morți pe „El-Azar-us" sau „El-Osiris", așa cum Hristos avea să-l învie pe „Lazăr". Episodul constituie o alegorie a renașterii lui Osiris, Zeul Soarelui, însă ne sugerează, de asemenea, un element remarcabil: că Maria de Betania, ca soră a lui Lazăr, era sora lui Iisus, în plan ezoteric și literar.

Astfel că aflăm că Iisus și Maria reprezintă, în realitate, două personaje întemeiate pe un mit egiptean mult mai vechi, care își are, la rândul lui, rădăcinile în Sumerul antic, și descoperim, de asemenea, că povestea lui Avraam și Sarai nu diferă deloc. *Coranul (6:75)* nu dezvăluie că Fiul lui Abraham se numea Azar (Osiris), deci Abraham era Horus, ca și Iisus. Luați aminte, de asemenea, că din *Sfânta Evanghelie după Luca (16:22-25)* descoperim că Lazăr însuși s-a odihnit

în sânul lui Avraam, aşa cum Osiris, zeul infirm, s-a odihnit în braţele fiului său care învia.

Acest Avraam, Brahma sau Osiris ar fi, chipurile, cel care i-a zămislit pe Fiii lui Israel. Să aruncăm o privire la fiii lui Avraam şi să vedem dacă putem dezvălui descendenţa ascunsă din şarpe sau tainele şarpelui, despre care aflăm din *The Serpent Grail.*

Ismail, fiul lui Avraam şi Hagar, slujitoarea lui, a avut, la rândul lui, urmaşi, care au trăit în India sau Havila (ţinutul şerpilor), după cum se spune în *Facerea.* Ismail şi Isaac, bine-cunoscuţii fii ai lui Avraam, poartă nume care trimit tot la cultul închinat zeităţii şarpe Shiva[1] din hinduism.

În ebraică, lui *Ismail* îi corespunde forma *Ish-Maal*, iar *Ish-Mahal* din limba sanscrită înseamnă „Marele Shiva". *Isaac* este echivalent cu *Ishaak* din ebraică, iar în sanscrită *Ishakhu* înseamnă „Prietenul lui Shiva". Cel mai provocator este chiar numele Avraam, care ar putea însemna că acesta nu era altul decât Regele Naga – *Ab Ram* având, în realitate, sensul de „şarpe înălţat".

Hiram, celebrul constructor de temple din Biblie şi din francmasonerie, era Ahi-Ram, iar acum e timpul să ne îndreptăm atenţia asupra acestui personaj mitic.

---

[1] Mahadeva, unul dintre numele lui Shiva, e reprezentat deseori cu un şarpe încolăcindu-i-se în jurul gâtului, al braţelor şi al capului. Parvati, consoarta lui, e înfăţişată la fel. Bhairava, încarnarea lui Shiva, stă pe un şarpe încolăcit, al cărui „cap se înalţă deasupra capetele zeilor". *În Serpent and Shiva Worship (Cultul şarpelui şi al lui Shiva)*, Hyde Clark şi C. Stanilard afirmă că Shiva e unul şi acelaşi cu Rudra tămăduitorul, fiind numit Regele Şerpilor. E înfăţişat purtând o ghirlandă de cranii, simbolizând timpul măsurat în ani şi schimbarea vârstelor. Uneori i se spune Nagabhushana Vyalakalpa, „cel ce poartă şerpi în jurul gâtului", sau Nagaharadhrik, „cel cu şerpi-colier", precum şi Nagaendra, Nagesha sau „regele Naga", fiind cunoscut şi ca Nakula, „mangusta", adică imun la veninul de şarpe.

HIRAM ŞI TEMPLUL

Hiram din Tyra făcea parte din tribul lui Naftali, reprezentat de un şarpe sau un basilisc. Tot despre el se spune că era un fiu din tribul lui Dan, care avea ca emblemă un şarpe şi un cal. Barbara Walker subliniază următoarele în *Woman's Encyclopaedia of Myths and Secrets (Enciclopedia miturilor şi secretelor pentru femei)*:

> Autorilor cărţilor din Vechiul Testament nu le erau pe plac daniţii, pe care îi numeau şerpi (*Facerea 49:17*). Însă l-au adoptat pe Dani-El sau Daniel, zeu al divinaţiei la fenicieni, şi l-au transformat în profet evreu. Puterile lui magice erau aidoma celor ale daniţilor, emanând din zeiţa Dana şi din şerpii ei sacri (...) Daniel nu era nume de persoană, ci un titlu, precum cel folosit de celţi.

Se impune concluzia că Daniel cel biblic are legătură cu aceeaşi zeiţă Danu sau Dana din Europa celtică, asociată în mod relevant cu şerpii – în acest caz e vorba despre semnul astrologic *serpens*, venerat de daniţi. Ni se confirmă, de asemenea, că poporul evreu şi-a alcătuit sistemul de credinţe, preluându-le de la cei din jur. Până acum am putut constata că evreii au amalgamat credinţe din India şi Egipt, iar acum din Fenicia, introducându-le în propriul lor sistem, care era în curs de constituire.

Potrivit *Cărţii a doua a Cronicilor,* Hiram era priceput la meşteşugul aurului, al argintului, al aramei şi, mai important, al pietrei. Din *Cărţile Regilor* aflăm că Templul a fost zidit din piatră înainte de a fi adus în locul acela – fiind poate, construit în altă parte. Se spune că nici ciocanul, nici toporul şi nici o unealtă de fier n-au fost folosite la înălţarea Templului. Atunci, cum a fost construit?

În *Ieşirea,* lui Moise i se porunceşte să-i facă altar Domnului fără să întrebuinţeze unelte, ca să nu-l pângărească, şi se pare că la aceeaşi simbolistică s-a recurs pentru ridicarea Templului. Potrivit învăţăturii rabinice, Templul fusese ridicat înainte de Şamir, un vierme

uriaş sau un şarpe care putea să taie piatra. Potrivit consemnărilor islamice semnate de Rashi şi Maimonide, Şamir era o creatură vie, ceea ce e puţin probabil, dacă nu punem semn de egalitate între această făptură şi noi înşine. Este însă mai probabil ca la construirea Templului simbolic al omului să se fi folosit ideea de înţelepciune a „viermelui" (termen care provine, oricum, din *cuvântul* „vierme", sinonim cu „şarpe") sau a şarpelui Şamir, o idee gnostică[1].

Legenda spune că Naga, cei ce se închinau la şarpe, au plecat din ţinutul lor şi au luat cu ei ştiinţa profundă de a ridica edificii. Legăturile dintre planul ezoteric şi principiile iluminării de sine, concretizate, în acest caz, în simbolismul din arhitectură, au dus la naşterea Francmasoneriei moderne. „Zeii-arhitecţi" ca Thoth din Egipt sunt legaţi indestructibil de înţelepciunea şarpelui, constatare pe care am făcut-o în *The Serpent Grail*. În alte surse, cum ar fi *Testamentul lui Solomon*, Şamir e asociat cu şarpele şi numit piatra verde, adică *Tabla de Smarald*[2], care, evident, constituie încă o dovadă că Şamir a reprezentat înţelepciunea şarpelui.

---

[1] Vezi Philip Gardiner, *Gnosis: The Secret of Solomon's Temple Revealed (Enigma Templului lui Solomon)*

[2] *Smarald* provine din grecescul *smaragdos*, care înseamnă „piatră verde", deşi adevăratele smaralde sunt cunoscute de mai mult de patru milenii. Cleopatra, faimoasa regină a Egiptului, care a murit de la o muşcătură de viperă, le îndrăgea mai mult decât pe oricare alte pietre preţioase! A poruncit să se scoată smaralde din mina de lângă Answan. Smaraldul e prezent pe platoşele evreieşti şi folosit ca talisman în India. Spaniolii l-au furat în timpul cuceririi Americii de Sud, iar incaşii îl venerau. Se spune că smaraldul vindecă frigurile, epilepsia, lepra, dizenteria, oftalmia, hemoragia şi afecţiunile ficatului şi că răneşte animalele veninoase. Se mai credea, ciudat, că „orbeşte" şerpii.

Tabla de Smarald reprezintă o sinteză a gândirii alchimice – consemnată în arabă şi greacă –, înrădăcinată mai ales în alchimia romană şi greacă, îndeosebi în cea a lui Hermes, ceea ce ne face să credem că izvorăşte din aceeaşi sursă din care provin Arhitecţii Dionisiaci şi Collegia Romană.

Una dintre primele atestări ale existenţei ei datează din secolul al XVIII-lea şi se află într-o operă arabă. Unii asociază *Tabla de Smarald* cu Sacro Catino

Revenind la Hiram, aflăm că Hir-am înseamnă, de fapt, „capul înălţat al oamenilor" (*Hir* – „cap", „ridicat" şi *Am* – „oameni") şi este în strânsă relaţie cu numele Avraam (*Ab Hir Am*).

Însă implică încă o semnificaţie, mai edificatoare.

Ahi-Ram înseamnă, de fapt, „şarpe înălţat". Aşa că, în ambele interpretări, Hiram este „capul" sau „şarpele înălţat" şi ambele acceptiuni sunt de importanţă capitală pentru descoperirea firului care începe de la cultul şarpelui şi credinţele religioase cărora le-a dat naştere – unirea contrariilor care are loc în mintea omului, după cum am arătat în *The Serpent Grail*.

Unii (după cum susţine David Wood în cartea sa, *Genesis - Facerea*) sunt de părere că Hiram se trage din Cain prin Tubal-Cain, chipurile singurul supravieţuitor al „rasei superioare" după Potop. Se presupune că rasa s-ar fi numit *Elohim* (neamul „şarpelui celui fioros") sau *Strălucitorii*, cărora li se spunea şi oamenii şarpelui. Povestea îşi are originea într-o scriere cunoscută sub numele de *E* sau *Elohim*, ce datează din jurul anului 750 î.Hr. şi din care s-au născut legendele despre *Arhitecţii dionisiaci*, şi ei asociaţi cu francmasonii.

---

din Genova, aşa-zisul Sfânt Graal, care s-ar fi aflat în stăpânirea reginei din Saba, fiind făurit din sticlă verde sau de smarald.

Se crede că doctorul Galienus, care o numea „Tabla lui Zaradi", a descoperit originea *Tablei de Smarald* în Hermes cel de Trei Ori Măreţ. Mulţi sunt de părere că Galienus este chirurgul Galen, însă alţii susţin că este vorba despre o tălmăcire greşită a lui Balinas (Apollonius din Tyana). Dacă e aşa, *Tabla de Smarald* a lui Hermes, marea divinitate şarpe, vine direct de la înţeleptul care i-a vizitat pe regele (şarpe) Naga din India şi Caşmir, care ar fi avut, zice-se, viaţă lungă.

Zaradi e un termen derivat din cuvântul ce denumeşte o peşteră sau încăpere subterană şi face aluzie la o sferă „nepământească", poate Tărâmul de Dedesubt al şamanilor.

Povestea cultului şarpelui cuprinde şi alte personalităţi despre care se spune că ar fi descoperit *Tabla:* Alexandru cel Mare şi Zara (Sara), soţia lui Avraam, care ar fi luat acest obiect din mâinile lui Hermes imediat după potop.

Nu e de mirare că stâlpii lui Hiram sunt legaţi indestructibil de venerarea şarpelui. În capela Rosslyn şi mai ales pe unul dintre stâlpii ei falşi e prezentă simbolistica şarpelui, nu atât în relaţie cu miturile nordice despre Yggdrasil şi şarpele muşcător, cât cu simboluri ale puterii religioase deţinute de şarpele gnostic.

Una dintre cele mai importante imagini de pe *Pergamentul Secret* descoperit de Andrew Sinclair e un şarpe mare, încolăcit, aşezat sub scările Templului şi reprezentat cu o coroană, o cazma şi o lopată, ca şi cum ar spune ceva despre dezgroparea Templului însuşi.

Există o legendă care ar putea veni în sprijinul descoperirilor lui Andrew Sinclair.

Ea spune că regina din Saba s-a simţit atrasă de Hiram, iar regele Solomon a fost gelos, atât de gelos, că a urzit un complot ca Hiram să-şi piardă viaţa. La uciderea lui urma să se folosească metal topit, din care să se toarne o „mare de aramă", numai că meşterul a fost salvat de duhul lui Tubal-Cain, strămoşul lui, asociat cu acest cult al şarpelui. Aşadar, şarpele i-a salvat viaţa.

Hiram a azvârlit „giuvaierul" într-o fântână adâncă, iar apoi a fost ucis de slujbaşii lui Solomon cu o lovitură la cap. Se spune că mai târziu cei trei stăpâni au găsit cadavrul şi s-au închinat lui. Podoaba a fost descoperită şi aşezată pe un altar triunghiular, ridicat de Solomon într-o boltă tainică de sub Templu (Josephus, *Antiquities, V111, 3:4).* Oare ce era podoaba constructorului şi de ce a devenit ea obiectul unei asemenea veneraţii? Orice va fi fost, cavalerii cruciaţi de mai târziu, deghizaţi în templieri, au săpat cu mânie sub Templu, spune legenda, pentru a scoate la iveală adevărul. Se crede că templierii au făcut săpături în căutarea altor obiecte, cum ar fi Chivotul Legii, despre care ei (şi alţii, Sf. Bernard, de pildă) erau încredinţaţi că se află acolo. Poate că şi în acest caz este vorba despre limbajul gnostic şi simbolic – eterna căutarea a propriei noastre naturi divine.

După asemenea săpături îndoielnice, şi templierii, şi cistercienii, s-au îmbogăţit considerabil în vremea Sfântului Bernard. În întreaga Europă s-au ridicat clădiri măreţe – şi toate ascunzând simbolistica

secretă a şarpelui şi iscusinţa în ale arhitecturii, artă pe care templierii au deprins-o în vremea în care s-au aflat în Orientul Mijlociu. Dar cea mai importantă este simbolistica pe care au adus-o când s-au întors şi care s-a răspândit în cultura europeană ca un virus contagios, pătrunzând în edificiile şi operele de artă de pe continent şi păstrând vie străvechea tradiţie, pentru ca noi să o putem redescoperi cândva.

Stâlpii de aramă ai lui Hiram, goi în interior, metaforici, au devenit stâlpii gemeni la masonii de mai târziu – care, aidoma lui Moise născându-se din şarpe, au luat fiinţă din vechii templieri. Se povesteşte că stâlpii erau goi şi nu adăposteau decât manuscrise tainice, care ne trimit cu gândul la aşa-zisa descoperire a manuscriselor secrete din castelul Rennes, despre care se crede că s-ar fi găsit tot într-un stâlp şi care au devenit celebre datorită romanului *Codul lui Da Vinci*.

Acum e timpul să cercetăm o altă origine exterioară a francmasonilor din epoca modernă, să vedem dacă există influenţe paralele: Arhitecţii Dionisiaci, pe care tocmai i-am menţionat.

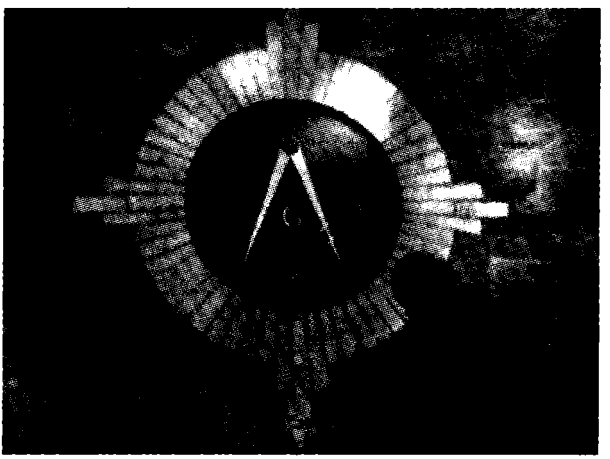

Simbol masonic la Llanfairfechan, Ţara Galilor.

Istoricii masoneriei susţin că aceştia constituie originea primordială a organizaţiei lor. E vorba despre un grup sau o organizaţie secretă, cu anumite doctrine, despre care Manly P. Hall afirmă în *Masonic, Hermetic, Quabbalistic & Rosicrucian Symbolical Philosophy (Filosofia simbolică în masonerie, hermetism, Cabala şi ordinul rozacrucienilor)* că seamănă cu francmasoneria. Se crede că era alcătuit din constructori iscusiţi, ceea ce ne aduce aminte de ştiinţa în arhitectură a neamului Naga, care a părăsit India.

Călăuzită de Hiram Abiff, această societate secretă ar fi zidit Templul lui Solomon şi ar fi ridicat marii stâlpi de aramă, Boaz şi Ioachim din masoneria de azi. Li se mai spunea şi Collegia Romană şi se povesteşte că hoinăreau asemenea masonilor medievali, clădind edificii minunate precum Templul Dianei din Efes. (John Weisse, *The Obelisk and Freemasonry [Obeliscul şi francmasoneria])*

Collegia a influenţat străvechile arhitecturi islamice, subliniază Weisse, element care, mai târziu, după cruciade, avea să devină un punct de răscruce în arhitectura europeană, poate şi datorită influenţei pe care Collegia au exercitat-o asupra templierilor, printre altele.

Se presupune că gruparea Collegia era cunoscută în Grecia înainte de epoca romană şi se povesteşte că se închina la Bachus. Dacă ţinem cont de fascinaţia pe care o exercită druizii asupra masonilor, nu e de mirare că celebrul istoric şi arheolog Willam Stukely e de părere că ei au construit Stonehenge şi alte monumente antice. Multor scriitori masoni le face plăcere să se asocieze cu druizii şi aflăm că aceştia „venerau Şarpele. Hu, zeul lor, era simbolizat printr-o reptilă". (George Oliver, *Signs and Symbols [Semne şi simboluri])*

Dacă e adevărat că Arhitecţii Dionisiaci şi Collegia Romană şi Greacă, ce se închina lui Bachus/Dionysos reprezintă una dintre originile francmasonilor, atunci, e foarte probabil să fi avut legătură şi cu druizii adoratori ai şarpelui, cunoscuţi ca Adder sau Şerpi. Toţi au constituit o formă târzie a cultului şarpelui, răspândit pretutindeni – ca cei din India, Egipt şi de pretutindeni, extrem de pricepuţi, cu toţii,

la construcţii şi deţinători de secrete despre autenticele tradiţii gnostice ascunse. Astăzi masonii sunt o reminiscenţă a acestui mare cult secret, închinat arhitecturii şi şarpelui. Aşa cum George Oliver afirmă, „şarpele e preţuit în toată lumea ca simbol legitim al francmasoneriei", iar acum îl putem vedea pentru că istoria lui e răspândită pretutindeni, iar credinţa că ea s-a păstrat în continuare în rândurile francmasonilor iniţiaţi nu este lipsită de adevăr.

Partea a II-a

SOCIETĂŢI SECRETE

12

CAVALERII TEMPLIERI

Nici un studiu care cercetează mituri şi legende despre societăţi secrete nu poate ignora cavalerii templieri, care se bucură de o popularitate de necrezut. Acest ordin medieval al călugărilor războinici are legături cu musulmanii, cu masonii şi chiar cu ereticii, aşa că trebuie să aruncăm o privire asupra laturii lor întunecate.

Staruri din filmul *National Treasure,* produs de Disney, sau pioni din propaganda politică şi economică din epoca modernă, cavalerii templieri s-au înrădăcinat ca una dintre cele mai enigmatice grupări din lume. Dar oare care e adevărul? Chiar au fost ei păzitori ai descendenţei Sfântului Sânge? Să analizăm ideea.

Se spune că din nobilimea la putere în ţinutul Champagne din Franţa s-a ales un grup de nouă cavaleri (ceea ce e îndoielnic şi foarte puţin probabil), care s-au adunat la Ierusalim în jurul anului 1118 d.Hr. şi au întemeiat ordinul, azi faimos, al Cavalerilor Templieri. Scrierile nu conţin dovezi care să ateste toate aceste elemente – şi, oricum, se tot repetă, astfel că ele *devin adevărate*. După toate probabilităţile, gruparea s-a format în Franţa cu ani în urmă, deşi eu am noi dovezi potrivit cărora ea fusese întemeiată cu mult mai mult timp în urmă

decât îmi închipuisem eu vreodată (vezi *Chivotul, Giulgiul şi Fecioara Maria).*

Legenda spune că au jurat să-şi ducă viaţa şi să-şi înfăptuiască opera urmând un cod strict de reguli şi că pur şi simplu ar fi fost predestinaţi să asigure trecerea pelerinilor în Ţara Sfântă. Cavalerii s-au dus cu această doleanţă la regele Baldwin al Ierusalimului, însă monarhul i-a refuzat. După aceea şi-a găsit sfârşit în împrejurări misterioase şi i-a luat locul Baldwin al II-lea, care aproape imediat le-a acordat templierilor privilegiul dorit. Este vorba despre acelaşi Baldwin care avusese de-a face direct cu secta asasinilor.

În următorii nouă ani (revine acelaşi număr) cavalerii au săpat sub templul lui Solomon (care n-a existat niciodată) în taină, iar Marele Maestru s-a întors în Europa, aducând cu ei mistere, chipurile, ascunse de secole întregi. Imediat templierii au primit o dispensă de la papă, care le îngăduia să ceară dobândă la împrumut, de aici scurtul lor drum spre înavuţire. Curând a sosit în Europa epoca construirii marilor catedrale, odată cu „secretele" ştiinţei arhitecturii, recent descoperite de cruciaţi. E foarte posibil ca această nouă cunoaştere să îşi aibă originea în unele dintre descoperirile templierilor, mai ales dacă ne gândim că înălţarea edificiilor a fost o misiune lăsată pe seama Sfântului Bernard. El e autorul regulamentului ordinului cavalerilor templieri şi avea legături de sânge cu mai mulţi membri ai grupării. Este menţionat, de asemenea, în propaganda pe care o fac atât ciclul arthurian cât şi literatura Graalului, despre care am aflat deja atât de mult.

Averea şi puterea templierilor au sporit. Datorită sistemelor de arendare a pământului şi de împrumuturi băneşti, au devenit unul dintre cele mai puternice şi temute grupări din Europa. Puterea lor internaţională era de neegalat. George F. Tull susţine în *Traces of the Templars (Urmele templierilor)* că erau „pricepuţi la negoţul cu relicve", bucurându-se de respectul nobilimii şi având numeroase proprietăţi plasate strategic în Ţara Sfântă.

În Anglia, lângă Loughton-on-Sea, se afle mai multe situri templiere. Templul de aici, continuă Tull, „era bogat în cărţi de cult şi

argintărie, în obiecte din argint aurit, fildeş şi cristal, veşminte de ceremonial şi antimisuri. Printre vestigiile de acolo se numărau două cruci ce conţineau fragmente din Sfânta Cruce şi o rămăşiţă din Sfântul Sânge", orice va fi fiind acesta din urmă – dar nu era o înrudire de sânge. Autorul ne mai spune cum au intrat unele dintre vestigii în Anglia:

> Uneori vapoarele se întorceau cu încărcătura deosebită, aşa cum s-a întâmplat în anul 1247, când Br. William de Sonnac, Maestru al Templului Ierusalimului, a trimis un distins cavaler templier să aducă în Anglia şi să se prezinte în faţa regelui Henric al III-lea cu „o fărâmă din Sângele Domnului, vărsat pe Cruce pentru mântuirea omenirii, iar acum închisă într-un frumos vas din cristal". Pecetea patriarhului Ierusalimului a certificat autenticitatea relicvei, împreună cu episcopi, abaţi şi nobili din Ţara Sfântă.

În Surrey cavalerii deţineau o proprietate numită Temple Elfold, constând în o sută nouăzeci şi doi de acri de pământ arabil. Există o referire la un potir şi o cupă care s-ar fi aflat acolo, menţiune ce datează din 1308. E evident că averea ordinului cuprindea aşa ceva datorită instrumentelor cu care îşi făcuseră reclamă în epoca medievală, în care făcuseră negoţ cu relicve, ceea ce vădeşte iscusinţa lor în ale negustoriei. Au avut un rol important şi în răspândirea cultului Sfântului Gheorghe, mai ales dacă ne gândim că au ştiut de existenţa altarului din Lydda.

Însă în zorii veacului al XIV-lea regele Filip al Franţei a pus la cale prăbuşirea ordinului, iar aşa-zisele taine şi comoara templierilor au dispărut.

La judecată cavalerii n-au fost acuzaţi numai de închinarea la căpăţâna sacră, ci şi de adorare a şarpelui. Andrew Sinclair subliniază în *The Secret Scroll (Pergamentul secret)* că o altă emblemă a ordinului era toiagul înfrunzit al lui Moise, toiag care s-a prefăcut în

şarpe şi care reprezenta el însuşi cultul religios dedicat şarpelui şi virtuţile lui tămăduitoare.

Rosslyn Missal, scriere a călugărilor irlandezi din secolul al XII-lea, cuprinde cruci templiere împodobite cu dragoni mari şi discuri solare. Pe *Pergamentul Secret* e înfăţişat simbolul celor douăsprezece triburi ale lui Israel – platoşa lui Aaron (al cărui toiag, chipurile, s-ar afla în Chivot) prin intermediul a douăsprezece pătrate, în vârful cărora e reprezentat un şarpe. Acesta conduce triburile: „(...) Ca simbol, şarpele a dobândit un loc important în toate religiile şi iniţierile străvechi. La egipteni era simbolul Înţelepciunii Divine." (Andrew Sinclair, *Pergamentul Secret,* care, potrivit savanţilor, ar data din secolul al XV-lea sau chiar al XVIII-lea). Mulţi sunt de părere că doar puţini templieri, ducând cu ei câteva dintre tainele lor au reuşit să fugă în Scoţia cu câţiva ani înainte să se ivească zorii noii epoci a francmasoneriei, care, se crede, ar proveni direct din templieri.

În anul 1314, regele Eduard al Angliei a invadat Scoţia, sperând că va pune capăt luptelor de la graniţă. Dând piept cu oastea scoţiană la Bannock Burn, a fost surprins de forţa ostaşilor bine pregătiţi care-i apărau pe scoţieni. Soarta bătăliei s-a întors, iar Scoţia şi-a câştigat independenţa, dar numai pentru trei ani. Potrivit istoriei oficiale, soldaţii dârzi care i-au învins pe englezi nu erau decât ţărani şi servitori. Însă mulţi cred că erau, de fapt, faimoşii cavaleri templieri, care prinseseră rădăcini în Scoţia, ascunzându-se de tirania catolicilor. E ciudat că, imediat ce s-a încheiat lupta de la Bannock Burn, Robert de Bruce, noul monarh al Scoţiei, a răsplătit familia Sinclair, dăruindu-i pământuri lângă Edinburgh şi Pentland, ţinut în care se află azi sute de morminte, situri, simboluri şi însemne templiere, cum ar fi (templul) Balantrodoch.

În ceea ce priveşte popularitatea ordinului, este relevantă răscoala ţărănească din anul 1381, condusă de Wylam Tyler, când gloata s-a ridicat împotriva birurilor asupritoare. Bizar e că nu le-au făcut nici un rău vechilor clădiri ale templierilor, ci şi-au îndreptat furia împotriva Bisericii Catolice. De exemplu, au azvârlit unele obiecte

din Biserica templierilor de la Londra şi le-au dat foc în stradă, preferând să nu distrugă clădirea. Poate că a fost doar o revoltă spontană sau poate că a fost stârnită de faptele săvârşite de o societate ascunsă, devenită acum secretă, cea a templierilor – ascunsă din cauza urii de dată recentă a catolicilor. Dacă e adevărat că templierii au instigat la revoltă, atunci, deşi n-au avut sorţi de izbândă, aveau să mai facă o încercare un veac mai târziu şi să înceapă Reforma. Se întâmpla în vremea (secolul al XV-lea) din care datează primele mărturii ale întâlnirilor dintre masonii scoţieni şi cei de York.

Să trecem la o analiză atipică a istoriei şi a simbolisticii templierilor.

Există legături bizare între iconografia sumeriană şi simbolistica templierilor, iar ele trebuie cercetate. Cea mai evidentă reprezentare din imagistica templierilor înfăţişează doi cavaleri săraci călare pe un singur cal, ceea ce arată o foarte mare asemănare cu ideea şi viziunea din Sumerul antic, prezentând doi călăreţi călărind un singur cal. Era pur şi simplu un mecanism tactic, întrebuinţat la vreme de război, dar s-ar putea să existe motive pentru care să credem că el îşi are originea în ipoteza despre „echilibru" şi „gemeni". Crucea templierilor este vizibilă, de asemenea, în numeroase reprezentări din Sumer, de obicei însoţită de o semilună întoarsă. Crinul este, şi el, o imagine frecventă, ca şi cea a albinelor, emblemă existentă şi în dinastia merovingiană. Iar pentagrama se regăseşte în imagistica ambelor culturi, ea simbolizând esenţa merovingienilor în ipostaza de „Strălucitori".

Un alt simbol, având diverse forme, din Sumer în Franţa, este Abraxus-ul – personaj cu şerpi în loc de picioare – întruchipând zei ca Oannes, emblemă care, deloc surprinzător, avea să devină un simbol al Marelui Maestru din Ordinul Templierilor. Ce semnificaţie să fi avut? Oare căpetenia ordinului să se fi considerat căpetenia şerpilor? Şi ce alt nume mai purta căpetenia şarpe? Pendragon! Aşadar, în esenţă, Maestrul templierilor nu a folosit doar mijloace literare pentru a face din templieri cavaleri care apără Graalul, ci a făcut şi din el însuşi un rege Arthur şi viceversa.

Alături de simbolul şarpelui, folosit, şi el, de templieri şi întruchipând eternitatea şi nemurirea, există un secret al şarpelui pe care îl cunoşteau apărătorii creştini cu cel mai înalt rang.

Crucea din Lorena, emblemă a templierilor înainte ca ordinul să aleagă crucea malteză, este prezentă şi în Sumer ca simbol al regalităţii. Cu siguranţă că asemenea influenţe s-au exercitat în perioada în care templierii au fost în Orientul Mijlociu şi au fost întrebuinţate mai târziu. Ştim că au folosit semnul, pentru că, în vremea proceselor din zorii veacului al XIV-lea, întemniţaţii le-au scrijelit pe zidurile din carcere. Şi ce alte taine străvechi au mai strâns?

Crucea din Lorena nu era numai simbol al otrăvii, ci şi blazonul lui René d'Anjou, după cum susţine Boyd Rice în articolul *The Cross of Lorraine: Emblem of the Royal Secret (Crucea din Lorena – emblemă a tainei regale)*. În opinia lui Charles Peguy, reprezenta atât braţele şi sângele lui Hristos, cât şi pe cele ale Satanei. Despre crucea din Lorena se mai spune că ar conţine simbolul *phi* sau Proporţia de Aur din geometria sacră, element de importanţă majoră pentru masoni. René d'Anjou era extrem de interesat de ocultism şi a condus el însuşi o cercetare care să scoată la lumină valoarea unor texte ermetice vechi. El a preluat crucea din Lorena, după care ea a ajuns la Marie de Guise (soţia lui James Stuart al V-lea, căsătorie din care s-a născut Maria, regina Scoţiei), graţie simbolisticii oculte pe care o cuprindea. Crucea era un simbol al otrăvii şi avea să fie folosit de chimişti pe flacoanele cu substanţe otrăvitoare. Ideea este ascunsă în dualitate. De ce-ar folosi monarhii şi templierii un semn pentru otravă, dacă n-ar exista un antidot!

Mai târziu, la începutul secolului, Aleister Crowley, magician al masoneriei şi alchimist autoproclamat, îi va atribui aceluiaşi simbol sensul de Pecete al lui Baphomet – însuşi simbolul veneraţiei în imagistica templierilor. Despre crucea din Lorena se crede că ar fi şi un semn al tainei, o emblemă a Rasei Angelice, care ar fi coborât şi ar fi dăruit Descendenţei Regale înţelepciunea şi tainele nemuririi. Potrivit lui Boyd Rice, e vorba despre „o pecete a acelui Secret Regal, doctrina

despre Cei Uitaţi". De aceea a fost ciudat că în anii '40 Charles de Gaulle a făcut din ea simbolul oficial al Rezistenţei. Bineînţeles că acum ştim că aceste fiinţe „angelice" erau Elohim/Strălucitorii sau Păzitorii şi că, de asemenea, curentul subteran al cunoaşterii izvorâte din ei, până în epoca medievală şi, probabil, şi după aceea, îşi are originea în Sumer.

BAPHOMET

Se spune că acest obiect misterios venerat de templieri şi despre care s-a scris mult în ultimii treizeci de ani ar fi un craniu.

Este posibil ca termenul să-şi aibă originea în deşerturile din Yemen. Localnicii de acolo se numesc *Al-Mahara* şi au conceput mai multe mijloace de combatere a veninului de şarpe. Exista o categorie specială de preoţi, cărora li se spunea *Raaboot* şi se presupune că ei cunoşteau secretul, care se transmitea din tată în fiu. Legendele lor spun că sunt imuni la muşcătura de şarpe.

Dacă un şarpe muşcă pe cineva, e chemat un Raaboot care, împreună cu alţi câţiva, stă lângă rănit şi intonează „Bahamoot, Bahamoot" fără variaţii de ton. Astfel rănitul vomită otrava sau o elimină din corp pe cealaltă cale. Apoi Raaboot pleacă. După cum am mai menţionat, se spune că şarpele poartă pe cap o podoabă ce sugerează iluminarea.

Oare e cu putinţă ca Bahamoot, descântec pentru vindecarea muşcăturii de şarpe, să fi străbătut mai multe culturi şi astfel să fi descoperit că e un cuvânt care numeşte „şarpele cap", *acelaşi pe care îl venerau templierii?*

În lipsa altor elemente, etimologia celor două obiecte strâns legate este atât de asemănătoare, încât arată că limbajul cultului şarpelui se răspândise pretutindeni.

Vineri, 13 octombrie 1307, a fost o zi cumplită pentru cavalerii templieri, căci oamenii regelui Filip al IV-lea s-au năpustit asupra tuturor aşezărilor ordinului din Franţa, confiscând proprietăţile şi arestându-i pe toţi membrii lui. De ce? Pur şi simplu pentru că regele le datora sume uriaşe de bani, pe care nu avea cum să le plătească. Mai mult, nădăjduia în taină că va pune mâna pe celebra comoară a templierilor.

Cu ajutorul marionetei sale, papa Clement al V-lea, monarhul francez a folosit tortura pentru a smulge secretele cavalerilor. În cele din urmă, pentru a-şi justifica faptele, cavalerii au fost acuzaţi de erezie, practici homosexuale, necromanţie şi ritualuri bizare, cum ar fi profanarea crucii – special pentru a arăta lipsa lor de credinţă în această imagine creştină.

Cea mai neobişnuită şi uimitoare dovadă pe care au găsit-o a fost venerarea unui idol pe nume Baphomet. În general, se credea că bizarul „obiect" – deşi adesea numit „pisică" sau „capră" – era un „cap retezat". În *The Magic of Obelisks (Magia obeliscurilor)*, Peter Tompkins face următoarea afirmaţie:

> Oamenii au fost indignaţi (...) de simbolul templier al riturilor gnostice, întemeiate pe adorarea falusului şi a forţei voinţei călăuzite. Figura androgină cu barbă de capră şi copite despicate e asociată cu zeul cu coarne din vechime, ţapul lui Mendes.

În lista de acuzaţii aduse de Inchiziţie în 1308 citim:

> Au idoli, mai ales capete, în fiecare provincie.
>
> Se închină la aceşti idoli sau la acest idol, mai ales la marile ceremonii şi adunări.
>
> Se închină la idoli.
>
> Se închină la idoli ca la Dumnezeu
>
> Se închina la idoli ca la Mântuitorul.
>
> Spun că acest cap îi poate mântui.

Şi le poate aduce bogăţii.

Şi că poate face copacii să înflorească.

Şi că poate face pământul să rodească.

Înconjoară şi ating capul fiecărui idol cu nuieluşe, cu care se încing lângă cămaşă sau chiar pe piele.

Unii au spus că era un cap de bărbat, alţii au afirmat că era un cap de femeie. Unii zic că avea barbă, alţii, că nu avea. Unii povestesc că era din sticlă şi avea două feţe. Acest amestec de idei arată posibila origine a reprezentării capului. Era un cap de bărbat sau de femeie, ceea ce sugerează natura dual㠂. Înclin să cred că, asemenea cultului străvechi al celţilor, dedicat capetelor, şi acesta s-a format sub influenţa presupusului cult străvechi al căpăţânii.

Se spune că, aidoma hinduşilor, celţii credeau că sufletul sălăşluieşte în cap. Îşi decapitau duşmanii, păstrându-le craniile pe post de talismane. Probabil că cea mai cunoscută căpăţână din legendele celţilor este cea a lui Bran cel Binecuvântat, înmormântat undeva în afara Londrei – unii spun că la Tower Hill –, cu capul spre Franţa. A fost dus acolo pentru a alunga ciuma şi boala şi pentru ca pământul să prindă rod – aceleaşi puteri îi erau atribuite „Omului Verde".

„Cu barbă" şi „fără barbă" sunt sintagme care indică natura dual㠂, ca şi ideea de a avea „două feţe", asemenea zeului Ianus. Aparent, se numea Caput 58 (*Caput* însemnând „cap"), ceea ce arată posibilitatea să fi existat sute de astfel de obiecte. Şi de data aceasta există legături puternice cu Islamul, pe care probabil că templierii n-ar fi trebuit să le facă, dat fiind universul lor aşa-zis creştin.

Se mai zice că numele *Baphomet* derivă din *Mahomet,* o formă distorsionată din franceza veche a numelui profetului Mahomed. Alţii susţin că vine din cuvântul arab *abufihamet,* care înseamnă „Tatăl Înţelegerii".

Însă, după toate probabilităţile, Baphomet provine din *baphe,* care înseamnă „(s)cufundare", şi din *mete,* „înţelepciune". Baphomet reprezintă o modalitate care denumeşte o tradiţie sau credinţă gnostică,

aceea de a te „cufunda în înțelepciune", asociată cu conceptul de Sophia sau zeița înțelepciunii.

SIMBOLUL CRUCII

Iată că am ajuns la cruce, a cărei istorie și mitologie sunt de o mare profunzime, care poate dezvălui mai multe secrete ale francmasonilor și ale templierilor.

Oamenii de azi sunt înnebuniți după tot ce are legătură cu templierii. Mai populari ca acum n-au fost nicicând. Oriunde te întorci, dai de o carte nouă, de un poster, de un tricou sau chiar de o cană pe care apare celebra cruce roșie, pe fundal alb. Dar ea nu era numai simbolul lor și am constatat că, în spatele acestei imagini enigmatice, era un adevăr mai important, care, credeți sau nu, nu avea nici o legătură cu Dan Brown.

Mi-am început căutarea de la un simbol cunoscut multora: ankh. Astăzi milioane de oameni poartă la gât lanțuri ce conțin acest simbol cu semnificație importantă, simbol prezent în structura de adâncime a societăților secrete din toată lumea, inclusiv în cea a francmasonilor, a rozacrucienilor și a multor altora. Chiar și creștinii se împodobesc cu această imagine, crezând că e o cruce obișnuită. Dar semnificația simbolisticii din micul obiect, aparent nederanjant, este foarte profundă.

Simbol misterios din Egipt, el reprezintă „viața veșnică", fiind adesea prezent în alcătuirea numelor purtate de faraoni, precum cel al faimosului Tut-ankh-amon. Deseori e înfățișat ținut de un zeu sau de un faraon, căruia îi dă viață, sau ca obiect pe care faraonul i-l dăruiește poporului său, astfel oferindu-i viață – obiectul îi deosebea pe nemuritori de muritori, căci oricine purta un ankh fie dobândise, fie spera să dobândească nemurirea. Ankh reprezenta un semn purtat de marii magicieni, cei care puteau schimba realitatea. Prin intermediul respectivului obiect simbolizând accesul la Lumea Cealaltă

aveau puterea Lumii Celeilalte. Aşadar, care sunt elementele care-i conferă o putere deosebită acestui ankh?

Autorul la un castel al templierilor, în Portugalia.

Teoretic, el este cunoscut în ipostaza de Crux Ansata. E o cruce simplă, în formă de „T", având în partea de sus un oval, căruia i se spune *Ru* şi care e considerat adesea portalul sau poarta spre o altă dimensiune, cum ar fi cea care duce în ceruri – în esenţă, Lumea Cealaltă. Ankh, devine, aşadar, simbol al trecerii dintr-un plan în altul. I-a supravieţuit Egiptului, creştinii folosindu-l la scară largă ca pe prima lor cruce, numai că acest simbol conţine un indiciu despre secretul şarpelui.

Unul dintre personajele legate indestructibil de ankh şi, mai ales, de crucea Tau este Thoth sau Taautus, personaj identic cu Hermes al alchimiştilor şi al grecilor sau cu biblicul Enoh. Şi Hermes, şi Enoh au fost purtaţi în alte lumi prin intermediul unor stări asemănătoare cu stările de conştienţă alternative din epoca modernă şi societăţile secrete îi menţionează deseori pe amândoi. În viziunea lui Eusebius, Thoth constituie originea cultului şarpelui în Fenicia, idee care se va dovedi valabilă. Sanchioniathon îl numea zeu, spunând că lui i se

datorează prima imagine a lui Coelus[1] şi hieroglifele. Acest element îl asociază cu Hermes, pe care l-am menţionat anterior. Thoth este, de asemenea, cel care a consacrat specia dragonilor şi pe cea a şerpilor, care se înrudesc, superstiţie pe care au preluat-o fenicienii şi egiptenii.

E posibil ca Thoth să fie o amintire a primului grup în care îşi are originea cultul şarpelui, de după Potop sau după încheierea ultimei ere glaciare, eveniment petrecut acum aproximativ 12.000 de ani. După ce a murit (nimeni nu ştie când, în caz că a existat vreodată), Thoth a fost deificat şi a primit titlul de „zeu al sănătăţii" sau „al vindecării". A fost prototipul lui Esculap, tămăduitorul asociat cu şarpele, fiind identificat cu Mercur, care purta caduceul cu şerpi împletiţi: toţi vindecătorii, înţelepţii, învăţătorii şi izbăvitorii sunt asociaţi cu şarpele, datorită puterilor pe care le au. Thoth era simbolizat printr-un şarpe ca zeu vindecător – de regulă, este reprezentat cu cap de ibis şi maimuţă.

Litera sau simbolul „Tau" este prima literă din Taautus, Tammuz şi Thoth şi se crede că ar fi „semnul lui Cain", căruia i se spunea „fiul şerpilor". Ideea e legată, în numeroase aspecte ale ei, şi de străvechea svastică, care astăzi este binecunoscută din pricina imagisticii naziste. Vom descoperi în curând că naziştii înşişi au pornit la drum ca societate secretă.

SVASTICA

În ipostaza de simbol străvechi, svastica este pur şi simplu o spirală stilizată, după cum putem observa în numeroase reprezentări din lumea svasticilor din spirale şi şerpi. Apare, de asemenea, în structura spiralată a labirinturilor. Cuvântul *labirint* îşi are originea chiar

[1] Zeul cerurilor în mitologia romană, căruia îi corespunde Uranus din mitologia greacă.

în civilizaţia minoică din Creta, care se închina Zeiţei Şarpe şi în care svastica se folosea ca simbol al labirintului, fiind asociată din punct de vedere etimologic cu „toporul cu două capete", care nu este altceva decât crucea Tau. Svastici asemănătoare, cu structură labirintică, s-au descoperit în cetatea antică Harappa şi datează din jurul anului 2000 î.Hr. De vreme ce labirintul e considerat pântecele Zeiţei mame şi simbol al şarpelui, nu e de mirare că cele două simboluri au fuzionat. Însă tot ca labirinturi erau percepute şi locurile de iniţiere în cultul străvechi al şarpelui. În Egiptul antic, labirintul era sinonim cu Amenti – drumul în formă de şarpe pe care plecau morţii, în călătoria de la moarte la înviere. Isis, regina şarpe a cerurilor, călăuzea sufletele prin cotiturile din Amenti. Calea spre centru duce la comoară.

Şarpele care-o împodobea pe Atena în Grecia antică e înfăţişat purtând o fustă-svastică. Acelaşi lucru e vizibil în cazul lui Astarte, Aşera şi Artemis. Ceramica de Samarra, din Mesopotamia, datând din perioada 5000-4000 î.Hr., înfăţişează o femeie şi o svastică pe care pletele femeii se amestecă cu şerpii ca nişte meduze. Svastica e reprezentată şi ca doi şerpi împletiţi.

Ciocanul lui Thor[1], Mjollnir, din mitologia nordică, are o strânsă legătură cu svastica, reprezentând un motiv dominant în arta scandinavă din Epoca Bronzului până în Epoca Fierului. Este prezent, de asemenea, pe săbii şi urne anglo-saxone în care se strângeau rămăşiţele răposaţilor incineraţi, precum şi pe numeroase obiecte ale vikingilor. Era considerat un obiect ce ţine departe hoţii, reminiscenţă a ideii că şerpii sunt păzitorii comorii. Ciocanul lui Thor era echivalat şi cu o cruce Tau, ceea ce are legătură, fără îndoială, cu secretele şarpelui. Thor îl folosea ca să reteze capul boului sacru, pe care-l întrebuinţa ca momeală pentru a prinde Şarpele Midgard, care înconjura universul, în cadrul simbolului Ouroboros, şarpele care-şi înghite

[1] Labirint înseamnă „topor cu două capete", asemenea Ciocanului lui Thor, iar numele acestui zeu este asociat cu numele zeului Thoth.

coada. Thor îi oferea şarpelui acest craniu, ca ofrandă, în încercarea de a dobândi nemurirea din nectar, băutura zeilor. Recurgea la şarpe pentru a prinde şarpele. Thor urmărea să pună capăt goanei neîncetate după Şarpele Midgard şi astfel să învingă timpul însuşi.

Ţelul lui Thor era să facă rost de o căldare suficient de mare cât să încapă în ea nectarul pentru nemuritori şi trebuia să-şi arate iscusinţa şi să prindă şarpele. Avea puterea asupra acestuia, ca ucigaşul cu svastica şi crucea Tau. Există dovezi care atestă că asemenea legende despre scandinavi şi hinduşi seamănă îndeaproape cu lupta dintre Indra şi Vritra, ceea ce arată o origine comună.

Vritra este marele şarpe, izvorul a două râuri (pozitivul şi negativul, masculinul şi femininul), la fel cum Şarpele Midgard sălăşluieşte sub mare (cea din minte). Indra spintecă pântecele şarpelui pentru a elibera apele şi pentru ca fertilitatea să se întoarcă astfel pe pământ. Ambii zei (Indra şi Thor) sunt asociaţi cu vremea, amândoi sunt zei războinici care au fulgerul ca armă şi amândoi ucid dragonul. Svastica şarpelui este un motiv prezent atât în cultura scandinavă, cât şi în cea hindusă. Mai târziu, creştinii vor fura ambele mituri păgâne, în care-i vor înlocui cu Sfântul Mihail şi Sfântul Gheorghe, ambii apărând cu o cruce înfăţişând şarpele roşu pentru a înlocui svastica.

Crucea se regăseşte şi în legendele despre Thoth şi Taautus, care, se spune, ar fi întruchipat cele patru elemente într-o cruce simplă, avându-şi originea în cel mai vechi alfabet fenician, anume în figura şarpelui care se încolăceşte. Într-adevăr, Filon adaugă că literele feniciene sunt „formate cu ajutorul şerpilor (...) pe care i-au împodobit ca pe nişte zei supremi, stăpâni ai universului". Dacă Thoth, Hermes şi chiar Enoh sunt inventatorii artei scrisului, atunci, nu e de mirare că sunt strâns asociaţi cu şarpele.

Iată cum medita Victoria de Bunsen în veacul al XIX-lea: „formele şi mişcările şerpilor au fost întrebuinţate la inventarea celor mai vechi litere, reprezentând zei". Simbolul celor patru elemente a suferit o mică schimbare şi a devenit Taut la egipteni, identic cu Taut-ul grec, originea crucii Tau, adică un „T" simplu.

Din crucea Tau sau crucea în formă de „T" provine şi numele taurului din semnul astrologic al Taurului – a se observa cele două elemente, Tau şi Ru, care fuzionează în acest caz. În semn de veneraţie faţă de copac şi şarpe, druizii (sau „adder", după şarpe) scrijeleau crucea Tau pe coaja de copac.

În Evul Mediu crucea Tau era folosită la amulete care să-i apere de boală pe cei care le poartă.

Pentru francmasonii din epoca modernă, crucea Tau are multe semnificaţii. După unii, ea ar întruchipa Templul Hierosolyma sau Templul Ierusalimului. Alţii afirmă că reprezintă comoara ascunsă sau înseamnă *Clavis ad Thesaurum,* „cheia de la comoară", sau *Theca ubi res pretiosa,* „locul în care e ascunsă comoara".

Semnul are o importanţă deosebită mai ales în Masoneria de rit Royal Arch, în care a devenit Podoaba Însoţitorilor: un şarpe ca un cerc deasupra unei cruci, în locul semnului Ru, formând un ankh cu termenul ebraic ce denumeşte şarpele, care e gravat drept, dar conţinând şi un Tau triplu, simbol al comorii ascunse.

Tau era şi emblema Sfântului Anton, care avea să devină simbolul Cavalerilor Templieri ai Sf. Anthony de Leith din Scoţia. Acesta a trăit în secolul al IV-lea şi se zice că a dus o viaţa monastică în Egipt. Legenda spune că a vândut tot ce avea după ce a auzit cuvântul Domnului şi s-a dus în sălbăticie să se facă pustnic. În călătoriile lui a învăţat multe de la diverşi înţelepţi din Egipt şi i s-au alăturat numeroşi adepţi. A cunoscut şi ispita chinuitoare a Diavolului, care i se arăta întrupat în „lucruri târâtoare" şi şerpi. Se spune că odată s-a luat după nişte urme de aur şi a ajuns la un templu plin de şerpi, după care a rămas în el, hrănindu-se aproape numai cu pâine şi apă. A trăit, zice-se, o sută cinci ani, iar longevitatea i-ar fi conferit puteri apărătoare. Povestea este o metaforă a iluminării, asociată cu energia copleşitoare a şarpelui.

Ordinul Ospitalierilor Sf. Anton, care avea să pună mâna pe mare parte din bogăţia templierilor, a adus în Franţa multe dintre rămăşiţele pământeşti ale acestui sfânt în secolul al XI-lea. Se spune că,

imediat după moartea ascetului, ele au fost ascunse undeva în Egipt, după care au luat drumul Alexandriei. Toate acestea constituie o reprezentare simbolică a adevărului. De fapt, adevărul e că tainele din asemenea legende au luat drumul Alexandriei, un creuzet de elemente oculte, ezoterice, gnostice şi mistice, din care s-au răspândit în Europa, prin intermediul unor mişcări cum au fost cele ale templierilor, ale rozacrucienilor şi, mai târziu, ale francmasonilor – de aici, simbolistica din „Podoaba Însoţitorilor".

Taut sau Tau simbolizează cele patru elemente creatoare ale universului. Elementul constituie centrul întregii creaţii, scânteia din ciclu, centrul tuturor lucrurilor. Apoi s-a adăugat simbolul şarpelui solar: un cerc simplu sau un oval, *ru*. Bucla de deasupra crucii în formă de „T" a format figura Ankh, simbol al eternităţii. Şarpele din cerc, care-şi devorează propria coadă, reprezintă Soarele şi nemurirea.

După aceea s-a adăugat simbolul Lunii, transformând semnul în simbol al lui Hermes sau Mercur şi arătând şarpele/Caduceul ca origine. Nu e de mirare că cele mai simple obiecte simbolice şi cele desăvârşite au devenit astfel simbol al primilor creştini. De asemenea, nu e de mirare că, deşi nu se practica răstignirea pe cruce, Hristos a fost răstignit, în mod simbolic, pe un simbol al vieţii veşnice, un simbol al şarpelui.

Acesta a devenit emblema sau semnul care îi va deosebi pe credincioşii meniţi izbăvirii de ceilalţi. În cartea biblică *Iezechiel,* se vorbeşte despre un semn pe frunte pe care Dumnezeu îl va recunoaşte. Potrivit lui Deane, versetul 4 din capitolul 9 din *Iezechiel* ar trebui interpretat ca spunând „Dumnezeu le-a făcut un Tau pe frunte" sau „le-a însemnat litera Tau pe frunte". La botez, primii creştini foloseau expresia „crucis thaumate notare"[1]. Botezau cu simbolul şarpelui.

Să fie acesta semnul originar al lui Cain, pe care l-am descoperit pretutindeni, din tribul şarpelui?

---

[1] John Bathurst Deane, *Worship of the Serpent Traced Throughout the World and Its Traditios Referred to the Events in Paradise,* 1830.

Odată răspândit, conceptul de însemn sau semn e prezent peste tot. În *Cartea lui Iov, 31:35* citim: „Iată aici iscălitura mea! Cel Atotputernic să-mi răspundă!", verset care ar trebui interpretat ca afirmând „Privește, iată crucea mea Tau! Cel Atotputernic să-mi răspundă." Apoi Iov spune: „Voi purta-o pe umărul meu, voi înnoda-o în jurul capului meu, ca pe o cunună."[1]

Remarcabila idee de a purta o cruce Tau pe umăr ca însemn avea să facă parte din specificul templierilor. Și merovingienii (despre care unii afirmă că se trag din Iisus și dintr-un șarpe de mare sau zeu-pește – *Quinotaur sau Quino-Tau-r)* ar fi venit pe lume însemnați cu o cruce roșie între omoplați. Ciudat este că această cruce Tau e întrebuințată și de cei care practică geometria sacră, care o consideră un „semn" al comorii îngropate, fie ea obiect material sau spiritual.

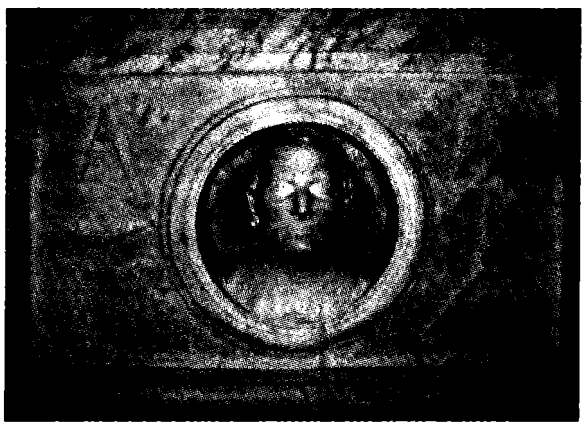

Geometria sacră, folosită la un mormânt masonic din Catedrala Sf. Petru, Roma.

Comoara îngropată este într-adevăr centrul, acel loc din mințile și inimile noastre în care se află sinele autentic. Se credea că centrul

[1] *Cartea lui Iov, 31: 36* (n. tr.)

originar („inimă" înseamnă „centru") e conectat la Mintea Universală şi numai accesând acest centru din noi înşine am putea accesa Mintea Universală sau pe Dumnezeu. Astfel timpul se opreşte în loc, noi devenim una cu toate lucrurile şi ne credem nemuritori. Tau înseamnează locul, fie pe frunte, fie pe piept (între umeri), dezvăluindu-le altora pe cei care pot accesa acel punct din timp în care sălăşluieşte Dumnezeu. Cuvântul *templu,* din care derivă *templier,* are încă un înţeles: *tempos* înseamnă „timp". Templul adevărat este acel loc care are putere asupra energiei în mişcare a şarpelui. Templul autentic, asemenea celui de pe care-l avem în frunte, este în noi înşine.

13

UN FIASCO NUMIT *CODUL LUI DA VINCI*

Am discutat mult despre Graal în această carte, pentru că el este ţelul fiecărui individ. De aceea ocupă un loc central în simbolistica societăţilor secrete. Graalul a suscitat recent un adevărat entuziasm, fenomen petrecut în repetate rânduri în întreaga lume în ultimele două milenii. Astăzi, are implicaţii uriaşe, de vreme ce Graalul reprezintă o taină a diverselor asociaţii secrete şi, înainte de a merge mai departe, vreau să analizez ideea.

„Cui îi slujeşte?" – iată una dintre întrebările despre Sfântul Graal pe care le puneau scriitorii din zorii Evului Mediu. Să aruncăm o privire la sfera în care funcţionează el acum şi să vedem dacă e în slujba noastră sau dacă nu cumva suntem noi în slujba lui. Vom descoperi şi cine este în spatele acestui fiasco ce a manipulat istoria încă din cele mai vechi timpuri.

Pe scurt şi pentru aceia dintre noi care au locuit pe Planeta Oamenilor cu Mintea Întreagă în ultimii ani, *Codul lui Da Vinci* este o *ficţiune* bazată pe povestea unui om care descoperă un cod ce dezvăluie că adevărata identitate a Sfântului Graal nu este altceva decât descendenţa din Iisus Hristos şi Maria Magdalena.

Din nefericire, Dan Brown, autorul romanului, a susținut că opera lui, acum celebră, s-a inspirat din organizații și evenimente reale. Dar ceva mai fantasmagoric nici că există.

Să facem o analiză separată.

PRIORIA DIN SION

Este o misterioasă grupare din vechime, din care ar fi făcut parte Leonardo da Vinci însuși, având grad de Mare Maestru, ca să nu mai vorbim de alte câteva personalități remarcabile, cum ar fi Nicolas Flamel și Isaac Newton. Însă o asemenea afirmație nu conține nici

Sf. Potir din Catedrala Sf. Petru, Roma.

cel mai mic sâmbure de adevăr. Sion este numele dealului de lângă locuinţele lui Pierre Plantard şi Gerade de Sede, autorii iniţiali ai mistificării care a fost Prioria din Sion.

S-a dovedit că documentele organizaţiei, ascunse în Biblioteca Naţională din Paris, erau falsuri. În realitate, singurele documente autentice ale domnului Plantard, aflate în biblioteca de la Paris, sunt scrisori din perioada 1950, adresate unei firme care oferă cazare, destul de banală, şi deplângând starea străzilor, ceea ce, oricum, se face într-o limbă franceză foarte precară.

Toţi cei care au instigat la această escrocherie suprarealistă şi-au recunoscut vina. Au spus că, pe de o parte, e o glumă suprarealistă şi, pe de altă parte, un fel de strategie egoistă prin care să fie acceptaţi în rândul lumii. Şi, totuşi, oamenii sunt cuprinşi de frenezie ori de câte ori mai apare câte un mit al descendenţei.

SANG REAL

Una dintre principalele dovezi invocate în volumele despre descendenţa lui Hristos, de la *Holy Blood, Holy Grail (Sfântul sânge, Sfântul Graal)* la *Templar Revelation (Templierii, o revelaţie)*, este interpretarea termenului originar care denumea Sfântul Graal: San Graal. Din *Holy Blood, Holy Grail*, carte din anii '80 a lui Michael Baigent, aflăm că sintagma trebuie interpretată altfel, aşezând „g"-ul din „graal" lângă „san", astfel încât să rezulte *sang real*, adică „sânge regal sau sfânt". Din cauza interpretării eronate a unei simple greşeli făcute de un scriitor din veacul al XV-lea – singura dată când s-a comis această eroare, până în anii '80 – o întreagă teorie se bazează pur şi simplu pe un neadevăr. Sir Walter Skeat, unul dintre cei mai importanţi etimologi din Anglia, spunea acum un secol că această greşeală „fusese fabricată foarte devreme", însă nu ştia în ce scop. Savantul

sublinia faptul că, inițial, conceptul însemna „creuzet", ceea ce este în strânsă legătură cu teoria pe care am avansat-o în *The Serpent Grail.*

LEONARDO DA VINCI

Acum, că știm adevărata etimologie a lui *San Graal* și că Prioria din Sion n-a existat niciodată, ar trebui să înțelegem și că nu e posibil ca Da Vinci să fi fost mare maestru într-un ordin inexistent, care apăra un secret la fel de inexistent.

În realitate, întregul context istoric și toate informațiile despre Da Vinci arată că acesta a fost un artist minunat, deosebit de iscusit – ceea ce nu e o mare descoperire.

Rămân însă elementele bizare din tablourile lui, pe care le exploatează *Codul lui Da Vinci* și alte opere de ficțiune. Să luăm, de pildă, personajul cu alură feminină din *Cina cea de Taină:* mulți au atras atenția asupra înfățișării sale de femeie. Ei bine, da, așa este. Alții au susținut că *Mona Lisa* nu e suficient de feminină și că modelul a fost, cu siguranță, un băiat. Pornind de la asemenea presupuneri, mulți au tras concluzia că Da Vinci a fost homosexual. Zi de zi, devine din ce în ce mai amuzant felul în care se poate întinde o asemenea bandă de cauciuc, până se întoarce șuierând și lovește pe cineva drept în față.

Deci care e adevărul? Oare personajul din *Cina cea de Taină* este o femeie? Nu.

În pictură a existat tradiția de a-l înfățișa pe ucenicul drag lui Iisus, Ioan Evanghelistul, ca bărbat cu alură de băietan, ceea ce a stârnit în mintea multora întrebări despre o posibilă homosexualitate a lui Iisus. Am aflat că această idee făcea parte dintr-o tradiție gnostică străveche, conform căreia cei doi Ioani (Ioan Botezătorul și Ioan Evanghelistul) constituiau cele două dimensiuni ale unei dualități – masculinul și femininul, pozitivul și negativul – care trebuia să se unească pentru a alcătui un întreg. Prin urmare, Ioan Evanghelistul

era perceput ca întruchipare a principiului feminin în cadrul acestei relaţii, iar Ioan Botezătorul era reprezentat cu o înfăţişare masculină, sălbatică, cu barbă.

Tradiţia ascunsă a ghildei pictorilor din epoca respectivă prevedea, de asemenea, prezenţa elementelor androgine în picturi – de aceea Mona Lisa pare puţin băieţoasă. Elementul androgin este, aşadar, simbolul celei de-a treia forţe, unirea contrariilor mai sus menţionată, unirea dintre bărbat şi femeie, dintre masculin şi feminin, contopirea celor două dimensiuni ale minţii noastre, care trebuie să se reunească încă o dată pentru a alcătui omul desăvârşit. Nu există nici un fel de dovezi care să arate implicarea lui Da Vinci în vreo societate secretă, dar teoriile despre unirea contrariilor au constituit o mişcare de idei care lua amploare în lumea renascentistă în care a trăit artistul, prin urmare influenţa aceea va fi fost asimilată de pictorul perfecţionist.

OARE IISUS S-A CĂSĂTORIT CU MARIA ŞI A AVUT COPII CU EA?

Cine ar fi crezut că o întrebare aşa de simplă va stârni o asemenea controversă şi chiar va fi luată în serios? Pentru a da un răspuns, trebuie să o analizăm în etape.

Mai întâi, dacă Iisus s-a căsătorit cu Maria Magdalena înseamnă că trebuie să recunoaştem că Iisus şi Maria chiar au existat. Faptul că scrierile conţin un număr considerabil de dovezi ale existenţei acestor personaje biblice se datorează obiceiului de a copia texte, foarte răspândit în veacurile de după presupusul eveniment. Dar nu se cunosc scrieri datând din perioada aceea, care să menţioneze vreunul dintre cele două personaje; majoritatea textelor au fost întocmite secole mai târziu.

Dacă recunoaştem că cei doi au fost oameni în carne şi oase, atunci, trebuie să admitem că Iisus a mers pe ape, a scos diavolii din om şi i-a băgat în turma de porci, a murit şi a înviat. Ori admitem ipoteza, ori ne confruntăm cu altă opoziţie: asemenea lui Robin Hood sau regelui Arthur, personajul Iisus a fost inspirat de un om adevărat, iar toate elementele mitice şi mistice au fost adăugate în poveste. Aşa cum Robin a luat-o de soţie pe Marion (Maria), iar Arthur s-a căsătorit cu Guinevere, este posibil ca, tot în plan mitic, Iisus să se fi căsătorit cu Maria Magdalena, deşi scrierile nu oferă dovezi în acest sens.

Marion este unul şi acelaşi personaj cu Maria, fiind asociată cu apa şi înţelepciunea. Originea lui Guinevere este similară, mai ales în ipostaza ei de împărătească a cerurilor, titlu purtat de Fecioara Maria, maica lui Hristos, şi de Isis, mama lui Horus. Şi, după cum au subliniat mulţi savanţi, cele două Marii ar putea fi forme amalgamate ale unui mit mult mai vechi.

Guinevere este, de asemenea, regina şerpilor şi, prin urmare, reprezintă cunoaşterea şi înţelepciunea, iar numele ei este legat, din punct de vedere etimologic, de Eva, care înseamnă „şerpoaică" şi e o aluzie la înţelepciune.

La vremea când Biserica Creştină timpurie forma grupuri precum Ofiţii Gnostici sau adoratorii şarpelui, care-şi ridicau cupa împărtăşaniei în cinstea şarpelui bun, membrii aceloraşi grupări o fragmentau în mai multe părţi distincte pe Maria, zeiţa-mamă alcătuită din trei ipostaze. Mai întâi, Maria Maica, apoi Maria Sora şi după aceea Maria Magdalena, un element misterios, vom vedea de ce.

Maria Maica este Isis, mama lui Horus. Cum cel din urmă e fiul şi reîncarnarea lui Osiris, Isis sau Maria este, de asemenea, sora şi iubita lui. E toate trei la un loc, treimea feminină. Aşadar, Maria Magdalena este iubita ascunsă a lui Iisus, acesta fiind şi Dumnezeu, şi fiul lui Dumnezeu, aidoma lui Horus. Toată această tradiţie a misterului e asociată cu străvechiul cult al şarpelui, căci Isis, Osiris şi Horus erau strâns legaţi de şarpele creator, înţelept şi nemuritor.

După aceea, Iisus avea să fie asemuit cu „şarpele de aramă din pustie" din tradiţia mozaică şi reprezentat, de sute de ori, ca şarpe aşezat deasupra crucii. Iată un element comun cu cazul Arthur, al cărui nume, Pendragon, înseamnă „şarpe cap" sau „capul şarpelui".

Aceste câteva exemple ne arată existenţa unui adevărat cod, un cod străvechi care a pornit din Egiptul antic sau chiar dintr-o perioadă anterioară, prin Osiris şi Isis, prin Enki şi Ninkhursag din Sumer şi Mesopotamia, ei înşişi cunoscuţi ca preoţi sau vraci-şarpe.

Dar ce ne spune codul?

Pur şi simplu că, pentru a da naştere lui Mesia din interiorul nostru sau propriei noastre ungeri, pentru a ne izbăvi, trebuie să fim uniţi cu înţelepciunea, simbolizată şi prin apă, şi prin şarpe sau prin străvechii Enki şi Ninkhursag, care erau – zeităţi şarpe sau Strălucitori, constituind, aşadar, simboluri ale iluminării.

Cum a stat Dumnezeu pe faţa apelor din adâncuri în *Facerea,* aşa trebuie să ne cufundăm noi în înţelepciune pentru a scoate la lumină creaţia divină din noi înşine.

Prin urmare, înţelegem acum că Iisus şi Maria, ca întreg, ar putea constitui o metaforă sau o imitaţie a acestui sistem străvechi. Dar ce ne-a rămas?

Există personaje cum ar fi Iosua, care, din câte se pare, e posibil să fi existat cu adevărat cam prin veacul I şi să fi propovăduit o nouă Gnoză. Dar a existat şi Apollonius din Tyana.

APOLLONIUS DIN TYANA

S-a născut în secolul al III-lea sau al IV-lea î.Hr. în Tyana, Capadocia. Se pare că, la 16 ani, a devenit discipolul lui Pitagora şi a renunţat la plăcerile trupului, la vin şi la femei (deci e clar că n-a fost chiar atât de isteţ). Nu purta încălţăminte şi şi-a lăsat părul şi barba să crească – aşadar, primul hippie.

În scurtă vreme a devenit reformator, aşezându-şi sediul în Templul lui Esculap, zeitate-şarpe vindecătoare, care continuă să existe în ceruri, sub numele de Ophicus, şi care s-a îndeletnicit cu şerpii. Se povesteşte că mulţi suferinzi veneau la el să-i tămăduiască, de unde noi trebuie să tragem concluzia că a deprins metodele de vindecare de la cultul şarpelui.

Potrivit legendei, Apollonius a fost un înţelept, probabil pentru că a primit învăţătură de a Naga din Caşmir, India. Naga erau urmaşii cultului şarpelui, răspândit în întreaga lume, adesea cunoscuţi în Occident sub numele de ofiţi – chiar primii gnostici creştini, care au perpetuat înţelepciunea ascunsă a unificării contrariilor. De asemenea, ofiţii erau în relaţii cu comunitatea esenilor, altfel cunoscuţi ca adepţi ai lui Isis şi adoratori ai şarpelui, cei despre care savanţii susţin că au fost întemeietorii mitului Hristos.

Filostrate, biograful lui Apollonius, ne povesteşte despre călătoria lui la Caşmir, despre „valea de smarald aşezată pe o margine de perle" şi despre născocirile pe care Apollonius i le istorisea lui Damus, prietenul lui de încredere, despre dragonii ce-şi au sălaşul pe dealuri, adică înţelepţii Naga.

Dealurile unde-şi duceau viaţa aceşti înţelepţi erau apărate din toate părţile de grupuri gigantice de stânci. De îndată ce călătorii au descălecat, s-a ivit o solie a Stăpânilor, care avea pe frunte un Caduceu în formă de şarpe, ea indicând cea de-a şasea chakra din sistemul kundalini sau procesul de iluminare prin şarpele încolăcit. După un schimb de politeţuri, Apollonius a aflat că Naga le dezvăluiseră egiptenilor înţelepciunea lor şi că în Cuş „locuiau etiopienii, un neam indian". Ceea ce poate însemna doar că acest cult al şarpelui şi-a găsit adepţi în Etiopia şi a primit o denumire datorită influenţei acestei practici, ce-şi avea originea în înţelepţii Naga din India.

Apollonius nu numai că şi-a răspândit înţelepciunea oriunde s-a dus, ci, potrivit unora, a trăit mai mult de o sută de ani. Alţii susţin că, de fapt, nu a murit niciodată, ci pur şi simplu s-a făcut nevăzut, aidoma lui Nagajurna (care a dobândit înţelepciunea din aceleaşi

izvoare şi care e posibil să fi fost la originea personajului Ioan). Ideea de nemurire implică adesea faptul că „înţelepciunea gnostică secretă" a înţeleptului a continuat să existe în vreo sectă. Dacă e aşa, atunci, cel mai probabil este ca secta să fi fost cea a ofiţilor gnostici.

Potrivit teozofului H.P. Blavatski, un prinţ înţelept din India, un Naga, iscusit în arta magiei, a făurit şapte inele pentru cele şapte planete, pe care i le-a dat lui Apollonius. Marele înţelept purta câte una în fiecare zi şi se spune că astfel şi-a păstrat o stare de sănătate bună şi a dobândit longevitatea. Fireşte că e posibil să fi fost foarte mic ca dimensiune şi să-şi fi avut sălaşul într-o movilă, purtând numele de Bilbo.

În Valea Caşmirului, unde a mers Apollonius, se află un loc numit SriNagar, „regele şarpe". În anul 300 î.Hr., împăratul budist Asoka a întemeiat o tradiţie locală potrivit căreia un mare înţelept sau adept a venit din Europa în veacul I şi pe acelaşi continent s-a stins. Unii au susţinut că acesta a fost chiar Apollonius, alţii zic că a fost Iisus însuşi. Poate că există un sâmbure de adevăr, căci Filostrate pomeneşte de un „Templu al Soarelui", care seamănă foarte bine cu unul aflat la doar câteva mile de SriNagar, Templul din Martland.

Aurelian a jurat că va clădi temple şi statui în cinstea lui, „căci să fi existat vreodată în sânul omenirii ceva mai sfânt, mai venerabil, mai nobil şi mai divin decât Apollonius? El le-a dat iar viaţă răposaţilor; a săvârşit multe fapte şi a spus multe lucruri dincolo de înţelegerea omenească". (Francis Barrett, *The Magus [Magicianul]*)

Şi într-adevăr numeroase temple şi statui au fost înălţate în cinstea lui Apollonius în numeroase locuri în oraşul lui Tyana, deşi mai târziu creştinii aveau să nimicească multe dintre ele. Spre deosebire de cazul lui Iisus, există dovezi care atestă că Apollonius a existat cu adevărat. Moncure Conway spune astfel în cartea sa *Modern Thought (Gândirea modernă)*: „De amar de vreme omenirea e preocupată să scrie vieţile lui Iisus." Chiar dacă scrie despre o fiinţă ivită de nicăieri.

În a patra Evanghelie stă scris: „Sunt şi multe alte lucruri pe care Iisus le-a făcut, care nu ar încăpea în toată omenirea, dacă ar fi scrise toate în cărţi. Amin."

Biblioteca alcătuită din asemenea cărţi s-a îmbogăţit de atunci. Însă când ajungem să le cercetăm ne confruntăm cu ceva care ne pune pe gânduri: toate cărţile au legătură cu un om despre care epoca nu oferă nici cel mai mic indiciu că ar fi existat! Nimeni nu poate spune, cu convingerea că afirmă un adevăr, şi nu o idee ce izvorăşte din credinţă, că Iisus a fost un om în carne şi oase.

Pe de altă parte, potrivit tradiţiei oficiale, Apollonius a venit pe lume în timpul domniei lui Augustus, în epoca marilor înfăptuiri artistice ale poporului din care făcea parte. Domnia lui Augustus a fost

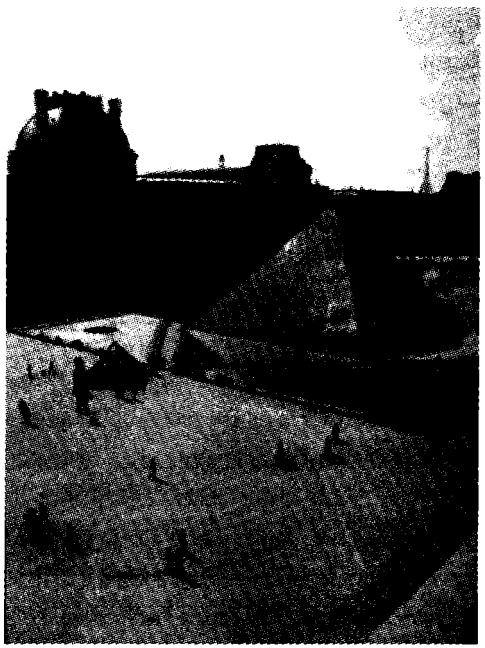

Tumulus modern de la Rostau.

un moment de înflorire, în care s-au afirmat numeroşi poeţi, oratori, critici şi călători. Totuşi, nici unul nu menţionează numele lui Iisus Hristos şi nici vreo faptă pe care ar fi săvârşit-o. Iisus nu ne-a lăsat nimic scris, deşi se speculează din ce în ce mai mult, susţinându-se că *Evanghelia după Toma* a scris-o El cu mâna Lui. E o speculaţie care ia amploare din cauza propagandei creştine moderne. Dacă a existat cu adevărat înseamnă că a călătorit numai în Iudeea şi Egipt. Apollonius a călătorit şi a scris mult. Împăratul Marc Aureliu a recunoscut că filosofia lui i se datora acestuia, căruia i-a închinat temple şi statui. Însă în cinstea lui Iisus nu s-au înălţat temple şi statui.

Iată ce spunea Faust: „Ştie toată lumea că *Evangheliile* nu sunt scrise nici de Iisus, nici de apostolii lui, ci au fost întocmite mult mai târziu, de autori rămaşi necunoscuţi, care, pentru că nu erau credibili când istoriseau lucruri pe care nu le văzuseră cu ochii lor, au aşezat la începutul istorisirilor numele apostolilor sau ale ucenicilor contemporani cu aceştia."

Pe de altă parte, consemnarea scrisă a vieţii lui Apollonius este verosimilă, Filostrate, care a întocmit *Viaţa lui Apollonius,* fiind un prieten apropiat al lui Damus, care a relatat el însuşi întreaga poveste. Filostrate a istorisit aşa:

> După unii, ar fi dintre Magi, deoarece li s-a alăturat Magilor din Babilon, brahmanilor din Babilon şi gimnosofiştilor din Egipt. Dar e o jignire să se spună că înţelepciunea lui se datora artei magiei, atât de eronate sunt impresiile despre el. Însă Empedocle, Pitagora şi Democrit, deşi l-au alăturat aceloraşi Magi, şi-au exprimat multe simţăminte paradoxale, dar nu au căzut în această capcană. Nici Platon, care a călătorit în Egipt şi a amestecat în doctrinele lui multe viziuni adunate de la preoţi şi profeţi, nu a avut o asemenea bănuială, deşi era mai presus de toţi oamenii, graţie înţelepciunii lui superioare.

Dar sfârşitul se apropia. Însuşi faptul că Apollonius putea submina „ideea" de Hristos prin dimensiunea „factuală" a propriei lui

vieți i-a consternat pe primii creștini. Iustin Martirul, unul dintre Părinții Bisericii din veacul al II-lea, spunea: „Cum se face că talismanele lui Apollonius au putere asupra unor oameni ai creațiunii, deoarece, după cum am văzut, ele împiedică furia valurilor, tăria vânturilor și atacurile sălbăticiunilor? Și în vreme ce minunile săvârșite de Domnul Nostru se păstrează numai în tradiție, cele săvârșite de Apollonius sunt foarte numeroase și se dezvăluie în înfăptuiri prezente, pentru a rătăci mințile tuturor celor ce privesc?"

Prin urmare, nu e de mirare că s-au împiedicat tălmăcirea și difuzarea scrierii lui Filostrate. În realitate, cărțile din *Noul Testament* n-au apărut decât la cel puțin un secol după apariția *Vieții lui Apollonius.* Chiar și împrejurările nașterii seamănă semnificativ cu existența ficțională a lui Hristos. Proteus, zeul egiptean, i s-a arătat mamei lui Apollonius când aceasta îl purta în pântece și i-a spus așa: „Mă vei naște pe mine!" Mama lui Apollonius urma să aducă pe lume un zeu.

Se știe că, printre altele, Proteus lua trup de șarpe, deci înțelepciunea a dat naștere adevăratului Hristos.

Poate că, din cauză că a curs atâta cerneală despre Apollonius, el n-a putut fi „întrebuințat" ca un nou simbol religios. Noua creație a Bisericii Creștine avea nevoie de un nou început, care să cuprindă cât mai multe elemente din alte credințe păgâne pentru a fi mai eficient. În opinia lui Phillimore, Apollonius a întemeiat, de fapt, o Biserică și o comunitate alcătuită din discipolii lui. E foarte probabil ca aceștia să fi fost în relație cu o facțiune a esenilor, cunoscuți sub numele de Terapeuți și Nazareni.

A existat într-adevăr un grup, Apollonienii, adepții lui Apollonius, care a supraviețuit câteva secole după moartea acestuia. După Conciliul de la Niceea, gruparea avea să devină Biserica Creștină, deci e adevărat că Apollonius a întemeiat creștinismul, care se fundamentează pe miturile și tradițiile șarpelui din cel mai vechi ordin.

Eunapius a susținut că Filostrate ar fi trebuit să-și intituleze cartea „Șederea unui zeu printre oameni". Însă scrierea lui a primit titlul *Viața lui Apollonius,* odată ce s-a hotărât propovăduirea lui Hristos cel

de curând creat, numele lui Apollonius a fost oprimat. Mai ales din cauza unor cărți ca cea a lui Filostrate au fost mistuite de flăcări biblioteci străvechi ca cea de la Alexandria. Distruge dovezile adversarilor și va părea că adversarii nu există. Și dr. Lardner a subliniat ideea în volumul său, *Credibility of the Gospels (Credibilitatea Evangheliilor)*:

> Așadar, e clar că Filostrate l-a comparat pe Apollonius cu Pitagora; dar nu văd să fi încercat să-l transforme într-un rival al lui Iisus Hristos. Filostrate nu i-a menționat pe Mântuitorul nostru, pe creștini sau pe adepții lui nici măcar o dată; nici în opera de proporții, nici în *Viețile Sofiștilor* (...) nu există nici măcar o descriere obscură, generală a vreunor oameni care să-l fi întâlnit, despre care oricine poate bănui că sunt creștini de oricare confesiune, fie catolici, fie eretici.

Același lucru e valabil pentru Apollonius, care nu e menționat *în Noul Testament*. Sau e? *Întâia Epistolă a Sfântului Apostol Pavel către Corinteni, 3:4-6* spune următoarele: „Căci, când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: Eu sunt al lui Apollo, au nu sunteți oameni trupești? Dar ce este Apollo? Și ce este Pavel? Slujitori prin care ați crezut voi și după cum i-a dat Domnul fiecăruia. Eu am sădit, Apollo a udat, dar Dumnezeu a făcut să crească."

Aș fi putut să trec cu vederea asemenea elemente, dacă un soldat hughenot n-ar fi descoperit din întâmplare, într-o mănăstire din Franța, o versiune străveche a acestei epistole a Sfântului Pavel, intitulată *Codex Bezae*. În ea „Apollo" e ortografiat „Apollonius"! Potrivit *Enciclopediei Britannica*, numele Apollo, în acest context, poate fi un echivalent al lui Apollonius. Într-adevăr, se zice că acest Apollo chiar ar fi mers la Pavel (apostolul care nu a suferit de mușcătură de șarpe) și că i s-ar fi spus evreu alexandrin. Acum înțelegem cum de l-a văzut Pavel pe Domnul în drum spre Damasc. E posibil ca Apollonius să fi adus înapoi, după interludiul petrecut la Caşmir,

o evanghelie nouă a lui Hrişna sau Hristna, cea care i-a dat naştere lui Hristos sau Hrişna, precum şi ideii că Hristos ar fi o divinitate-şarpe.

Asemenea elemente constituie un răspuns la chestiunea căsătoriei lui Iisus cu Maria, din mai multe puncte de vedere, deoarece unirea contrariilor reprezintă o tradiţie de o mare profunzime în cadrul sistemului kundalini din India, întruchipat de şarpele care se înalţă pe frânghie, adică a treia forţă. Frânghia a devenit arborele sau crucea din creştinism, în care se uneşte Iisus, dimensiunea masculină, cu Maria, dimensiunea feminină.

Adevărul din *Codul lui Da Vinci* este mai adevărat decât ştiu oamenii. Iisus şi Maria s-au căsătorit, în accepţiunea gnostică a cuvântului, nu în sensul lui literal. Au avut într-adevăr un prunc, cunoscut, simplu, sub numele de Gnoză. Oricum, geamănul cel rău, catolicismul, a încercat să-l spulbere, aşa cum Seth a încercat să-l nimicească pe Osiris sau la fel cum Mordred l-a ucis pe Arthur sau şeriful din Nottingham, pe Robin. În cele din urmă, Seth, Mordred şi şeriful au fost ei înşişi înfrânţi, deci care este verdictul pentru Biserica Catolică? Poate că va avea loc o revenire gnostică acum, când *Codul lui Da Vinci* ne-a făcut serviciul de a pune în discuţie îndoielnica validitate a mitului Iisus, interpretat literal. E posibil, însă eu mă îndoiesc, deoarece oamenii cred că lăcomia, pofta trupească şi ura sunt instrumente eficiente. Poate că, dacă înţelegem că religia ar trebui să însemne mai mult decât reguli făcute de oameni, ne vom analiza viaţa încă o dată şi vom căuta un răspuns pe care credeam că-l avem deja.

În centrul fiecăruia dintre noi, în miezul fiecăruia dintre noi se află un loc în care devenim conştienţi de starea noastră inconştientă. Această lume interioară este liniştită şi în echilibru desăvârşit. Prin intermediul universului particulelor subatomice, e conectată la universul însuşi. Aşa cum ochii noştri văd soarele, simţurile noastre inconştiente simt căldura şi absorb bunătatea fără ca latura conştientă să se răzgândească. Înlăuntrul nostru zace nefolosită o întreagă lume, necunoscută ştiinţei moderne, însă cunoscută la perfecţie de cei din vechime, care ne-au lăsat indicii pentru a o desluşi. Ei ştiau să rămână

vigilenți, să perceapă lumea inconștientă a simțurilor și să dea glas și chip acestor trăiri, care au devenit duhuri, demoni și zei. Încă mai avem multe de învățat, lucruri care deja au intrat în uitare. Ne așteaptă o lume în care Gnoza e pretutindeni.

Iar întrebarea e în slujba cui se află.

14

ILLUMINATI

De celebrii Illuminati s-a auzit aproape pretutindeni. Unii se întreabă totuşi ce Dumnezeu or fi fiind. Încă de la început, această societate secretă din veacul al XVIII-lea a aprins închipuirea a milioane de oameni. Însă pentru a-i înţelege pe Illuminati trebuie să deslușim două instituţii: francmasonii şi autorităţile catolice.

FRANCMASONII

Istoria şi originea francmasonilor, iată o temă deloc simplă. De fapt, nu este cu adevărat posibil să descoperim adevărul din nenumăratele istorii adunate în miile de cărţi pe acest subiect. Pur şi simplu pentru că este vorba despre o organizaţie mare, împărţită în ramuri numeroase, fiecare având autonomie virtuală. În timp, au apărut diferenţe de opinie şi ritual. Deşi am aruncat deja o privire la cultul şarpelui, originea francmasoneriei, există elemente la care trebuie să apelăm pentru a înţelege mai bine relaţia cu Biserica Catolică şi Illuminati.

Mulţi istorici masoni se străduiesc din răsputeri să susţină că istoria a început cu Templul lui Solomon şi constructorul Hiram Abiff şi în cadrul ceremoniilor specifice această teorie e propovăduită ca fiind un adevăr. Alţii afirmă că se trag din zidarii în piatră romani şi greci, precum şi din augurii romani care, după cum ştim, stăpâneau „ştiinţa specială" a aşezării pământului şi a energiilor asociate cu modul în care percepem azi Feng Shui-ul şi canalele de energie ce leagă situri şi monumente străvechi. Nu există dovezi clare care să ateste asemenea elemente, deşi „cunoaşterea secretă" s-a transmis, de-a lungul veacurilor, de la un adept şi iniţiat la altul.

Potrivit convingerii unanime, francmasonii provin din lucrătorii în piatră din Evul Mediu, cunoscuţi sub numele de „masoni operativi". Este vorba despre meşteşugarii iscusiţi care au înălţat marile catedrale şi biserici din Europa *pentru Biserica Catolică*, pe care au înfăţişat, în uluitoarele lor sculpturi, imagini misterioase şi taine (masoni liberi sau francmasoni, pentru că arta cioplitului în piatră nu era îngrădită de reguli). Potrivit acestei versiuni a istoriei masonilor, Loja s-a dezvoltat din colibele ridicate de zidarii medievali. Odată cu trecerea timpului, puterea masonilor a crescut pentru că serviciile lor erau la mare căutare şi datorită faptului că au alcătuit grupuri sau uniuni, care vor deveni cunoscute ca Loji.

La 1600, Lojile au început să primească în rândurile lor bărbaţi care nu erau masoni operativi şi cărora li se spunea masoni domni. În timp, terminologia s-a dezvoltat în cadrul Lojilor masonilor operativi şi a fost preluată de masonii domni, devenind parte integrantă din natura lor ritualică.

Însă o asemenea versiune a istoriei pune anumite probleme. Faptele arată cu totul altceva, deşi nu există nimic care să conteste că cei din categoria „domnilor" au început să fie din ce în ce mai numeroşi în cadrul rangurilor masonice. Sunt într-adevăr multe indicii că în secolul al XIV-lea masonii erau deja un grup consolidat şi recunoscut sau o grupare care s-a dezvoltat prin asimilarea Cavalerilor Templieri care se refugiaseră în Scoţia, de frica opresiunii catolice.

Primele documente oficiale datează din 1356 şi sunt din Anglia. Ele descriu întemeierea London Masons Company[1], precum şi ordonanţele care guvernau Loja, deja întocmite la York Minster. Numai aceste documente au supravieţuit şi ele vorbesc despre grupuri în formare la momentul respectiv - ceea ce nu exclude posibila existenţă a unor grupuri anterioare, lipsite de „documente care să le ateste anterioritatea". Singura dovadă substanţială disponibilă e simbolistica întrebuinţată la marile edificii clădite în Europa începând cu veacul al XI-lea.

Prima piesă din puzzle este înţelegerea faptului că, după Cruciada I şi după întemeierea unor organizaţii precum cea a Cavalerilor Templieri şi a cistercienilor (care au servit drept vehicul pentru aducerea înapoi a artei construcţiilor în Europa), marele proiect arhitectural a avut un elan răzbunător. Templierii şi verii lor nerăzboinici, cistercienii, au jucat un rol major în readucerea iluminării alchimice din cruciade şi a artei arhitecturii din lumea Orientului Mijlociu islamic. Stau mărturie bolta şi designul octogonal din majoritatea edificiilor templiere şi cisterciene, precum şi din alte clădiri ridicate sub tutela lor.

Asemenea edificii cuprind şi un număr uriaş de simboluri numerologice şi metafore „mistice". Astfel de metode au fost deslușite şi folosite de francmasonii care acum le-au ritualizat şi probabil că mulţi nici măcar nu înţeleg adevăratul lor scop. Aceste metafore mistice întrebuinţate în construcţii sunt la fel de vechi ca Stonehenge-ul sau ca Marile Piramide, chiar dacă termenul „francmason" nu este.

Există dovezi clare ale existenţei răspândite a unor Loji Masonice, la jumătatea veacului al XVII-lea, element menţionat de Elias Ashmole, fondatorul Muzeului Ashmolean din Oxford, în jurnalul său. Acesta a devenit mason în Loja din casa socrului său. În zilele noastre, mulţi împart lojile masonice în Masonerie Operativă, Masonerie Acceptată şi Francmasonerie. Oricum, ele sunt foarte asemănătoare

[1] Compania masonilor din Londra (n. tr.).

cu subgrupurile şi ordinele din Biserica Catolică, cum sunt cistercienii, franciscanii şi chiar iezuiţii – toate au aceeaşi origine.

Biblia şi mai ales Templul lui Solomon au constituit cadrul religios, acceptabil, preluat de francmasoni, iar simbolistica folosită de masonii operativi a fost prelucrată astfel încât să fie compatibilă cu mistere străvechi precum principiul hermetic „cum e sus e şi jos".

CRONOLOGIA FAPTELOR CUNOSCUTE

1250 – un desen de Matthew Paris îl înfăţişează pe Henric al II-lea discutând cu masonii operativi
1356 – întemeierea London Masons Company şi întocmirea ordonanţelor care reglementează Loja de York
1376 – prima folosire a cuvântului „francmason"
1390 – poemul masonic Regius de la Catedrala Salisbury
1410 – elaborarea Manuscrisului Cooke pentru Şcoala de Masonerie din Salisbury
1425 – Henric al IV-lea interzice reuniunea anuală a masonilor
1599 – procese-verbale întocmite la Loja Aichinson Haven şi Loja Sf. Maria din Edinburgh
1646 – iniţierea lui Elias Ashmole în francmasonerie
1717 – întemeierea primei Mari Loji a Londrei
1733 – deschiderea primei Loji Americane

Astăzi francmasonii reprezintă un fenomen global, numărând în rândurile lor oameni din comunitatea de afaceri şi din sfera autorităţilor religioase şi politice. Influenţa lor este, evident, covârşitoare şi universală. Au relaţii cu multe alte „ordine", cum e Ordinul Suveran al Cavalerilor de Malta, şi, de-a lungul anilor, au avut parte de o imagine negativă, din cauza influenţei pe care au ajuns să o aibă. După aceea au asimilat alte instituţii, precum Illuminati Weishaupt (despre

care vom discuta în curând). Sute de autori au arătat că, într-o anumită măsură, această influență a dat roade pretutindeni și a jucat un rol crucial în instigarea la revoltă în cazul revoluțiilor din Franța, Rusia și chiar în Războiul Revoluționar American.

Iată câteva citate din aceste surse:

> Înțelepciunea convențională spune că Insurecția care a avut loc în Filipine în 1896 a izbucnit din cauza împotrivirii localnicilor față de puterea Bisericii Catolice în insule. Focul revoluționar a fost alimentat de scrierile lui Jose Rizal și intensificat de conducerea politică a lui Emilio Aguinaldo.
>
> În realitate, insurecția filipineză a fost orchestrată de francmasonerie și, câtă vreme Emilio Aguinaldo a condus revoluția, a fost un membru devotat și o unealtă a Meșteșugului.
>
> Acel episod din istoria Filipinelor a fost suprimat de guvernul SUA vreme de 45 de ani, până când, în cele din urmă, a fost dat în vileag de istoricul John T. Farrell în 1954.
>
> Mensualul *Ritul Scoțian* (NewAge) a adăugat: „Se spune că prima Revoluție din martie 1917 a fost inspirată și coordonată de aceste loje, din care făceau parte toți membrii guvernului Kerenski." (Paul A. Fisher, *Behind the Lodge Door [Dincolo de ușa Lojei])*
>
> Francmasoneria a lucrat în taină, dar constant, pentru a pregăti Revoluția (Franceză). Așadar, suntem de acord că ea a fost singurul autor al revoluției, iar aplauzele pe care le primesc din partea Stângii și cu care nu prea sunt obișnuit dovedesc, domnilor, că recunoașteți împreună cu mine că masoneria a făcut Revoluția Franceză (Extras dintr-o declarație a marchizului de Rosanbo, făcută în Camera Deputaților, în sesiunea din 1 iulie 1904).

Potrivit lui Fisher, iarăși, revolta împotriva guvernărilor papale, care a avut loc în Italia în perioada 1830, „a fost cunoscută sub denumirea de Risorgimento, fiind, în realitate, o mișcare revoluționară a masonilor, de tip clasic. Liderii ei au fost Giuseppe Mazzini,

Giuseppe Garibaldi, Camillo Cavour şi regele Victor Emmanuel al II-lea, toţi francmasoni înfocaţi." (Mai târziu, regele Victor Emmanuel al II-lea a fost otrăvit de fiul său, prinţul Umberto, despre care s-a spus că a fost asasinat după aceea de ordinul Lojilor Masonice.)

Potrivit Marelui Comandant al Francmasoneriei de Rit Scoţian din America, Mazzini a fost primul conducător al francmasoneriei moderne din Italia:

> În cartea sa *Societăţi secrete,* Charles Heckethorn spune că „mafia", cuvânt care îţi dă fiori, este un acronim pentru „Mazzini Autoriza Furti, Incendi, Avelenameti", adică „Mazzini autorizează jafuri, incendii şi otrăviri". (Paul A. Fisher, *Behind the Lodge Door)*

> De fapt, toţi eroii cărora li se datorează libertatea Italiei au fost masoni *(New England Craftsman, 1920)*

> Mare parte din Europa – Italia şi Franţa în întregime, ca să le menţionăm doar pe ele – e străbătută de o reţea alcătuită din aceste societăţi secrete, aşa cum suprafaţa Pământului e străbătută acum de şosele. Cu ce se ocupă ele? Nu încearcă să se ascundă. Nu vor un guvern constituţional. Nu vor instituţii îmbunătăţite; nu vor consilii provinciale şi nici consemnarea voturilor (Benjamin Disraeli, viitorul cancelar al ministrului de finanţe din Marea Britanie şi prim-ministru, secvenţă din *Hansard's Parliamentary Debates,* 1876)

Multe dintre fragmentele citate par să se refere la un război între Biserica Catolică şi francmasoni. Ideea e interesantă şi nedumeritoare pentru mulţi oameni, atunci când observă că, de fapt, masonii sunt în legătură cu Biserica Catolică, fiind creaţia ei (sau invers). Este vorba despre o strategie-standard folosită de membrii societăţilor secrete din toată lumea şi chiar de ordinele religioase. Trebuie ca, din exterior, să pară împotriva puterilor autorităţii, dar în acelaşi timp să fie în slujba lor.

Se poate dovedi clar că francmasonii provin din secte ezoterice create în interior, chiar înainte de Biserica Catolică, şi ca rezultat direct al influenţei templierilor în Scoţia. Deci putem spune că originea masonilor este Biserica Catolică.

Şi firul duce înapoi la templieri, un ordin catolic. Duce, de asemenea, la Cavalerii Sfântului Ioan sau Cavalerii de Malta. Şi templierii, şi aceştia din urmă s-au ivit din nou din rândurile masonilor, iar acum constituie ei înşişi două ordine, în diverse forme. Originea Cavalerilor de Malta se poate detecta şi în prezent sunt localizaţi la Vatican.

Cât despre iezuiţi, ei reprezintă un subiect discutat în alte capitole ale cărţii de faţă, însă e neîndoios că fac parte din Biserica Catolică şi, în opinia mea, i-au influenţat iniţial pe Illuminati. Astfel s-a creat o societate separată, seculară, care mai târziu avea să redevină o grupare masonică, oricum creaţia catolicilor. Nu cumva se conturează o idee?

Întrezărim originea din care par să pornească toate elementele. Înainte să se transforme în masoni, Illuminati au participat la întemeierea unor grupuri precum rozacrucienii, Golden Dawn[1] şi chiar luteranii şi protestanţii!

Chiar şi America de Sud a fost recâştigată, graţie Spaniei, sub călăuzirea iezuiţilor şi a altor ordine monastice, toate catolice.

ROZACRUCIENII

Primul document autentic ce atestă idealurile rozacrucienilor datează din 1597. Se spune că un anumit alchimist a cutreierat Europa, dorind să întemeieze o societate care să-i împlinească recent descoperitele idealuri alchimice. Fama Fraternitas şi Reformarea Generală a Lumii au luat fiinţă în 1614, ca documente complete, ceea ce înseamnă că alchimistul a repurtat o victorie. Se zice că întemeietorul

[1] Zorii aurii – în engl. în orig. (n.tr.).

este un Rozenkreuz creştin. Evident că acesta e un nume fals, care desemnează crucea-roză a creştinilor.

Potrivit legendei, respectivul personaj a călătorit prin Arabia, a studiat la Fez, în Egipt, şi s-a întors în Europa aducând un mesaj fără îndoială străvechi. Originea acestei grupări enigmatice e falsă, organizaţia fiind înfiinţată, aşadar, de cine vor fi fost cei care au întemeiat ordinul. Ce indicii avem?

Crucea-roză, simbol rozacrucian
din Capela Rosslyn, Edinburgh.

Blazonul lui Martin Luther, adversar înverşunat al catolicismului, era alcătuit dintr-o roză şi o cruce. Există elemente asemănătoare şi cu şcolile arabe pentru Illuminati, precum Abdelkadir Gilani, cunoscut ca „roza strălucitoare". Dacă analizăm originile, ritualurile şi credinţele masoneriei, descoperim că nu lipsesc elementele similare.

Se pare că rozacrucianismul este doar o altă formă a diasporei de sorginte catolică – așa cum Illuminati reprezintă opera iezuiților, inspirată din curentele mistice din stratul de adâncime, în vederea alcătuirii unei organizații aparent împotriva sinelui. E cel mai ușor să câștigi un meci de fotbal dacă ții cu ambele echipe.

Asemenea francmasonilor, asemenea grupării Alumbrados (Iluminații) Illuminati și multor altor grupuri din epocă, și rozacrucienii au legătură cu misticii sufiți, care au influențat lumea vreme îndelungată. Metodele lor cereau cea mai profundă concentrare asupra „învățătorului", prin urmare aderarea absolută la „cale" era absolut normală. Reprezenta un alt mijloc de control. Golul lăsat de strictețea și de rigiditatea catolicismului se umplea ușor cu sute de asemenea grupări, printre care și protestanții, grup pe atunci în formare.

Astăzi ordinul rozacrucienilor e reprezentat pretutindeni, având sute de membri – însă în prezent influența lui e minimă. Deși una dintre cărțile lor conține o aluzie care ne spune că influența exercitată de persoana sau sufletul pe care ei îl numesc Ego se va întoarce mereu pentru a face schimbări pe drumul pe care va merge omenirea.

Acest scurt fragment afirmă că toate „iluminările spirituale" au aceeași origine (Ego), idee cu care sunt de acord.

> S-au scurs multe veacuri de la nașterea celui cu numele de Christian Rosenkreuz, pe care acum îl cunoaștem și-l cinstim cu titlul de Întemeietorul Ordinului Celui mai Sfânt al Rozacrucienilor.
>
> Deși pentru mulți din exterior existența lui pare un mit, e un adevăr că nașterea lui a însemnat începutul unei noi epoci din viața spirituală a Lumii occidentale. De atunci încoace, acel Ego s-a reîncarnat necontenit într-o țară europeană sau alta, luându-și trup nou când trupurile pe care le-a avut nu-i mai erau de folosință sau când împrejurările îi dictau să schimbe decorul în care-și desfășoară activitatea. Mai mult, și azi e încarnat într-un inițiat de rang înalt; un factor activ și puternic în toate treburile Occidentului, deși necunoscut lumii.

Aidoma tuturor fiinţelor din această categorie, el reprezintă Conclavul Central al Fraţilor Mai Mari ai omenirii. Misiunea lui a fost şi este să arate semnificaţia spirituală a tuturor descoperirilor ştiinţifice, astfel contracarând pe cât posibil plictisitoarea influenţă a ştiinţei materialiste, care, din motivele divulgate anterior, îi înspăimântă pe Fraţii Mai Mari mai mult decât îi sperie oricare altă formă de activitate umană.

De aceea a trudit el cu alchimiştii veacuri întregi, înainte de naşterea ştiinţei moderne. El e cel care, printr-un intermediar, a inspirat opera, acum mutilată, a lui Bacon. Prin el lui Jacob Boehme şi altora li s-a dăruit inspiraţia graţie căreia operele lor sunt atât de iluminatoare în plan spiritual. În operele nemuritorului Goethe şi în capodoperele lui Wagner ne întâlnim cu aceeaşi influenţă. (Max Heindel, *The Rosicrucian Cosmo-Conception [Concepţia rozacrucienilor despre cosmos]*, 1910)

Acest Ego s-a manifestat în timp, teorie pe care o aprob. Pot să afirm, de asemenea, că în întreaga istorie a omenirii aceeaşi influenţă Strălucitoare a provocat astfel de mişcări, intrând şi ieşind din scenă, pe măsură ce dezvoltarea gândirii a condus omenirea spre progres. Conclavul Central al Fraţilor Mai Mari este denumirea pe care rozacrucienii i-au dat-o acestei influenţe. Mai departe, textul ne arată cine poate „vedea" tainele:

Se ascunde de profan, dar Iniţiatului îi dezvăluie mai limpede că trebuie să trudească zi de zi pentru a-şi făuri lui însuşi cele mai de nepreţuit nestemate, Piatra Filosofală – mai preţioasă decât Kohinoor; ba nu, decât toate bogăţiile lumeşti strânse la un loc!

Aparent, Hristos însuşi ar fi făcut Piatra minunată, întrupându-se în Iisus (...) Reichs-Anzeiger a afirmat într-un articol: Da, Piatra Filosofală există. Este un Elixir al Vieţii. Este totul şi mult mai mult decât tot ce s-a spus vreodată despre ea. Ba mai mult, o mulţime de oameni au ţinut-o adesea în propriile mâini, dar fără să ştie!

Că e un adevăr absolut şi, în acelaşi timp, atât de înşelător nimeni nu poate bănui, în afara celor care ştiu taina, dar până şi trădătorul care trage cu urechea, care a auzit cuvintele rostite de fraţi, ar fi putut profita de ocazie.

După aceea, autorul subliniază:

Celor care au dreptul la cunoaştere multe taine li se vor dezvălui „printre rândurile" acestei lucrări, ele fiind sugerate, nu spuse, căci a le dezvălui altfel decât şoptindu-le la urechile celor vrednici şi în împrejurările potrivite ar fi o primejdioasă încălcare a credinţei, deloc de dorit.

În timpul lecturii, tainele cuprinse în paginile cărţii de la 1910 ies la lumină uşor şi nu le dezvăluie decât experienţa iluminării.

Ni se spune chiar că pentru a deveni iniţiat nu e nevoie să aplicăm. Vom fi supravegheaţi de pe tuşă, iar faptele bune săvârşite în această viaţă vor fi numărate, spre a ni se oferi „cheia de aur pentru intrarea în templu". Bineînţeles că în 1950 nu exista reţeaua internaţională a Internetului, iar acum ne trezim că această societate secretă, pe vremuri influentă, ne oferă cursuri care pot fi achitate cu cardul de credit. Deşi pretind în continuare că sunt învăţători ai Tainelor şi veghetori ai Învăţăturilor Sacre ale unei puteri spirituale mai „puternice în existenţa Occidentului decât oricare guvern vizibil; nu au voie să se amestece în treburile oamenilor, pentru a nu-i lipsi de liberul arbitru". „A citi printre rânduri" sugerează că ei reprezintă un guvern invizibil.

Acest guvern secret ia forma celor şapte Fraţi care, afirmă Heindel în continuare, „se arată în Lume de câte ori situaţia o cere; se arată cu chip de om printre alţi oameni sau lucrând cu uneltele lor invizibile sau asupra altora, dacă e nevoie; totuşi, nu trebuie să uităm nici o clipă că niciodată nu influenţează un om după

bunul plac, împotriva propriei lui voințe; ci doar întăresc binele, oriunde îl găsesc".

Sigur că „voința" unui om depinde de ceea ce l-a influențat deja, iar „binele" e relativ. Oare „voința" noastră e cea care ne dictează să ne îndatorăm mai mult, străduindu-ne să ajungem la fericirea înșelătoare pe care ne-o livrează mass-media?

ILLUMINATI

Mason de Luchet scria astfel în *Essai sur la secte des Illumines (Eseu despre secta Iluminaților)*, publicat în 1789:

> Există un anumit număr de oameni care au ajuns la cel mai înalt grad de impostură. Și-au făcut un țel din a domina opiniile și din a cuceri nu regate sau teritorii, ci mintea omenească. E un proiect uriaș care are un sâmbure de nebunie, ceea ce nu este nici îngrijorător, nici stânjenitor; însă când coborâm la nivelul detaliilor, când privim lucrurile care ne trec prin fața ochilor și care țin de principiile ascunse, când percepem o revoltă spontană în favoarea ignoranței și a incapacității, trebuie să le căutăm cauza; și cum să nu credem, dacă descoperim că un sistem dezvăluit, cunoscut explică toate fenomenele care se succed cu o rapiditate înfricoșătoare?

Pentru mulți, Illuminati sunt „oamenii în negru", stăpânii tăcuți din umbră, care ne pun la cale viitorul. Alții cred că sunt o născocire, un club pentru bărbați, înființat în veacul al XVIII-lea de francmasonii frustrați. Ca de obicei, există un adevăr în toate acestea, dar trebuie să înțelegem că de cele mai multe ori sfârșim crezând exact ceea ce marketingul și propaganda vor să credem.

Eliminând din discuție influența exercitată de adversarii teoriei conspirației afiliați la protestantismul evanghelic al conservatorilor

din America[1], dar şi ideile aberante ale adepţilor teoriei conspiraţiei, cum ar fi cea care afirmă că „ei vin din spaţiul extraterestru", trebuie să ne întoarcem la faptele principale, aşa cum ne sunt cunoscute.

Potrivit istoriei oficiale, Illuminati constituie o mişcare iniţiată de Jean Adam Weishaupt, care a întemeiat ordinul Illuminati. Weishaupt s-a născut pe 6 februarie 1748, în Bavaria. Tatăl lui, baronul Ickstatt, era profesor la Universitatea din Ingolstadt şi se căsătorise cu nepoata curatorului. Baronul a făcut rost de o bursă la Colegiul Iezuiţilor pentru Adam, care a devenit student la Drept la 15 ani. Ingolstadt era fieful de neclintit al iezuiţilor, care se stabiliseră acolo cu mai mult de două secole înainte. Opoziţia nu era tolerată, deşi iezuiţii fuseseră suprimaţi în parte de Clement al XIV-lea în 1773. S-a spus că ei au constituit cel mai mare şi cel mai puternic serviciu secret din lume, mai ales pentru că le inspirau teamă multor membri ai Bisericii Catolice şi fiindcă o „confesiune" universală putea fi întrebuinţată cu folos pentru diverse forme de şantaj.

Ordinul iezuiţilor a fost înfiinţat de Ignaţiu de Loyola şi *nouă* camarazi, asemenea Ordinului Cavalerilor Templieri.

E interesant că şi Nicolas Poussin, celebrul pictor care a pictat Păstori în Arcadia, era iezuit şi, după cum arată istoria, Ordinul Iezuiţilor a fost adânc implicat într-o mulţime de fărădelegi. Gruparea are relaţii strânse cu Vaticanul, iar istoria a arătat că ararеori Vaticanul nu-şi vâră coada în treburile politice din lume. Iată opinia unei călugăriţe convertite, M.F. Cusack:

> În general, iezuiţii îi oferă lumii un sistem teologic graţie căruia orice lege, divină sau omenească, poate fi încălcată, în vreme ce

[1] Bible Belt (în lb. engleză în orig.) – expresie informală care denumeşte o zonă din SUA, caracterizată prin protestantismul evanghelic al locuitorilor, consideraţi conservatori din punct de vedere social. Sectele afiliate acestei religii sunt în relaţii strânse cu Biserica Creştină. Fenomenul e prezent mai ales în sudul Americii (n. tr.).

vinovatul scapă nepedepsit. Bulele papale pot fi sfidate. Este o religie care inspiră teamă; e o religie care trebuie să le repugne tuturor oamenilor cinstiți și onorabili. (Inquire Within, *The Trail of the Serpent [Urma șarpelui]*)

Așadar, potrivit acestui scriitor din secolul al XIX-lea, erau chiar mai presus de bulele papale. Și Edwin A. Sherman, francmason american, scria astfel în același veac:

Iezuiții râd de noi; și în timp ce se hlizesc șarpele-cu-clopoței stă încolăcit la picioarele noastre și se înalță ca să ne lovească în inimă.

Chiar și președintele Lincoln, care, după mai multe tentative eșuate, a sfârșit prin a fi asasinat, a făcut următoarea afirmație:

Iezuiții sunt atât de buni specialiști în acele fapte sângeroase, că Henric al IV-lea a spus că e peste putință să le scapi și le-a căzut victimă, deși a făcut tot ce e omenește posibil pentru a se apăra (...) Știu că iezuiții nu uită și nu se lasă niciodată.

E uimitor că adepții teoriei conspirației cred că iezuiții au jucat un rol și în întocmirea *Protocoalelor Bătrânilor Sionului*, la fel cum, după cum s-a arătat deja, au avut legătură și cu *Tainele Bătrânilor din Bourg-Fontaine*, altă operă „provocatoare".

De asemenea, trebuie să observăm că există sute de legături între iezuiți, masoni și simbolurile templierilor. Din Jurământul Iezuit Extrem de Înrolare, așa cum e consemnat în Jurnalele celui de-al șaizeci și doilea congres, sesiunea a treia, din SUA (document din care avea să fie eliminat ulterior, citatul de aici fiind extras din volumul *Subterranean Rome [Roma Subterană]*, de Charles Didier, 1843) aflăm că:

De o parte și de cealaltă stă câte un călugăr, unul dintre ei ținând o pânză în galben și alb, culorile papale, iar celălalt, o pânză neagră,

pe care sunt reprezentate un pumnal şi o cruce roşie deasupra unui craniu şi a două oase încrucişate (simbol templier).

Potrivit aceluiaşi text, iniţialele I-N-R-I sunt un element consolidat şi înseamnă „Iustum Necar Reges Impius" („Nimiciţi împăraţii nevrednici"). După care superiorul spune următoarele:

> (...) să fiu un romano-catolic printre romano-catolici şi iscoadă chiar printre propriii noştri fraţi; să nu cred pe nimeni şi să nu mă încred în nici un om (...) să le câştig încrederea, să caut chiar să propovăduiesc pentru amvoanele lor şi să scot la lumină cu tărie că în firea ta stau Sfânta noastră Religie şi Papa; şi chiar să mă cobor atât de jos cât trebuie pentru a deveni un evreu printre evrei, pentru ca tu să poţi strânge toate informaţiile întru folosul Ordinului tău (...) Ai primit învăţătură ca să semeni fătarnic gelozie şi ură între comunităţi, provincii şi state în care domnea pacea şi să le asmuţi la fapte sângeroase, să le arunci în război unele împotriva celorlalte, să faci revoluţii şi războaie civile în ţări care erau independente şi prospere (...) să li te alături combatanţilor şi să acţionezi în taină de partea fraţilor tăi, iezuiţii, care ar putea să joace pe celălalt front. Ai primit învăţătură despre datoria pe care o ai ca iscoadă, să aduni toate statisticile şi informaţiile pe care le poţi obţine, din orice sursă; ai fost învăţat să te strecori în sânul familiei protestante şi printre ereticii de toate felurile şi să le câştigi încrederea, a lor, dar şi a negustorului, a bancherului, a avocatului, în şcoli şi universităţi, în parlamente şi legislaturi, în Justiţie şi în consilii de stat şi să te dai drept orice în faţa oricui.

Se pare că iezuiţii trăiesc într-un univers straniu. Pe de o parte, fraternizează cu francmasoneria, cu regalitatea şi cu preşedinţi. Pe de altă parte, depun un jurământ care-i transformă în adversari ai aproape oricui nu e catolic.

Pe la 1775, Weishaupt era profesor de drept canonic la Ingolstadt, anul în care el însuşi sau altcineva a decis să facă un plan pentru a întemeia o asociaţie pe care el s-o şi conducă. Organizaţia urma „să se opună forţelor superstiţiei şi ale minciunii", ceea ce implică religia. Numeroşi comentatori socot că Weishaupt îi ura atât de tare pe iezuiţi, încât era hotărât să le vină de hac odată pentru totdeauna. Alţii cred că, de fapt, el fusese pregătit de iezuiţi să alcătuiască o armată de spioni din toată lumea, care să-i livreze informaţii constant, informaţii pe care iezuiţii nu mai reuşeau să le obţină prin confesiuni. De fapt, Illuminaţi şi-au schimbat confesiunile astfel încât să se potrivească cu cele ale iezuiţilor. „Acest mijloc consta, în principal, în introducerea obligaţiei de a da dovadă de supunere necondiţionată, reminiscenţă a *Alcătuirilor* lui Loyola; şi a unei supravegheri reciproce printre membri, precum şi a unei confesiuni auriculare, pe care fiecare membru inferior în rang trebuie să i-o facă superiorului său."

Iar iezuiţii erau ocrotiţi şi primeau mărturisiri exact de la acele persoane care ar fi trebuit să le fie împotrivă. Ce cale mai bună să afli ce e în mintea duşmanului decât *să fii* efectiv duşmanul? Iată o strategie duplicitară tipică, pe care serviciile secrete ale tuturor religiilor şi din toate statele o folosesc de secole. În definitiv, e vorba chiar despre motivul pentru care există un 0 dublu în numele de cod al lui James Bond.

Ei au alimentat chiar şi retorica antisemită, la unison cu Biserica Catolică.

Datorită asociaţiilor cu francmasonii, iezuiţii au izbutit să facă rost de informaţii de la ei şi să-i influenţeze pe francmasonii de pretutindeni. Cât de mare a fost (sau este) înrâurirea grupului de Illuminaţi în cele din urmă nu se ştie – doar e vorba despre secrete. Dar se poate observa că, după uluitoarea înfăptuire a lui Weishaupt, din ordinul unei instituţii mult mai vechi s-au iscat dintr-odată mai multe revolte în întreaga lume, iar echilibrul forţelor s-a schimbat cum nu se mai schimbase niciodată. Însă faptul că Weishaupt şi Zwack, prietenul lui apropiat, au fost interzişi, nemaifiind văzuţi niciodată după

aceea, nu ne spune nimic. Poate că pur şi simplu au fost răsplătiţi cu o şedere undeva unde să nu stea în cale sau poate că, aşa cum cred unii, au fost trimişi la Saxa-Coburg şi în Olanda ca să ia totul de la capăt.

Illuminati au avut şi alte legături, deşi ele trimit înapoi la ţinutul Afganistanului. Este vorba despre relaţia cu Roshaniya sau Iluminaţii, la care se face referire prin menţionarea Casei Înţelepciunii din Cairo – un autentic izvor de cunoaştere, care a existat cu veacuri înainte de Roshaniya.

Iniţierea şi ritualul acestei grupări coincid cu iniţierea şi ritualul asasinilor musulmani, care i-au influenţat pe templieri, influenţând, prin urmare, creştinătatea, francmasoneria şi aşa mai departe.

Primul conducător cunoscut nouă este Baiazid Ansari, care susţinea că se trage din „ajutoarele" lui Mahomed. Cine anume erau aceştia nu ştie nimeni; e suficient să menţionăm că au dat o mână de ajutor la fuga lui Mahomed, întâmplare care, în lipsa altora, îi fixează în spaţiu şi timp.

Se spune că Baiazid a fost îndoctrinat de ismaili, care erau în relaţii strânse cu Asasinii şi aveau deja „loji ascunse" în lumea întreagă. Ismailii sunt o grupare întemeiată pentru a apăra marea taină a Islamului după cruciade, la fel cum catharii eretici au apărat o formă ciudată de cunoaştere secretă.

Se pare că ismailiilor li s-au alăturat mulţi adepţi, ca şi Iluminaţilor. Baiazid propovăduia un număr de exerciţii supranaturale despre care se credea că duc la iluminare şi la marea taină – iată o aluzie evidentă la faptul că marea taină este iluminarea. Pentru a dobândi această dimensiune iluminatoare a tainei, trebuia să parcurgă etapele obişnuite, meditaţia şi postul, care se numea *khilwat,* adică „tăcere". Cu ajutorul negustorilor şi al ostaşilor, Baiazid avea să-şi răspândească mesajul prin viu grai, iar gnosticii şi misticii care au dat de veste cunoşteau deja taina iluminării. După aceea Baiazid, cunoscut, de asemenea, sub numele de Pir I Roshan (înţelept al iluminării) a întemeiat o cetate mare la Hashtnagar, propovăduind împlinirea

omenească ce izvora din centru. Se descoperise că mintea omenească putea face minuni în ceea ce privește iluminarea.

Apoi Baiazid a murit, iar fiii lui, care i-au urmat la tron, nu s-au dovedit demni de același rang. La numai patruzeci de ani de la moartea ultimului conducător al iluminaților, Weishaupt și-a înființat propria grupare de Illuminati. În *Secret Societies (Societățile secrete)*, Arkon Daraul face următoarea afirmație:

> Există coincidențe de dată și de credințe între Illuminati din Bavaria, cei din Afganistan și alte culte care își spun tot „iluminați". În zorii veacului al XVII-lea a luat ființă gruparea Iluminații din Spania – Alumbrados – osândită printr-un edict al Marii Inchiziții din 1623. În 1654, „iluminații" Guerinet au intrat în atenția publică în Franța.
>
> Documente încă existente arată mai multe asemănări între iluminiștii din Germani și cei din Asia Centrală, însă pura coincidență nu constituie o explicație.

În ce ordin social să mă înrolez? Autorul la Muzeul Militar din Malta.

Gruparea Roshaniya are câteva simboluri şi ritualuri edificatoare. Preoţii se identificau între ei printr-un semn secret: îşi încrucişau în dreptul frunţii palmele întinse, în dreptul celui de-al treilea ochi al iluminării. Culorile acestui grup şi, de asemenea, ale ismaililor erau roşul şi albul – culoare folosită de sute de grupări asociate cu străvechea iluminare, mai ales de Cavalerii Templieri, pe ale căror veşminte albe figura o cruce roşie. Din punct de vedere al simbolisticii, roşul şi albul sunt importante în procesul de iluminare, în mişcarea Soarelui şi a Lunii, precum şi în multe alte elemente.

De asemenea, ambele culori erau de importanţă capitală în Orientul Îndepărtat, unde descoperim alţi Iluminaţi, cunoscuţi sub denumirea populară de Triada.

Se pare, aşadar, că Illuminati au luat fiinţă din Biserica Catolică, sub acest nume de cod ascunzându-se o societate secretă despre care se presupune c-a fost întemeiată pentru a evita autorităţile Bisericii. Se poate afirma că, deoarece „illuminati" înseamnă pur şi simplu „iluminaţi", originile lor s-ar putea afla în mult mai multe spaţii. Una dintre ele e gruparea Fraţii Spiritului Liber din Europa veacului al XIV-lea, numai că e uşor să descoperim că aceasta a luat naştere dintr-o mişcare panteistă secretă, pe care Biserica a suprimat-o pe dată. Şi adevărul e că acest lucru e valabil în toate cazurile. În cazurile în care descoperim alternative la gruparea Illuminati a lui Weishaupt, acestea se elucidează repede. În timpul vieţii sale, scurte, din câte se pare, gruparea a câştigat numeroşi adepţi din rândurile personalităţilor influente şi bine-cunoscute din întreaga Europă, ceea ce, de altfel, e ideea principală. E o metodă veche de secole, folosită şi azi, pentru a-i descoperi pe cei care ţi se opun, purtând masca adevăratei iluminări.

Acum adevărata poveste a grupului Illuminati din Bavaria, asemenea istoriei francmasonilor care au clădit edificiile Bisericii, este atât de învăluită în mister, că a devenit aproape de nedesluşit. În ultimele decenii s-au scris atâtea teorii speculative, s-au ridicat în slăvi atâtea legături tainice, că Illuminati continuă să existe şi azi, potrivit

percepției comune, și că ei conduc lumea, ca o elită SF. Totuși, cert este că asocierile pe care le facem scot la lumină faptul că Illuminati au reprezentat o grupare întemeiată de Biserica Catolică pentru a lichida opoziția personalităților influente și privilegiate din Europa. Oricum, indiferent de dovezi, Biserica și chiar și dușmanii ei susțin că gruparea Illuminati a fost și este potrivnică Bisericii și chiar statului, deși există mult prea puține dovezi care susțin o asemenea afirmație. În locurile în care gruparea a avut putere, Biserica este și azi o mare forță. Totuși, în astfel de țări, cum ar fi Anglia, în care forța catolicismului s-a diminuat, Illuminati n-au avut putere. Iată niște dovezi în răspăr cu opinia comună.

15

CODUL NAZIST

La sfârşitul secolului al XIX-lea şi începutul secolului XX, Germania se afla într-o situaţie politică neobişnuită. După pierderea sfintei puteri imperiale de tip roman, trebuie să-şi redescopere propria identitate. Aşa că au luat fiinţă diverse societăţi secrete, deghizate în şcoli de filozofie şi ezoterism. Acesta a fost temeiul pe care avea să se clădească una dintre cele mai periculoase societăţi secrete din lume: Ordinul German.

Forţa căreia i se datorează mai mult decât oricui altcuiva acest nou val este baronul Rudolf Freiherr von Serbottendorff. El a jucat un rol crucial în dezvoltarea grupării Thule Gesechafft, răsărite din Ordinul German. Societatea Thule era un grup secret nou, care se întemeia, se pare, pe străvechea mitologie nordică, dar care, de fapt, era mult mai apropiată de Orient decât îşi dau seama majoritatea cercetătorilor.

În anul 1918, von Serbottendorff a cumpărat *Münchener Beobahcter,* un cotidian din München, pe care l-a transformat într-un ziar de scandal antisemit, publicaţia oficială a Societăţii Thule.

După cum vom constata, din Societatea Thule va lua naştere Partidul Nazist, iar restul este istorie.

M-am întrebat cine a fost acest Serbottendorff şi de ce a fost atât de implicat în aşa-zisa preluare a controlului asupra lumii.

A ieşit la iveală un fapt uluitor: baronul era un cetăţean turc adoptat, având legături cu acum bine-cunoscuta tradiţie sufită, fiind, de asemenea, adept al misterelor. Nu e de mirare că, mai târziu, Societatea Thule şi Pardidul Nazist au dat dovadă de înclinaţii mistice. S-a spus, de asemenea, că adevăratul lui nume european era Adam Alfred Rudolf Blauer şi că era implicat în luptele anticomuniste din Bavaria. Era şi mason, ceea ce e uimitor, şi chiar înainte de izbucnirea Primului Război Mondial a făcut mai multe călătorii în Orientul Apropiat, implicându-se în tradiţia misterelor.

A participat la Războiul Balcanic din 1912-1913, călăuzind Semiluna Turcă, şi a fost ridicat la rangul de Maestru al Ordinului Rose Garland (Rosenkranz). Toate acestea se ridică la înălţimea faimei de care se bucurau rozacrucienii în Europa şi, după cum susţin unii, rozacrucienii erau „mai puternici decât orice Guvernare vizibilă în viaţa Lumii Occidentale".

În 1910, când locuia la Istanbul, Serbottendorff era stăpân pe propria lui societate secretă, care avea la bază o combinaţie de mistică sufită islamică, masonerie, alchimie şi ideologie antibolşevică – un temei ocult perfect pentru Partidul Nazist.

S-a aflat că după aceea baronul avea să creeze o sectă de devotaţi în linia „Fadayen" sau Asasinii, conduşi de călăuza lor spirituală, Bătrânul Muntelui. Întemeiase o societate secretă semireligioasă şi militantă, care urmărea să schimbe lumea.

Potrivit lui dr. Walter Johannes Stein, Societatea Thule era o „Societate de Asasini" care ţineau întruniri în secret şi emiteau condamnări la moarte. Von Serbottendorff a fost cel care a adus această metodă criminală de a opera schimbări politice în Societatea Thule, căci el a popularizat-o prin intermediul intereselor urmărite de ziarul al cărui proprietar era. Franz Gurtner, şeful Poliţiei din München, era membru al unui cerc intern şi mai târziu a devenit ministru de justiţie, în timpul celui de-al Treilea Reich.

Societatea Thule i-a slujit Ordinului German drept platformă politică şi de recrutare. În anul 1918 s-a format Cercul Politic al Muncitorilor, al cărui preşedinte era Karl Harrer, reprezentantul Societăţii Thule, iar în 1919 această organizaţie a devenit Partidul Muncitoresc German. Doar un an mai târziu, acesta s-a transformat în NSDAP (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei) sau Partidul Nazist, care avea să fie condus de Adolf Hitler.

Ştim că între aceste organizaţii au existat legături, după cum a afirmat Serbottendorff însuşi: „Membrii Thule au fost oamenii spre care s-a întors Hitler iniţial şi care mai întâi s-au aliat cu el."

Am descoperit că străvechea tradiţie sufită influenţase Occidentul mai mult decât credeam înainte. Dar, prin intermediul Societăţii Thule, Serbottendorff a adus mistica sufită şi islamică direct în statul politic german.

Serbottendorff a rămas în istorie şi pentru că a susţinut că Maeştrii Musulmani îi încredinţaseră „Germania iluminatoare" şi a procedat ca atare combinând sufismul cu străvechea mitologie ariană.

După ascensiunea lui Adolf Hitler, care a descoperit Societatea pentru că primise ordin s-o spioneze, ziarul lui Serbottendorff a ajuns pe mâna lui Dietrich Eckhart, catolic bavarez care contribuise la formarea Partidului Muncitoresc German, astfel că, din motive evidente, publicaţia se afla acum sub conducere germană.

Eckhart a fost cel care i-a prezentat lui Hitler viziunea ezoterică asupra lumii şi tot el a transcris *Mein Kampf*. Când au ajuns la putere, Hitler a înfiinţat SS-ul, un secret Ordin al Stelei de Argint, care a mers mai departe, iniţiindu-i pe oameni în taine. Relaţiile strânse cu Turcia au fost menţinute, după cum arată exterminările în masă petrecute în ambele ţări. Eckhart însuşi a fost extrem de influenţat de mistica orientală, fiind adept al mişcării lui Aleister Crowley. Anumiţi cercetători au susţinut chiar că acesta a avut o înrâurire aşa de mare asupra mişcării oculte naziste, că e posibil ca prin intermediul lui să fi acţionat „frăţia secretă" şi astfel să-i fi influenţat pe Hitler şi pe ai lui. Dimensiunea ocultă era foarte prezentă în Partidul Nazist,

după cum aveau să arate uciderile ritualice săvârşite de Himmlers Death Head Units, care trimit cu gândul la cultul celtic al capetelor morţilor. Ca să nu mai amintim de SS-ul lui Himmler, de inspiraţie ocultă, care-şi avea sediul în castelul din Wewelsburg din Westfalia, în care exista o masă rotundă, cu treisprezece scaune.

În 1935, trupele SS conduse de Himmler s-au stabilit la Ahnernerbe (Moştenirea Ancestrală) pentru a căuta tainele oculte ce vor deschide drumul Partidului Nazist spre victorie. Au străbătut lumea spre Tibet, America de Sud, Rennes le Chateau şi alte locuri, toate speciale prin dimensiunea lor ocultă.

Fără îndoială că întregul demers al Partidului Nazist consta în crearea unei teologii întemeiate pe ocultism, într-un forum politic. Au făcut o tentativă de a restabili ceva ce, simţeau ei, se pierduse. Nu era nici o noutate. Acelaşi lucru fusese deja înfăptuit în America, unde influenţa masonică dăduse naştere unei constituţii masonice, iar familia politică a Statelor Unite ale Americii era şi avea să fie pentru totdeauna clădită pe secrete masonice şi oculte.

Aşadar, ce era Thule? Şi ne oferă ea oare indicii despre secretele acestei tentative oculte de preluare a puterii?

Societatea Thule şi-a primit numele de la o insulă legendară, precum Atlantida sau Lemuria. Se credea că ea s-ar fi aflat undeva în nord şi că acelui spaţiu, precum şi civilizaţiei de acolo, inteligente, extrem de dezvoltate, li se pierduse urma. Însă nu şi tainelor acestui neam străvechi. Ele aveau să fie descoperite în miturile şi misterele lumii antice. Adepţii Societăţii Thule, considerau, culmea!, că, din când în când, rasa umană e influenţată de maeştrii ascunşi, credinţă împărtăşită de teozofi şi rozacrucieni. Aceşti maeştri purtau numele de Marea Frăţie Albă sau Strălucitorii.

Se credea că numai adevăratul iniţiat poate intra în contact cu ei, prin intermediul magiei şi al ritualului şi că, odată stabilit contactul, lui i se vor încredinţa puteri extraordinare şi o forţă supraomenească. Asemenea puteri ieşite din comun îi erau dăruite iniţiatului pentru

ca astfel să se creeze condiţiile necesare aşa încât rasa maestrului – arienii – să populeze Pământul şi, deci, să extermine celelalte rase.

Exterminarea a fost un fenomen mai vizibil înainte de război, în timpul conflagraţiei şi la vremea Holocaustului. Dar el a fost folosit şi pentru subminarea puterilor altor ţări. În Bavaria, socialiştii din aripa stângă au proclamat Republica Sovietică Bavaria. Dar, fiind intolerabilă, această mişcare comunistă avea să se confrunte cu o mişcare de opoziţie, organizată de o grupare ai cărei membri îşi spuneau, deloc surprinzător, „albii". Purtau numele de Frei Corpus şi primeau finanţare de la Societatea Thule şi astfel au învins rapid nou formata republică sovietică, reprezentând încă un exemplu despre modul în care o societate secretă, întemeiată pe mistere străvechi, poate influenţa lumea.

Hitler fusese activ în 1919, ca soldat, şi s-a implicat după înăbuşirea revoltei. Misiunea lui era să selecteze recruţi noi şi să-i investigheze pe cei care se opuseseră revoluţiei şi şi-a îndeplinit-o fără scrupule. Astfel a primit un loc în divizia de spionaj a Armatei Germane, funcţionând, deci, atât în interiorul armatei oficiale, cât şi în exteriorul ei. Datorită eforturilor depuse de Gottfried Feder din Societatea Thule şi de alţii asemenea lui, poziţia de recrut a lui Hitler s-a consolidat, el fiind din ce în ce mai intrigat de retorica antisemită a grupării. În scurtă vreme, Hitler era responsabil cu propaganda Societăţii Thule.

Există sute de mărturii pe care le pot cita pentru a arăta că această societate şi alte societăţi secrete au provocat tot felul de schimbări în Europa. Însă cred că şi puţinele date pe care le-a adunat aici sunt suficiente pentru a demonstra că politica epocii nu era numai cum mi-o închipuisem eu iniţial. În realitate, erau implicate mai multe influenţe, care m-au luat şi pe mine prin surprindere, îndeosebi influenţa sufită.

Acelaşi lucru îl atestă încă o societate germanică, numită Ordinul Teutonilor, lojă magică înfiinţată în 1912, înainte de întemeierea Societăţii Thule, de Theodor Fritsch, Philipp Stauff şi Hermann Pohl.

Toţi trei au jucat un rol, în calitate de antisemiţi şi de rasişti în general. Ordinul a luat fiinţă pe temeiul pe care s-au fondat ordinul rozacrucienilor şi cel al francmasonilor, implicând diferenţe mici în ceea de priveşte gradele de iniţiere. Numai cei de descendenţă ariană au primit permisiunea de a se alătura grupării. Asemenea Societăţii Thule, această organizaţie era în relaţii cu Rudolf Blauer (cunoscut şi ca Von Serbottendorff), care a adus idealurile sufite şi învăţăturile mistice.

Partidul Nazist i-a proscris pe francmasoni, dar Ordinului Bavarez i-a îngăduit să meargă mai departe. S-a crezut că printre masoni se infiltraseră evrei şi că e timpul ca Ordinele cele mai sfinte să fie curăţate de asemenea elemente. Unul dintre ordine şi-a schimbat denumirea, alegând Marea Asociaţie „Frederick", Frederick fiind întemeietorul masoneriei în ţările germanice. De asemenea, au înlăturat din ritualurile lor orice element din ritualul evreiesc.

ELEMENTUL CATOLIC

Potrivit afirmaţiilor oficiale, Biserica Catolică pur şi simplu nu a luat poziţie la vremea reformelor lui Hitler. Mai mult, se spune că o mulţime de preoţi catolici au fost sacrificaţi de nazişti din cauza rolului jucat în eliberarea evreilor şi a altor indezirabili. Este adevărat că Biserica Catolică nu a luat poziţie, însă au existat oameni din rândurile ei care au sărit în apărarea drepturilor omului. Oricum, există o latură mai întunecată a rolului pe care l-au jucat catolicii în ceea ce priveşte conducerea războiului naziştilor şi a maşinăriilor Holocaustului.

În copilărie, Adolf Hitler a fost educat la o mănăstire benedictină, unde a văzut celebra svastică pentru prima dată. A cântat în cor şi povestea că a visat ca într-o zi să conducă sfintele ordine (William Shirer, Simon & Schuster, *The Rise and the Fall of the Third Reich – [Mărirea şi decăderea celui de-al Treilea Reich]*)

„Sunt, am fost şi voi fi catolic" – iată cuvintele pe care i le-ar fi spus unuia dintre generalii lui (J. Toland, *Adolf Hitler*). Biserica Catolică nu l-a excomunicat niciodată, ceea ce e o răsturnare de situaţie, dacă ne gândim că un om putea fi excomunicat pentru o greşeală minoră, cum ar fi gestul de a-i da apă unui necredincios.

Cert este că Biserica Catolică a închis ochii la oprimarea nazistă, mai ales că ultimele decenii şi le petrecuse încercând să scape lumea de evreime. De fapt, date fiind un asemenea ţel şi legăturile ascunse dintre francmasonerie şi Biserica Catolică, putem începe să observăm o anumită reprezentare a procesului de epurare a evreilor de către creştini, proces care se pare că a continuat amar de vreme. Oricum, unii susţin că era un instrument de realizare a echilibrului, prin faptul că evreii deveneau prea puternici în Europa la vremea aceea, chestiune care trebuia „aranjată".

Autorul la Roma. Catedrala Sf. Petru, sediul atotputernic al Bisericii Catolice.

Înţelegerea dintre catolici şi naziştii implica şi mai multe privilegii pentru preoţi şi chiar permisiunea de a se implica în sistemul public de educaţie, beneficiind de un ajutor substanţial de 400 de milioane

de dolari. Mişcarea a dus şi la eliminarea acţiunilor judiciare împotriva catolicilor, căci în 1940 Hitler ştersese sau anulase 7.000 de cauze legale împotriva preoţilor catolici. Una peste alta, Biserica Catolică a ieşit bine din acest proces.

Iată ce prevedea un acord cu Biserica Catolică datând din 1933:

> Reichul German garantează libertatea profesiei şi a exercitării publice a religiei catolice.

Catolicii „se vor bucura de protecţia Statului, la fel ca angajaţii Statului".

> Religia catolică va fi materie de studiu permanent în ciclul primar, în şcolile vocaţionale, în ciclul secundar, precum şi în ciclul superior şi va fi predată în conformitate cu principiile Bisericii Catolice. (*Hitlers Third Reich: A Documentary History [Al Treilea Reich al lui Hitler – documentar istoric]* editat de L. Snyder, Nelson-Hall)

Pentru catolici, era perfect, aşa că de ce să le facă zile fripte naziştilor? Prestigiul acestora a crescut şi se pare că au beneficiat chiar de sprijin romano-catolic. Dar naziştii aveau nevoie şi să se asigure că viitorii lor aliaţi, precum Italia, nu se vor supăra.

Potrivit multor autori, chiar şi după sfârşitul războiului naziştii au fost ajutaţi să scape de către fraţii lor din Biserica Catolică – să scape prin mănăstiri şi să se refugieze în ţări profund catolice din America de Sud –, mai ales graţie sprijinului primit de la anumiţi iezuiţi. Nu era de ajuns să chemi oamenii să se alăture unei societăţi secrete, după care să-i laşi de izbelişte când totul se duce de râpă. De fapt, trebuia să mă întreb dacă planul se dusese de râpă, dar acum mă întrebam dacă fusese pus în aplicare desăvârşit.

Frans von Papen a fost cancelarul Germaniei între iunie 1932 şi 1933 şi apoi prim-vicecancelar al celui de-al Treilea Reich când a venit la putere Adolf Hitler. A fost numit mentorul acestuia, aşa că,

teoretic, ar fi trebuit să ştie ce credea Hitler. În cartea lui, intitulată *My Conversations with Hitler (Dialogurile mele cu Hitler)*, Papen ne poartă în gândurile acestuia:

„Hitler a pus în practică înaltele idealuri ale papalităţii."

N-aş putea spune exact la ce anume se referă Papen, dar este evident că Adolf Hitler lucra direct pentru papă.

Aşadar, m-am întrebat cine a fost Papen.

Din câte se pare, dacă n-ar fi fost el, Hitler ar fi trebuit să lupte pentru dobândirea puterii. Papen i-a netezit calea spre putere, după cum arată faptul că a fost numit vicecancelar după ce Hitler a devenit cancelar.

Papen s-a născut într-o familie de bogătaşi catolici în Westfalia şi în Primul Război Mondial a luptat în Turcia, unde trebuie să ajungă din nou, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ca ambasador. Când s-a întors de pe frontul primei conflagraţii mondiale s-a implicat în politică, de partea extremei drepte, iar în 1932 a fost scos din umbră de preşedintele Hindenburg, devenind cancelar. Acestei prietenii i se datorează ascensiunea lui Hitler la putere. Deşi Hindenburg afirmase înainte că nu va îngădui niciodată ca Hitler să ajungă cancelar.

Se pare că Franz von Papen a fost o personalitate foarte influentă în politica Germaniei naziste şi a fost şi iezuit! Într-adevăr, înaltele idealuri ale Bisericii Catolice!

Papen a susţinut mai multe elemente, sprijinind astfel integrarea „idealurilor" catolice şi inclusiv amestecul dintre tineretul catolic şi tinerii adepţi ai lui Hitler, ceea ce a dus la semnarea Acordului dintre Vatican şi München. Întâmplarea a făcut ca, la momentul respectiv, cardinalul secretar de stat care a semnat documentul ca reprezentant al Vaticanului să fie arhiepiscopul Eugenio Pacelli, care mai târziu avea să devină papa Pius al XII-lea. După ce s-a instalat ca papă în 1939, chiar când trupele lui Hitler invadau Polonia, papa Pius îi scria lui Hitler:

Ilustrului Herr Adolf Hitler, Führer şi cancelar al Reichului german! La începutul pontificatului nostru, dorim să vă asigurăm că vom rămâne devotaţi bunăstării spirituale a poporului german, încredinţată în mâinile voastre, care sunteţi Conducătorul nostru. Pe parcursul mai multor ani pe care i-am petrecut în Germania, am făcut tot ce ne-a stat în putinţă pentru a stabilii relaţii armonioase între Biserică şi stat. Acum, când atribuţiunile noastre sunt mai mari, graţie rangului nostru bisericesc, cât de arzător să ne rugăm ca să atingem ţelul acela? Fie ca prosperitatea poporului german şi progresul lui în toate domeniile să dea roade, cu ajutorul lui Dumnezeu!

Papa Pius a inaugurat tradiţia de a da o petrece de ziua lui Hitler şi de a-i trimite „cele mai calde felicitări Führer-ului, în numele episcopilor şi al diocezei Germaniei".

Iată ce credea Hitler însuşi despre ordinul iezuiţilor:

Am învăţat multe de la Ordinul Iezuiţilor. Până acum, nici c-a existat vreodată ceva mai grandios pe pământ decât *organizarea* ierarhică a Bisericii Catolice. Am transpus multe elemente din ea în propriul meu partid.

(www.missiontocatholics.com/Library/Books/Smokescreen/index. htm)

Organizaţia SS a fost constituită de Himmler *potrivit principiilor Ordinului Iezuit.* Regulile acestuia şi Exerciţiile spirituale recomandate de Ignaţiu de Loyola au fost modelul pe care Himmler a încercat să-l urmeze cu exactitate. Titlul acestuia, conducător suprem al SS, era echivalentul titlului de „general" la iezuiţi şi întreaga structură era o imitaţie fidelă a ordinii ierarhice din sânul Bisericii Catolice. (Walter Schellenberg, fost conducător al contraspionajului nazist, citat din *Homeland Security: The Jesuit Gestapo, [Securitatea de Acasă: Gestapoul]* de Michael Bunker)

Într-adevăr, aflăm că mare parte din scrierea *Mein Kampf*, dacă nu chiar toată, ar fi, se pare, opera lui Bernard Staempfle, preot iezuit. (Edmond Paris, *Secret History of the Jews, [Istoria secretă a evreilor]*)

N-ar fi prima, nici ultima dată când Biserica Catolică s-a implicat în conducerea unui stat.

Documentându-mă pentru această temă, am contactat o mulțime de oameni. Printre ei, Dianne DiNicola, din grupul de presiune ODAN sau Opus Dei Awareness Network. După ce m-a verificat, Dianne m-a lăsat să folosesc anumite materiale ale grupării lor. Următorul fragment este un extras din website-ul lor, www.odan.org, și afirmă amestecul Opus Dei în regimul lui Franco din Spania:

Scrisoare de la Escriva pentru Franco

În epistola următoare, Escriva, întemeietorul Opus Dei, îl felicită pe dictatorul spaniol Francisco Franco pentru unirea Bisericii cu statul în Spania. Potrivit lui Giles Tremlett, „cei 84.000 de membri ai Opus Dei din întreaga lume neagă ideea că (Escriva) l-a susținut activ pe Franco". Oricum, documentul atestă cel puțin că Escriva îl admira pe Franco.

De asemenea, Opus Dei neagă existența unei agende politice a organizației și susține că membrii săi au deplină libertate, dar și răspundere personală pentru propriile lor acțiuni. Oricum, următorul pasaj din cartea lui Escriva, *The Way (Calea)*, pe care Alberto Moncada o consideră un rezumat al „catolicismului național" al lui Escriva, arată cât de greu era pentru un membru Opus Dei să împace această libertate personală cu sfătuitorul:

> Nonsectarianism. Neutralitate. Vechile mituri care se străduiesc mereu să pară noi. Ați catadicsit să vă gândiți vreodată la cât de absurd e să renunți la catolicism când ajungi la universitate, într-o asociație profesională, la o întrunire de cărturari sau la un congres, ca și cum ți-ai lăsa pălăria la ușă?

Scrisoare de la Josemaría Escrivá de Balaguer pentru Francisco Franco, 23 mai 1958

Următoarea misivă, tradusă din spaniolă (versiunea originală în spaniolă descoperită acolo) a fost publicată în numărul din ianuarie-februarie 2001 al revistei spaniole *Razón Española (Raţiunea spaniolă)*. Fundacíon Nacional Francisco Franco (Fundaţia Naţională Francisco Franco), cu adresa Marqués de Urquijo, 28, 28008 Madrid, Spania), deţine copii ale acestei scrisori şi ale altora de la Msgr. Escrivá de Balaguer. Originalele îi aparţin lui Carmen, singura fiică a lui Generalísimo Franco.

Excelenţei Sale Francisco Franco Bahamonde, Conducătorul Statului Spaniol

Excelenţa Voastră,

Doresc ca felicitările mele cele mai sincere să se adauge la cele atât de multe pe care le-aţi primit cu ocazia promulgării Principiilor Fundamentale.

Absenţa mea nevoită din patria noastră natală, în slujba lui Dumnezeu şi a sufletelor, nu mi-a slăbit iubirea pentru Spania, ci, dimpotrivă, mi-a întărit-o, dacă aşa ceva e cu putinţă. De la Roma, cetatea eternă, am putut să văd mai limpede ca niciodată frumuseţea acelei foarte îndrăgite fiice a Bisericii care este ţara mea, pe care Domnul a mânuit-o deseori ca pe o unealtă întru apărarea şi propovăduirea sfintei credinţe catolice în lume.

Deşi străin de orice îndeletnicire politică, nu pot să nu mă bucur, ca preot şi ca spaniol, de proclamaţia făcută de glasul înzestrat cu autoritate al conducătorului statului: „Pentru poporul spaniol, este o onoare să primească legea lui Dumnezeu, în consens cu singura şi adevărata doctrină a Sfintei Biserici Catolice, credinţa de nedespărţit în conştiinţa naţională, care va inspira şi legislaţia poporului." Loialitatea faţă de tradiţia catolică a neamului nostru este chezăşia

cea mai bună a biruinței în treburile conducerii, a certitudinii unei păci drepte și trainice în sânul comunității naționale, ca și a divinei binecuvântări pentru cei împuterniciți cu autoritate.

Mă rog la Domnul Dumnezeul nostru să vă hărăzească Excelenței Voastre toate fericirile și să vă umple de slavă, ca să vă duceți la bun sfârșit grava misiune care vi s-a încredințat.

Excelență, vă rog să primiți adânca mea prețuire și să vă încredeți în rugăciunile mele pe care le înalț pentru întreaga dumneavoastră familie.

Cu profund devotament, al dumneavoastră,
în numele Domnului,
Josemaría Escrivá de Balaguer
Roma, 23 mai 1958

În urma propriilor mele cercetări, am descoperit că Opus Dei n-a jucat un rol întâmplător în regimul Franco și a contribuit la organizarea financiară a aspirațiilor politice ale regimului. Membrii Opus Dei au condus Ministerele Finanțelor cu așa un aplomb, că unii scriitori din Spania i-au numit mafia spaniolă.

Totuși, mai am o întrebare: de unde provine aparența că societățile secrete, ca și francmasonii, se împotrivesc Bisericii Catolice și viceversa, când cele două instituții au avut relații în tot acest timp?

Singurul răspuns posibil este că, pentru a câștiga un meci de fotbal, trebuie să sprijini ambele echipe. Dacă pari a lupta împotriva masonilor, te asiguri că tabăra ta își păstrează devotamentul. Pe când, dacă ești proprietarul celeilalte echipe – în cazul de față masonii – îi poți auzi și controla pe toți cei care sunt cu adevărat împotriva ta!

Când pornești la o plimbare pe bulevardul Internet, dai de o groază de teorii ciudate și minunate precum: „Masonii se infiltrează în Biserica Catolică" sau „Papa este o reptilă". Oricărei teorii i-ai da crezare în cele din urmă, e bine să-ți pui următoarele întrebări:

Ce câștig e la mijloc?

Ce entitate deține controlul asupra majorității?

De cât timp durează această situație?

Oare la mijloacele de manipulare și control întrebuințate în trecut s-a recurs o singură dată?

Istoria înseamnă mai mult decât niște cuvinte înșiruite pe o pagină. Mai mult decât un documentar de televiziune. Istoria este realitatea brută a naturii ciclice a omenirii. Ce am făcut vom mai face. Nu vă pot spune decât să fiți cu ochii pe spațiul acesta, fiindcă omul își repetă inevitabil greșelile...

16

SOCIETĂŢILE SECRETE AZI

Am stăruit mult asupra simbolisticii şi a contextului istoric ale diverselor societăţi secrete. Am descoperit originea perspectivelor lor despre iluminare şi semnificaţia acestor viziuni. Am aflat ce reprezintă simbolurile lor şi am reinterpretat numeroase elemente deja cunoscute.

Există o mulţime de teorii ale conspiraţiei moderne, despre extratereştri, familia Kennedy, prinţesa Diana şi chiar despre Elvis. Mai mult, e din ce în ce mai răspândită aberaţia care spune că mulţi dintre conducătorii lumii sunt reptile cameleonice, aşa cum susţine David Icke. Oricum, după cum, probabil, v-aţi dat seama, mare parte dintre aşa-zisele dovezi ale acestei ipoteze constau în elemente din mitologia şi istoria cultelor şarpelui de pretutindeni, iar acum, că ştim adevăratele lui motivaţii, avem o abordare mai realistă.

Dar nu intenţionez să mă aplec asupra acestor aspecte. În schimb, prefer să mă concentrez pe întrebările „de ce?" şi „când?" cu privire la adevăratele societăţi secrete. Încă nu am ajuns la Orientul Îndepărtat şi China.

Din păcate, originea celor mai multe societăţi secrete din China este aproape cu neputinţă de descoperit, pentru că ele sunt adânc învăluite în mit şi mister. Un lucru e cert: societăţile secrete au

schimbat istoria Chinei – Revolta Boxerilor din 1900 a fost condusă de o societate secretă. Boxerii sau Pumnii Societății de Apărare parcurgeau o inițiere foarte asemănătoare cu cea practicată de orice societate de apărare din lume. Aruncați în beznă, erau puși la post și meditație, pentru ca mintea să li se deschidă spre purificare. Societatea Boxerilor provenea dintr-o grupare anterioară, cunoscută sub denumirea de Marile Săbii, alt nume folosit de Triade.

În veacul al XII-lea, pe vremea cruciadelor, existau adunări la care participau oameni care făceau jurământ să „se uite la stele ca la frații noștri din Ceruri și la Pământ ca la tatăl și mama noastră". Aceiași oameni obișnuiau să-și bea unii altora sângele, amestecat cu vin.

În secolul al XIV-lea, a luat ființă Societatea „Lotusul Alb", după care societățile secrete au împânzit China. Cele mai multe dintre aceste grupări pot fi considerate un întreg care formează Triada pe care o știm astăzi. Se credea că grupul alcătuit din asemenea societăți a fost întemeiat de dragul unui mit regalist popular: reînscăunarea dinastiei Ming.

Însă veacurile și dobândirea puterii nu au atins acest așa-numit țel. Eșecul are un motiv simplu – de fapt, Ming înseamnă „lumină" și constituie adevăratul element pe care societățile secrete vor să-l vadă restabilit. După lumina Strălucitorilor, care exista de sute, dacă nu chiar de mii de ani, până și în inima Chinei roșii, continuă să tânjească societățile secrete. Știm asta pentru că, deși Societatea „Lotusul Alb" a adus dinastia Ming la tron în veacul al XIV-lea, în secolul al XVII-lea aceasta fost mazilită din nou de aceeași grupare.

Un lucru e cert: fie că este vorba despre Răsărit sau Apus, regula de bază a societății secrete este „lumina" sau „iluminarea".

GRUPAREA BILDERBERG

Gruparea Bilderberg este un consiliu transatlantic informal, secret, alcătuit din factori de decizie de importanță capitală, întemeiat

în perioada 1952-1954 (...) O dată pe an, organiza o reuniune a unor personalităţi de frunte din Europa şi America, pentru discuţii informale despre diferenţele dintre ele (...) Formarea aripii americane a grupării i-a fost încredinţată lui C.D. Jackson, coordonator pe probleme de sănătate psihică al (generalului) Eisenhower, iar fondurile necesare primei întruniri, care a avut loc la Hotel de Bilderberg din Olanda, în 1954, au fost asigurate de Agenţia Centrală de Spionaj. După aceea, majoritatea fondurilor au fost oferite de Fundaţia Ford (...) În cursul reuniunilor anuale se aborda o gamă variată de teme (...) Dar e limpede că Tratatul de la Roma (1957) a fost rodul discuţiilor purtate la întrunirea Bilderberg cu un an înainte. (Fragment dintr-un articol de Richard J. Aldrich, lector în ştiinţe politice la Universitatea din Nottingham, publicat în „Diplomacy and Statecraft", în mai 1997. Dr. Aldrich este autorul studiului *The Hidden Hand: Britain, America and the Cold War Secret Intelligence [Mâna ascunsă – Anglia, America şi Spionajul Secret din Războiul Rece]*)

La adresa acestei grupări a elitei puternice din epoca modernă s-au formulat acuze la scară internaţională, reproşându-i-se că ea ar fi materia cenuşie care se ascunde în spatele noii ordini mondiale. Pe de altă parte, membrii grupării susţin că Bilderberg înseamnă pur şi simplu o întrunire a celor aflaţi la putere, care se întâlnesc pentru a discuta, liber şi relaxat, despre îngrijorările celor ce conduc lumea.

Dar se pare că din această întâlnire au luat naştere alte două grupări, suspectate, şi ele, de adepţii teoriei conspiraţiei: Comisia Trilaterală şi Consiliul Afacerilor Externe.

Una dintre instituţiile-cheie care au încurajat unitatea şi cooperarea cu Comunitatea Atlantică dincolo de vechile concepte este Gruparea Bilderberg. (*Bilderberg: The Cold War Internationale [Bilderberg: Războiul Rece], 1971*, Eugene Paszmowski şi Carld Gilbert)

Un singur om, Joseph Retinger, stă la originea grupării. Era un catolic în relații cu Ordinul Iezuit. Chiar a recomandat transformarea Ungariei, a Austriei și a Poloniei într-un stat tripartit, sub oblăduirea Ordinul Iezuit. Dar planul n-a fost adoptat.

> Îl țin minte pe Retinger din Statele Unite punând mâna pe telefon și programându-și imediat o întrevedere cu președintele. Și în Europa avea acces în toate cercurile politice, ca și cum ar fi fost un drept câștigat prin încrederea, devotamentul și loialitatea pe care le inspira. (Sir Edward Bedington-Behrens, „The Bilderberg Group" – „Grupul Bilderberg", *Nexus Magazine,* volumul 3, [1])

Având un bun dosar de război, Retinger a fost, cu siguranță, implicat în acțiuni secrete și neoficiale, chiar și în parașutarea Germaniei ocupate, care a avut loc când el avea 58 de ani.

A întemeiat Mișcarea Europeană, care a dus la formarea Consiliului Europei în 1949, stabilit la momentul respectiv în Strasbourg, unde el lucra atunci.

Acesta credea în unitate și, prin urmare, nu conta mijlocul prin care ea se putea dobândi. E clar că-i plăcea să implice afaceri de proporții, precum și influența pe care ele o aveau asupra publicului în general. În definitiv, suntem legați de micul ecran și conduși de oameni din marketing. Diferențele de natură politică și religioasă, care au dus la lipsa de unitate dintre anumite state, credea el, pot fi armonizate prin intermediul idealului corporațiilor – dacă toți ar vrea același lucru, toți ar fi la fel. A avut loc și încă mai are loc o revoluție în funcție de piață. Rusia (în ipostaza de URSS) s-a dezintegrat, iar acum suferă un proces de comercializare; același lucru va fi și este valabil pentru China. Comercializarea se strecoară pretutindeni ca o forță invadatoare. În multe privințe, poate fi considerată un fel de comunism care intră pe ușa din spate, la care, s-a spus, masonii au instigat ordinele Bisericii Catolice sau Illuminati. Retinger avea într-adevăr politici de stânga și, date fiind relațiile lui cu iezuiții, trebuie

să ţinem cont de anumite legături, nu în ultimul rând de cea cu Biserica Catolică.

Cooptându-l pe prinţul Bernhard din Ţările de Jos, implicat în scandalul mitei de la Lockheed în 1976, Retinger şi-a început cruciada cu America, despre care credea că ar juca un rol esenţial în „pacea" mondială. Prinţul deţinea o funcţie importantă în Royal Dutch Petroleum, adică Shell, şi lucra în mai multe corporaţii internaţionale, aşa că avea o putere de influenţă care se bucura de respectul americanilor şi nu numai.

În 1953, Retinger a propus o discuţie deschisă, sinceră între diversele organizaţii şi oamenii care conduceau lumea. A dorit să fie o întrunire secretă, pentru ca participanţii să-şi exprime punctele de vedere fără să-şi facă griji că a doua zi vor apărea în ziare.

Astfel s-a născut Gruparea Bilderberg, care a luat numele hotelului din Oosterbeek în care s-au ţinut primele reuniuni, în mai 1954.

> Pe scurt, Bilderberg este un forum de conducere internaţional, informal, recunoscut, flexibil, în cadrul căruia pot fi exprimate diferite puncte de vedere, iar înţelegerea reciprocă se poate consolida. (*Bilderberg Meetings – Reuniunile Bilderberg,* 1989)

COMISIA TRILATERALĂ

> Comisia Trilaterală a fost înfiinţată în 1973 de persoane private din Japonia, Europa (statele Uniunii Europene) şi America de Nord (Statele Unite şi Canada) pentru a încuraja cooperarea strânsă între aceste zone democratice industrializate, de importanţă capitală în lume, care sunt responsabile de conducere într-un sistem internaţional mai amplu. Înfiinţată iniţial pentru o perioadă de trei ani, munca noastră a fost reînnoită pentru perioade succesive de trei ani şi, recent, pentru un interval de trei ani, care se va încheia în 2006. (Fragment de pe website-ul Comisiei Trilaterale)

Comisia Trilaterală este o organizaţie privată, care a luat fiinţă la iniţiativa lui David Rockfeller. Este alcătuită din mai mult de 300 de persoane private din trei zone ale Europei, ale Japoniei şi Americii de Nord şi scopul ei este „să promoveze cooperarea strânsă între aceste trei zone).

Comisia Trilaterală a făcut obiectul multor investigaţii şi despre ea au apărut o mulţime de teorii ale conspiraţiei. Dat fiind numărul atât de mare de membri, nu e de mirare că unii au legătură cu alte organizaţii, cum ar fi Cavalerii de Malta (catolici), iezuiţii (catolici) şi francmasonii. Nu mai prejos este domnul Rockfeller, fost preşedinte al Chase Manhattan Bank şi rege de corporaţie.

Clanul Rockfeller se trage dintr-un comis-voiajor, John D. Rockfeller, care vindea ceea ce avea să devină Nujol, un laxativ pe bază de petrol. Scăpând de acuzaţiile că ar fi fost hoţ de cai, John a apărut din nou cu numele de William Rockfeller, dar numai pentru a se face nevăzut iar şi a se întoarce, de data asta cu numele de dr. William Levingstone. După aceea a devenit director al United States Steel Corporation (Corporaţia Oţelului din SUA) şi iată că a început moştenirea Rockfeller. Punând bazele Fundaţiei Rockfeller, familia avea să transforme într-o tradiţie iniţiativa de sprijinire a poporului american – şi, mai târziu, a oamenilor de pretutindeni – prin acte de caritate.

În universul teoriilor conspiraţiei, clanul Rockfeller e asociat adesea cu clanul Rothchild. Însă eu le las cititorilor misiunea de a se documenta despre cele două familii.

ROZACRUCIENII

În Marea Britanie şi în Europa, în Statele Unite şi în lumea întreagă există o mulţime de mişcări rozacruciene, care cuprind un număr foarte mare de învăţături. Unele dau dovadă de mare deschidere,

altele sunt foarte secretoase. În cel de-al doilea caz, există tendința de a păstra învățăturile ascunse pentru gradele superioare din francmasonerie. Probabil că cea mai faimoasă organizație este AMORC (*The Ancient and Mystical Order of the Rosy Cross*[1]), care își face mare publicitate și numără peste 300.000 de membri. Organizația oferă cursuri prin corespondență și inițiază întruniri peste tot în lume.

Cele mai vechi documente autentice ale idealului rozacrucian datează din 1597 și majoritatea dintre ele îi pot fi atribuite poetului luteran Johann Valentin Andreae (1586-1654), care a creat mitul simbolic al lui Rosenkreuz creștin datorită strădaniei sale de a stimula interesul pentru concepte, care, prin urmare, deja exista. În Evul Mediu târziu, era activă o vastă rețea de bresle, companii și ordine care și-au răspândit credințele până departe. Este vorba despre masoni, de care mișcarea rozacruciană este inerent legată, grație acestei răspândiri timpurii. Se povestește că primii rozacrucieni făceau jurăminte stricte pentru a păstra taina și se concentrau pe dobândirea cunoașterii și a iluminării. Poate că templierii și secretele lor gnostice s-au răspândit în Europa. Roza era folosită frecvent ca simbol al cunoașterii ascunse și secrete.

Asemenea altor grupări din epocă, rozacrucienii erau în relații cu misticii sufiți, care au avut o influență prolifică pretutindeni. Metodele sufite cereau concentrarea cea mai intensă asupra „învățătorului", precum și consimțământ absolut asupra „căii" – mijloc de control care umplea cu ușurință golul lăsat de viziunile stricte și rigide ale catolicismului.

Și la ora actuală ordinul rozacrucian continuă să existe pretutindeni, dar influența pe care o are în societatea contemporană este minimă. Rozacrucienii au o carte care abordează în amănunt influența ființei sau a sufletului pe care ei îl numesc Ego, care va reveni perpetuu pentru a face schimbări în drumul pe care va merge omenirea. Influenței exercitate de acest Ego rozacrucienii i-au dat denumirea de

[1] Ordinul antic și mistic al Crucii Rozacruciene – în lb. engleză în orig. (n. tr.).

Conclavul Central al Fraţilor Mari, însă eu îi spun Strălucitorii. Procesul de iluminare din procesele rozacrucienilor este acelaşi pe care îl deţineau străvechii Strălucitori, iar credinţa fiecărui grup în tainele rozei şi ale crucii semnifică această legătură.

ORDINUL GOLDEN DAWN

Deşi Ordinul Hermetic Golden Dawn (OGD) nu mai există ca atare, se simte influenţa lui asupra Ordinului încă. Uimitor este că întregul temei al OGD a fost fals. Ordinul a preluat idei şi învăţături din multe organizaţii, le-a strâns şi le-a prezentat ca fiind ale lui.

La sfârşitul secolului al XIX-lea, dr. William Wynn Westcott, Samuel Liddell „Macgregor" Mathers şi dr. William Robert Woodman s-au întâlnit şi au înfiinţat OGD, cu ajutorul conceptului originar al lui Westcott. Oricine înţelege cât de cât OGD şi francmasoneria va pricepe imediat că OGD avea ca temei mai ales doctrinele principale ale francmasonilor. Acesteia i se alăturau numeroase elemente din Cabala, de astronomie, alchimie şi astrologie. De fapt, Westcott şi ceilalţi au creat ordinul din nimic şi au născocit chiar şi un personaj fictiv, cum au făcut şi rozacrucienii. Este vorba despre Freulein Sprengel, adepta de frunte, care i-a adus un privilegiu ordinului, creând astfel o origine pur şi simplu falsă.

Într-un an ODG a reuşit să se ridice, să se structureze pe grade şi să pună accentul pe teoria magiei şi pe dimensiunea ritualică – pe care au dus-o puţin mai departe decât rozacrucienii şi francmasonii.

OGD a devenit extrem de influent. Printre membrii lui s-au numărat poetul W.B. Yeats, precum şi A.E. Waite, autorul unor scrieri de magie şi ezoterism, şi chiar Antihristul în persoană, adică Aleister Crowley, care mai târziu avea să ducă OGD în Marea Britanie şi să-l transforme în OTO (Ordo Templi Orientis). Crowley avea să dezvolte relaţii fenomenale, printre care una cu scriitorul-spion Ian Fleming.

Interesante legăturile dintre Crowley, ODG din Germania şi rozacrucieni şi la fel de interesant este că Fleming avea să folosească mai târziu serviciile oculte ale lui Crowley în al Doilea Război Mondial. Aceleaşi legături dintre Crowley, germani şi chiar naţionaliştii irlandezi l-au adus pe Crowley în atenţia serviciilor secrete din Statele Unite.

Crowley s-a inspirat, după cum putem observa, din străvechiul cult al şarpelui, căci a vorbit despre înălţarea forţei kundalini:

> Luaţi o substanţă ce simbolizează întregul curs al naturii, prefaceţi-o în Dumnezeu şi consumaţi-o. Astfel magicianul se umple de Dumnezeu, se hrăneşte cu Dumnezeu, se îmbată cu Dumnezeu. Puţin câte puţin, trupul lui se purifică prin curăţirea lăuntrică a lui Dumnezeu. Zi de zi, veşmântul lui muritor, lepădându-se de cele lumeşti [asemenea şarpelui] va deveni cu adevărat Templul Sfântului Spectru. (*Magick*, Aleister Crowley, 1929)

Acesta este, desigur, un limbaj Gnostic provenit de la primii gnostici ofiţi şi de la convingerea lor că sinele este templul lui Dumnezeu şi din credinţa în energia şarpelui dinlăuntru, adică în kundalini. Ideea este vizibilă în fragmentul următor:

> Sângele este viaţă. Hinduşii explică această afirmaţie simplă spunând că sângele e principalul vehicul al vitalei Prana. Potrivit teoriei magicienilor străvechi, orice fiinţă vie este un depozit de energie, a cărei cantitate variază în funcţie de dimensiunea şi starea de sănătate a animalului şi a cărei calitate variază, de asemenea, în funcţie de tipul mental şi moral pe care respectiva fiinţă îl întruchipează.

Şi conceptele gnostice despre echilibru în relaţie cu Graalul joacă un rol, exact cum am dezvăluit în *The Serpent Grail (Potirul Şarpe).*

> Intră preoteasa, având de-a dreapta un copil pozitiv şi de-a stânga unul negativ. După ce aşază modelul pe altar, în faţa Graalului –

care constituie temeiul material al operaţiunii şi lumina astrală sau forţa vitală cu care trebuie să se contopească – se mişcă în formă de serpentină, urmată de copii, făcând înconjurul templului de trei ori şi jumătate (...) Mişcarea reprezintă trezirea şarpelui kundalini, cu cele trei încolăciri şi jumătate ale lui, de la baza coloanei vertebrale. *(The Trail of the Serpent)*

OPUS DEI

Deşi nu este neapărat o societate secretă, gruparea Opus Dei se comportă, fără îndoială, ca şi cum ar fi, aşa că m-am hotărât s-o iau în considerare.

În capitolul anterior am constatat că organizaţia a avut legătură cu regimul Franco din Spania şi am văzut că Opus Dei Awareness Network a lucrat neobosit pentru dezvăluirea adevărului. Cercetările mele mi-au arătat că Opus Dei a jucat un rol mai mult decât întâmplător în regimul Franco şi, în realitate, a dat o mână de ajutor la organizarea financiară a dorinţelor politice ale regimului. Membrii Opus Dei s-au aflat la cârma ministerelor de finanţe, ceea ce a fost atât de important, că unii scriitori spanioli i-au numit „mafia spaniolă".

Întrebarea pe care am pus-o deja în această carte este: De unde ideea înşelătoare că societăţile secrete precum francmasoneria se împotrivesc Bisericii Catolice şi invers, dacă între aceste instituţii există o legătură aşa de strânsă?

Din punctul meu de vedere, răspunsul este că a crea aparenţa că e împotriva masonilor este o strategie prin care Biserica Catolică se asigură că îşi păstrează credincioşii. Adevărul acestei enigme este confirmat şi de existenţa a două curente distincte în cadrul francmasoneriei: raţionalul şi iluminarea.

Putem observa cu uşurinţă că în francmasonerie există două curente care par opuse, dar care sunt pur şi simplu complementare: raţionaliştii şi Iluminaţii. Ceea ce îi uneşte şi îi leagă este ritualul. În spatele politicienilor raţionalişti se află oameni care îi inspiră: ocultiştii din lojă. Francmasoneria este sursa elementelor preluate de diverse secte; pentru el, această organizaţie e o şcoală pregătitoare, un filtru, o disciplină. *(La Trahison Spirituelle de la Freemason [Trădarea spirituală a francmasonului]*, J. Marques-Rivere)

Ar exista oare o societate mai potrivită pentru exercitarea influenţei? O societate ce-şi are rădăcinile direct în cultul ofit şi care constituie temeiul atât de multor societăţi secrete, toate provenind din străvechiul cult al şarpelui?

Aşa că m-am întrebat de ce n-ar fi vorba despre Opus Dei. Ce alte dovezi aş putea descoperi de unul singur?

Aflasem deja că Opus Dei era un ordin catolic relativ nou, în relaţii strânse cu papa. Deşi nu are un număr imens de membri, este o grupare extrem de influentă. Centrele ei sunt plasate strategic, în interiorul sau în afara colegiilor şi universităţilor americane, unde strâng informaţii, bani şi recruţi pentru „bunele" lor „lucrări". Şi-au ridicat clădiri de milioane de dolari şi nu resping acuzaţiile că ţintesc bogătaşi. Când s-a prăbuşit banca Roberto Calvi, Opus Dei a pierdut peste 50 de milioane, deşi se pare că banii au fost sifonaţi înapoi Bisericii Catolice. Apoi a ieşit la iveală faptul că Roberto Calvi fusese membru al P2 (francmasoni) şi era bancher în slujba multor ordine catolice. Societatea Opus Dei este deosebit de secretoasă chiar şi aşa. În propria ei revistă, intitulată *Cronica*, le spun membrilor să-şi ţină tăbliţele curate:

Rufele murdare se spală în familie. Cea dintâi manifestare a devotamentului dumneavoastră este să nu fiţi atât de laşi încât să ieşiţi în afara Lucrării să vă spălaţi rufele murdare. Asta dacă vreţi să fiţi îngeri. Dacă nu vreţi, ordinul nu are nevoie de dumneavoastră.

Un preot iezuit a spus următoarele la ABC News:

> Cred că într-adevăr zboară sub radarul oricui şi sunt mult mai puternici decât cred o groază de oameni. (Reverendul James Martin pentru ABC News, 2001)

La sfârşitul anilor '50 şi '60, membrii Opus Dei au ajuns să deţină controlul asupra ministerelor economiei din Spania, dobândind şi funcţii importante în cabinete. Progresul era în ton cu ţelul organizaţiei, acela de a influenţa în mod indirect dezvoltarea societăţii. Organizaţia îşi recruta membrii din rândurile celor mai buni studenţi, ceea ce încuraja un elitism aparent şi un sentiment al apartenenţei. Din cauza rigidităţii acestei comunităţi şi a caracterului secret al organizaţiei, unii critici au transformat-o în „Sfânta Mafie":

> Însă părintele Gonzalo Munoz, preot catolic din Melbourne, crede că locuitorii oraşului ar trebui să fie atenţi cu această grupare. „Cu cât îi expunem mai mult, cu atât (...) Sunt îngrijorat pentru că încearcă să influenţeze Biserica, aducând valori în contradicţie cu Evangheliile. Este vorba despre elitism, bogăţie şi prestigiu", a spus părintele Munoz. „Mă tem că se vor infiltra în universităţi." (Church Storm, duminică, aprilie 2001)

În regulă, mi-am zis, în lumea catolică nu e totul cum ar trebui să fie. Dar celălalt ordin, Cavalerii de Malta?

> Nu e nici un secret cu acest ordin, dar mulţi cred că e. „Faptul că cinci din cei şase ambasadori americani la Vatican au fost membri ai Cavalerilor de Malta este pură coincidenţă", a spus el. („Knights of the Malta Fight New War[1]", John Travis, *Catholic News Service* într-un interviu acordat fratelui Andrew W.N. Bertie)

[1] Cavalerii de Malta luptă într-un nou război – în lb. engleză în orig. (n. tr.).

Într-adevăr, începuturile acestui ordin se află în vremea cruciadelor, perioadă de care îi leagă un fir al istoriei, lung şi desăvârşit, şi nu trebuie să ne întrebăm dacă a suferit prefaceri sau nu. Există ordine din epoca modernă care au nume similare, însă ele nu fac decât să imite adevăratul Ordin, care se află acum la Roma, după ce a fost alungat din Rhodos sau Malta de mai multe oşti de invadatori. Pe vremea când erau Cavalerii Sf. Ioan, au exercitat o influenţă deosebit de mare, asemenea templierilor, şi au rămas asociaţi cu Malta sub denumirea de Cavaleri Ospitalieri. Când n-au mai fost sub interdicţie, o mulţime de templieri s-au amestecat în rândurile Cavalerilor Sf. Ioan, aducând propriile lor viziuni mistice şi propria lor cunoaştere. Astăzi au legături pretutindeni, fiind un ordin suveran, ceea ce înseamnă că au ambasadori şi că gruparea are o dimensiune politică, precum şi imunitate diplomatică, element esenţial. Organizaţia îşi păstrează relaţiile diplomatice cu Europa, America de Nord, America de Sud şi Asia, cu autoritatea Sfântului Scaun. Organizaţia Cavalerii Sf. Ioan are agenţii specializate la ONU, precum şi în alte asociaţii internaţionale. Ordinul Sf. Ioan al Ierusalimului din Marea Britanie este o ramură a Cavalerilor de Malta, din care provine Ordinul Jartierei, la care trebuie să fi fost afiliaţi odinioară principalii actori de pe scena politică a Marii Britanii.

Erau în subordinea directă a papei şi, potrivit multor adepţi ai teoriei conspiraţiei, au fost implicaţi în o groază de scandaluri.

În anii '80, de exemplu, colonelul Oliver North a permis un schimb între arme şi droguri pentru a finanţa gruparea Contra din Nicaragua. Ca să rezolve problema, colonelul avea nevoie de relaţii în lumea interlopă şi a intrat în contact cu mafia, cu CIA şi cu multe alte organizaţii şi personaje dubioase. Unul dintre acestea era Al Capone, colonel în armata SUA şi, de asemenea, membru al Ordinului Militar Suveran al Cavalerilor de Malta.

Până în acest punct nu făcusem nici o descoperire despre respectivul univers. Toate aceste informaţii erau disponibile la un simplu „click" cu mouse-ul. Însă noutatea e că este vorba despre mai multe

ramuri ale unui singur copac. Toate se trag din aceiaşi părinţi şi le putem urmări cronologic evoluţia, ajungând astfel înapoi în timp, în Sumerul antic şi la „Strălucitori".

Să luăm francmasonii, de pildă. Se presupune că reprezintă o organizaţie protestantă, cu frică de Dumnezeu, care urmăreşte binele comunităţii. Se poate dovedi că îşi are originea în templierii catolici. Templierii i-au fost credincioşi Bisericii Catolice şi papei. Biserica Catolică s-a format dintr-o intruziune a imperialismului roman în sfera religiei. În mare, toate aceste religii (să le plasăm pe toate sub numele-umbrelă de „creştinism", chiar dacă nu este tocmai corect) urmau aceleaşi credinţe (după cum am arătat în cartea de faţă) şi toate s-au ivit din creaţia Fiilor Luminii, adică esenii. Piesa creştină, cea a lui Iisus, a fost înscenată de eseni, Strălucitorii, care îşi au originea în Egipt, de unde provine amestecul de idei egiptene şi sumeriene.

Sunt conştient că am simplificat mult întreaga poveste, pentru că am vrut ca acest capitol să fie mic, ca să le răspund celor care m-au criticat, spunând că ar trebui să-i dezvălui pe Strălucitori azi.

Dar ei nu pot fi dezvăluiţi azi, căci credinţele lor au dispărut în Biserica-mamă a catolicismului. Dacă în oricare organizaţie din lume se ascund încă Strălucitorii, nu e nevoie să analizez societăţile secrete, bancherii sau oamenii de afaceri; nu e nevoie să ne referim la câţiva francmasoni nevinovaţi care habar n-au ce venerează. Adevăraţii Strălucitori sunt liberi şi, mai mult ca niciodată, îşi fac prozeliţi, continuă să formeze ramuri noi şi să întărească breasla. Paradoxal, se ascund în spatele altora, deşi nu se tem de nimeni. Reprezintă, de secole, cea mai puternică organizaţie nonguvernamentală din lume. Bogăţia lor e invidiată chiar şi de Statele Unite şi, totuşi, ei se declară săraci.

Sunt reprezentaţi în toate ţările, ca nici o altă grupare. Sunt implicaţi în absolute toate societăţile secrete şi pe majoritatea le instigă. Sunt extrem de secretoşi, deşi se declară deschişi. Controlează minţile a miliarde de oameni, iar pe restul îi influenţează. Concep politici la care guvernele trebuie să adere. Ei sunt Biserica Catolică.

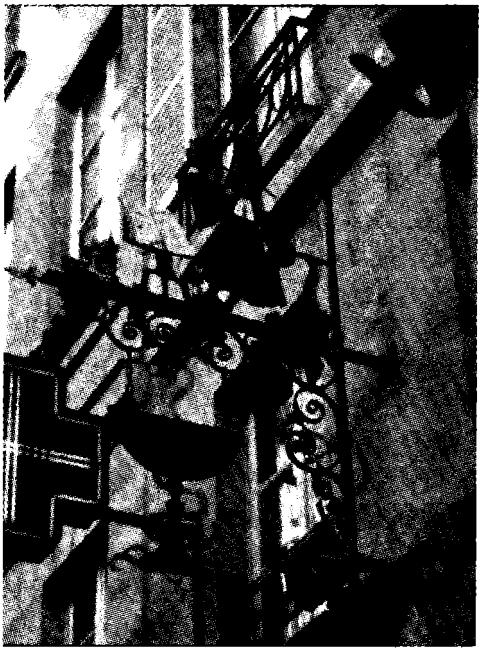

Adevăratul Graal, pe firma din veacul al XVII-lea
a unei farmacii din Paris.

Papa Ioan Paul al II-lea a sunat la New York joi, reînnoindu-şi apelul la pace în Orientul Mijlociu şi Africa, precum şi la crearea Noii Ordini Mondiale, întemeiat pe respect pentru demnitatea omului şi egalitate între popoare. (Jurnalul de actualităţi CNN, ianuarie 2004)

17

SFÂNTUL VEHM

Singurul popor din lume care poate deosebi binele de rău este poporul german, iar Germania trebuie să-şi ducă la bun sfârşit misiunea. Altfel, civilizaţia europeană se va duce de râpă.

DR. RUDOLF STEINER, Stuttgart, 1918

Germania a cunoscut mărirea şi decăderea multor societăţi secrete, găzduind sau încurajând, mai mult decât oricare altă ţară europeană, dezvoltarea marii majorităţi a acestor grupări. De la rozacrucieni la Ordinul Golden Dawn, de la francmasoni la începuturile Partidului Nazist, Germania şi-a jucat propriul rol. În van au încercat Biserica Catolică şi chiar şi Partidul Nazist *oficial* să le dezrădăcineze, căci focul aprins de societăţile secrete e greu de stins. Imediat ce se stinge într-un loc, izbucneşte în altă parte, ca un incendiu ce mistuie o pădure. Una dintre societăţile secrete care au funcţionat ca un incendiu devorator a fost Sfântul Vehm. Secole întregi, această grupare secretă unică a înspăimântat poporul german, care e şi puternic, şi slab. Graţie scopului urmărit – revoluţia – a devenit un popor deschis, iar vigilenţa lui a fost de aşa natură, că numele de Sfântul Vehm era cunoscut pretutindeni. Deşi s-a crezut că gruparea

s-a stins la sfârşitul veacului al XVI-lea, simbolul ei, o cruce roşie pe fond alb, supravieţuieşte şi azi în Comitetul Internaţional al Crucii Roşii, iar dispariţia lor pare să fi avut loc în momentul apariţiei rozacrucienilor (cruce trandafirie sau roşie). Membrii organizaţiei se credeau „văzători" şi „iluminaţi" (Înţelepţiţi sau Înţelepţi), cei din exterior fiind cei „care n-au văzut lumina".

> În documentele vechi, care se păstrează încă la Dortmund, membrilor acestor tribunale li se spunea adesea Rose-Croix; existau trei grade de iniţiere: Franc-juges, adevăraţii Franc-juges, care executau sentinţele primilor şi judecătorii-Sfinţi ai Tribunalului secret, a căror datorie era să fie cu ochii în patru, să facă curăţenie în ţară şi să raporteze ce se întâmplă. Aveau semne şi cuvinte de recunoaştere. În 1371, după Pacea de la Westfalia, gruparea a fost întărită de templierii rătăcitori şi proscrişi, cum susţine Clavel (autor al *Histoire Pittoresque de la Franc-Maçonnerie et des Sociétés Secretes* în 1843), stabiliţi pe tot cuprinsul Germaniei de est, în Ţara Roşie...[1]

Dar care era originea lor şi de ce au ajuns atât de temuţi?

Potrivit istoriei oficiale, pe la mijlocul veacului al XIII-lea, vremea la care puterea templierilor era la apogeu, Westfalia germană era un ţinut al fărădelegilor şi al opresiunii din cauză că erau în libertate războinici, mercenari şi bande de paria. Nici un om cumsecade nu se putea aventura să călătorească în ţinutul dintre fluviul Rin şi râul Weeser, iar Ordinul Cavaleresc al Sfântului Vehm sau Fehm a fost înfiinţat în taină, pentru a contracara această stare de fapt. Societatea a fost creată de foşti paria şi robi eliberaţi, împovăraţi de grija propriei familii şi a afacerilor personale, aşa că, primind sprijinul şi ajutorul Sfintei Biserici, şi-au luat armele, au încălecat şi s-au apucat să-i vâneze pe tirani. După aceea Sfântul Vehm a început să ia legea în propriile mâini şi să ţină întruniri secrete în cadrul cărora îi judeca

[1] „The Trail of the Serpent" în *Inquire Within*, autor neprecizat, anii '40.

şi adesea îi osândea la moarte. Termenul *fehm* sau *vehm* e derivat din latinescul *fama,* care desemnează o lege rezultată prin consens. Poate însemna şi a fi „ales", aşa cum se considerau membrii grupării. De asemenea, *Fehm* înseamnă „negru" sau „înţelepciune".

În vremea aceea caracterul secret era un element esenţial din cauza represiunilor săvârşite de paria, iar în curând aveau să fie adoptate jurăminte şi ritualuri. În timpul iniţierii, de pildă, candidatul jura să se sinucidă şi să-şi ucidă familia, în caz că se dădea de gol ca fiind membru al Sfântului Vehm. După care judele sau Stuhlherren cresta gâtul candidatului cu sabia, astfel încât să curgă câteva picături de sânge care să pecetluiască jurământul şi întru ţinerea minte a judecăţii pe care o va primi. După care iniţiatul săruta crucea de pe mânerul sabiei. Jurămintele se făceau în cadrul unor reuniuni, care adesea aveau loc în grote sau în adâncul pădurii, şi sunau cam aşa:

> Jur să-i fiu credincios Tribunalului secret, să-l apăr împotriva propriei mele persoane, a apei, a Soarelui, a Lunii, a stelelor, a frunzişului copacilor şi a tuturor fiinţelor vii, a toată suflarea creată de Dumnezeu între cer şi pământ: împotriva tatei, a mamei, a fraţilor, a surorilor, a copiilor şi, în cele din urmă, a tuturor oamenilor, mai puţin a căpeteniei Imperiului; să sprijin judecata tribunalului secret, să ajut decapitările pe care le hotărăşte şi să dau în vileag, în faţa tribunalului secret de acum sau de oricând altcândva, toate faptele care-i încalcă jurisdicţia şi de care am cunoştinţă...[1]

Deşi „recepţiile" se ţineau noaptea, uneori în peşteri, judecăţile propriu-zise aveau loc în spaţii publice, deschise, adesea dimineaţa, când se crăpa de ziuă.

În numai câţiva ani Sfântul Vehm a iniţiat aproape un sfert de milion de robi eliberaţi şi oameni de rând, fiecare dintre aceştia jurând să alunge erezia, pe trădători şi pe răufăcători, să respecte Cele Zece

[1] Ibid.

Porunci, astfel depăşind cu mult scopul iniţial al formaţiunii. Din cauza acestei incredibile ascensiuni la putere, treptat caracterul secret a încetat să mai fie o problemă, iar în scurtă vreme judecăţile aveau loc în spaţii publice, precum primăriile şi pieţele. Astfel că aceste judecăţi sau *Heimliches Gericht* se ţineau obligatoriu la miezul nopţii. Cum ele se sfârşeau întotdeauna cu o execuţie, osândiţii încercau adesea să scape şi fugeau din ţară. Dar Sfântul Vehm se răspândise până departe, aşa că punea anumiţi călăi pe urmele proscrişilor, cu misiunea de a-i ucide fără a-i judeca.

Însă în curând această debandadă a fost prea mult pentru ca Biserica şi statul să mai poată închide ochii, iar Sfântul Vehm a redevenit o societate clandestină, căci la sfârşitul secolului al XVI-lea oficialităţile au hotărât să pună capăt existenţei acestei grupări. Dar pare-se că putregaiul pătrunsese în sânul grupării încă de la sfârşitul veacului al XV-lea, de vreme ce nu mai puţin de trei întruniri ale completului de judecată au reclamat prezenţa împăratului însuşi, care, bineînţeles, a refuzat să se prezinte. Însă, la suprafaţă, pe la 1568 societatea îşi încetase existenţa şi abia dacă s-a mai auzit câte ceva despre ea. Dar ea a continuat să existe în taină şi s-a mai auzit de ea la începutul secolului al XIX-lea, când francezii, aflaţi sub domnia lui Jerome Bonaparte, i-au scos în afara legii la Munster. Dar gruparea s-a ivit din nou, însetată de răzbunare, în anii '30, în timpul epocii naziste din Germania, de data aceasta concentrându-se pe „erezia" evreiască şi îndeplinind multe din misiunile necurate ale lui Hitler. După majoritatea relatărilor, dispariţia societăţii Vehm coincide cu dispariţia naziştilor, însă mai există câteva detalii...

Am hotărât că a venit vremea ca, prin intermediul contactelor mele personale cu diferite societăţi secrete, să merg pe urmele grupării şi să văd dacă ea există în continuare. Mai întâi, mi-am vizitat un prieten din Ordo Templi Orientis, societate secretă reînfiinţată, în parte de Antihristul în persoană, adică Aleister Crowley. Am ajuns în sfârşit în respectivul sătuc din Surrey seara târziu, înfometat şi însetat. Ploua cu găleata, cum plouă în Anglia vara, aşa că am

zbughit-o din maşină, traversând în fugă curtea din faţă, acoperită cu pietriş, şi am sunat la uşa de la intrare, care era albă, în stil edwardian. Prin ploaia care aproape mă orbea vedeam luminile licărind în casă şi m-am bucurat peste măsură când s-a deschis uşa şi amicul meu m-a invitat înăuntru. Câteva minute mai târziu, eram deja aşezat în faţa şemineului în care ardeau butuci, cu un pahar mare de vin în faţă, ascultând ultimele bârfe din „interior". M-a surprins să aflu că intrigile de ultimă oră erau despre papa Benedict, care tocmai fusese ales, şi despre cum se certau spaniolii şi francezii cu privire la cine ar trebui să-i urmeze.

Totuşi, după aceea am ajuns să vorbim despre misiunea mea, iar el a ştiut imediat pe cine să contacteze – de fapt, îl entuziasma perspectiva de a descoperi el însuşi. Prin intermediul unui contact la Golden Dawn din Berlin, a reuşit să afle că Vehm – sau cel puţin o reconstituire modernă a grupării – continuă să existe bine mersi în Germania de azi. Am vrut mai mult, aşa că l-am îndemnat să verifice dacă nu cumva sunt pseudonazişti. A marcat şi i s-a răspuns că indivizii cu pricina nu sunt, în realitate, versiuni moderne ale Ordinului Cavaleresc al Sfântului Vehm, ci o continuare a aceluiaşi ordin medieval despre care se presupune că a dispărut la sfârşitul anilor '40. Am fost invitat la Berlin să stau de vorbă cu ei şi am acceptat.

Peste câteva zile eram la bordul unui avion care zbura spre Berlin, oraş pe care nu-l mai vizitasem niciodată. Eram singur şi nu aveam decât bagaj de mână, un aparat de fotografiat, aparatură de înregistrat şi o hartă.

Berlinul este capitala Germaniei, spaţiu vibrant şi foarte cosmopolit. În el încă mai supravieţuiesc străzi dosnice care amintesc de atmosfera Războiului Rece, mai ales cele din apropierea vechii graniţe, însă în ansamblu oraşul pare nou şi proaspăt reconstruit. Prima impresie a fost că e o citadelă în care domnesc ordinea şi curăţenia.

Am aterizat când după-amiaza era pe sfârşite şi m-am dus la hotel. A doua zi trebuia să mă întâlnesc cu trei nemţi vorbitori de engleză la Muzeul Altes, adică la Domul din Lustgarten. Am dormit,

m-am trezit, am luat micul dejun (care n-a fost tocmai o încântare), iar apoi am rugat portarul să-mi cheme un taxi. La ora 11 eram în dreptul frumoasei catedrale a Berlinului, în aşteptarea celor trei domni. Habar n-aveam cum arată, dar primisem asigurări că mă vor recunoaşte ei, aşa că fotografiam edificiul şi mă bucuram de soarele Germaniei. Nu trecuse multă vreme, când un elegant domn în vârstă, cu părul grizonant, tuns scurt şi îmbrăcat într-un costum negru, m-a bătut pe umăr. În spatele lui erau ceilalţi doi, şi ei grizonanţi, unul purtând un sacou ca cele din tweed, iar celălalt, o cămaşă cu mânecă scurtă. Îmi zâmbeau toţi, aşa că am răsuflat uşurat.

„Haideţi să bem ceva", a spus cel care mă bătuse pe umăr şi, cu un rânjet larg întipărit pe faţă, m-a condus la o maşină aflată în apropiere, un Mercedes mare şi negru.

O vreme am mers pe străzile aglomerate şi am ieşit din centrul oraşului. Mi-au cerut să nu fac fotografii şi să jur că nu voi dezvălui identităţile lor adevărate. Nu prea am avut de ales şi a trebuit să le fac această promisiune. Altfel, aş fi fost expediat în Anglia cu următorul avion. Am ajuns la o cafenea mică, unde cei trei domni păreau de-ai casei, fiind întâmpinaţi cu nişte gesturi care mi s-au părut strângeri de mână masonice. Ne-am aşezat, am comandat cafea şi am observat că fiecare dintre ei stătea aproape solemn, aşezându-şi cuţitul, furculiţa şi lingura cu vârful îndreptat spre mijlocul mesei, de o manieră aproape ritualică. Abia după aceea aveam să aflu că acesta fusese într-adevăr un străvechi semn secret prin care cei din Sfântul Vehm comunicau cu ceilalţi confraţi din încăpere.

Toţi cei trei domni vorbeau engleza perfect, aşa că ne-a fost uşor să comunicăm. Le-am cercetat trecutul. În tinereţe, toţi trei luptaseră în al Doilea Război Mondial şi, într-un fel sau altul, supravieţuiseră. Toţi fuseseră ofiţeri şi se cunoscuseră în timpul războiului, când li se ceruse să i se alăture Sfântului Vehm. Nu le era ruşine cu trecutul lor şi mi-au spus încrezători şi aproape dispreţuitori că ar lupta din nou pentru reinstalarea puterii în Ţara-Tată şi pentru a scăpa Europa de „bici", cum numeau poporul evreu. Deşi poate că n-ar fi trebuit, am

fost totuşi şocat să constat că un asemenea antisemitism există încă. Am descoperit că deveniseră membri ai Sfântului Vehm în timpul războiului şi, mai mult, că îi judecaseră în taină pe „asupritorii" poporului german în pădurile din Germania şi Franţa. După război, ţinuseră în viaţă gruparea, împreună cu alţi membri, şi susţineau că societatea exista şi acum în Germania şi Austria şi că lua amploare pe fronturile antieuropene. În ultimii ani iniţiaseră sute şi sute de tineri germani, fiecare dintre ei fiind Freigraf, adică preşedinte al completului de judecată, deşi astfel de procese se ţineau rar, aparţinând de-acum unei epoci apuse.

I-am întrebat de ce fuseseră de acord să se întâlnească cu mine, de vreme ce ştiau sigur că voi dori să povestesc despre această întâlnire. Mi-au răspuns că jurămintele lor sunt curate, căci nu-şi dezvăluiseră adevărata identitate şi nici nu dăduseră în vileag vreun secret, în afară de existenţa curentă a Sfântului Vehm.

În timpul întâlnirii m-au încercat diverse sentimente. Pe de o parte, aproape că mi-a fost teamă că mă vor duce într-o pădure întunecată ca să-şi aplice judecata pe mine; pe de altă parte, toată povestea mă încânta. Într-un fel, era ca într-un film cu James Bond – o întâlnire în faţa unui muzeu, un drum într-un Mercedes negru şi o conversaţie despre peripeţiile din spatele fronturilor inamice la vreme de război. La sfârşitul întâlnirii ne-am luat la revedere şi m-au condus înapoi la hotel, unde, din cauza emoţiei puternice, nu m-am liniştit deloc. A doua zi eram în Anglia, iar viaţa a reintrat în normal, dar eu nu puteam să nu mă gândesc la cuvintele lui Rudolf Steiner, spuse la începutul secolului XX:

> Singurul popor din lume care poate deosebi binele de rău este poporul german şi Germania trebuie să-şi îndeplinească misiunea. Altfel, civilizaţia europeană se va duce de râpă.

18

AURUL DIN PULBERE ALBĂ

Ultimul capitol este dedicat unei dezamăgiri din epoca modernă: aurul din pulbere albă. Inspirat sau nu, lumea se prosternează în faţa acestei substanţe de parcă ar fi un nou ulei de şarpe miraculos. Despre ce este vorba şi de ce e ea aşa de populară?

Lost Secrets of the Sacred Ark (Secretele pierdute ale Sfântului Chivot), o carte de Laurence Gardner, încearcă să demonstreze că anticii prefăceau aurul într-o pulbere albă, pe care o foloseau pentru a ajuta diverse entităţi să leviteze şi pentru a se transporta pe ei înşişi prin portaluri interdimensionale. Există, de asemenea, ipoteza că substanţa se administra pe cale orală, ca un fel de Elixir. Volumul s-a vândut în sute de mii de exemplare şi pretinde că are *sprijinul* anumitor oameni de ştiinţă. Odată cu lansarea cărţilor mele *The Serpent Grail (Potirul Şarpe)* şi *Gnosis: The Secret of Solomon's Temple Revealed (Gnoza: enigma Templului lui Solomon)*, am primit e-mailuri de la sute de oameni care îmi cer părerea despre descoperirile făcute de Gardner, aşa că m-am hotărât să-mi aprofundez cercetările.

Am citit majoritatea cărţilor lui Gardner, care mi s-au părut interesante. Laurence e un tip cumsecade şi n-am nimic personal cu el. Cum urmăresc să aflu adevărul şi sunt bombardat neîncetat cu e-mailuri,

scrisori şi telefoane prin care mi se cere să clarific problema aurului din pulbere albă, a trebuit să-mi continui investigaţiile. Cert este că Gardner şi alţii susţin acum că aurul din pulbere albă era folosit în taină de francmasoni şi de alte societăţi secrete şi, prin urmare, face obiectul unui studiu despre societăţile secrete. Dar care este adevărul?

ORMUS

Astăzi cuvântul ORMUS e folosit frecvent de susţinătorii acestei substanţe, termenul fiind o abreviere a expresiei Orbitally Rearranged Monatomic Elements[1] sau ORMEs. Se presupune că descoperirea datează din anii '70 şi îi aparţine lui David Hudson, un fermier din Arizona, care a observat nişte materiale neobişnuite pe proprietatea lui în timp ce făcea săpături, în căutare de aur. Pare-se că după aceea Hudson a cheltuit milioane întregi în tentativa de a desluşi substanţa, creând ORMUS din aur, apă şi chiar „mana". Se spune că ORMUS este o nouă formă de materie care „pare să aibă proprietăţile Spiritului". Zice-se că ea se află între planul material şi cel spiritual şi, prin urmare, poate fi utilizată ca mijloc de comunicare cu Lumea Cealaltă. Însă asemenea afirmaţii nu sunt susţinute de nici o ştiinţă şi constituie numai nenumărate ipoteze.

În realitate, cuvântul *Ormus* a fost iniţial un alt nume al divinităţii zoroastriene Ahura Mazda (Ormazd), care s-a strecurat în universul creştin în veacul al XIV-lea, prin intermediul armenilor convertiţi la creştinism, care înainte se închinaseră la Armazd (Ormus). De asemenea, Ormus a devenit numele unuia dintre cele mai importante porturi din Orientul Mijlociu în secolele XVI-XVII, aflat în Golful Persic, în Strâmtoarea Hormuz (Ormus). De aici se

[1] Elemente monoatomice rearanjate la nivel monoatomic – în lb. engleză în orig. (n. tr.).

transportau pe calea apelor cantităţi uriaşe de produse spre întreaga zonă, după cum vom vedea, care dezvăluie adevărul despre aurul din pulbere albă! Existenţa cetăţii-stat Ormus poate fi plasată cel puţin în veacul al XIII-lea, iar în anii ce au urmat spaţiul acesta avea să fie folosit intens la negoţul de sclavi. Şi, datorită importanţei locului în care era aşezat strategic, adică Strâmtoarea Hormuz, pentru el s-au dat lupte veacuri de-a rândul.

Părerile despre etimologia exactă a cuvântului sunt împărţite. Majoritatea savanţilor afirmă că Ormus/Ormuz este un derivat din cuvântul persan *Hur-mogh*, care înseamnă „palmier". Alţii susţin că *orme* este forma străveche a lui *worm* („vierme" şi „şarpe" în limba engleză) – care, după cum am descoperit în cealaltă lucrare a mea, este unul şi acelaşi lucru cu focul gândului – iluminarea. De fapt, palmierul şi şarpele prezintă asemănări de natură simbolică. În primul rând, este vorba despre „Coloana în flăcări", semnul descoperit pe monedele cartagineze. Iar palmierul simboliza şi focul, şi Arborele Vieţii. Frunzele nu se schimbau niciodată, astfel simbolizându-l pe Domnul neschimbător. Fenicienii preţuiau nespus palmierul, iar pe monedele lor era reprezentat un şarpe încolăcit în jurul trunchiului – focul copacului (coloana vertebrală – vezi referirile la kundalini, făcute până acum în prezentul volum). Numele zeităţii Baal Tamar însemna „Domnul Palmierului", iar sensul lui *Tamar* este acela de „minunat Foc Solar". Aşadar, avem pur şi simplu un argument circular. Să explic. Pentru zoroastrieni, pe care numeroşi cărturari gnostici îi consideră moştenitorii unei părţi semnificative a gândirii gnostice şi care aveau o concepţie cu o dimensiune mistică pronunţată, Ahura Mazda era un zeu al focului sau o strălucitoare iluminare. Acest nume înseamnă „Domnul Înţelepciunii", *mazda* fiind un substantiv de gen feminin, care dezvăluie o Gnoză ascunsă în spatele unui nume.

Înţeleptule, înţeleg că eşti puternic şi priveşti înainte, deoarece
Tu Însuţi sari într-ajutorul oamenilor. Îi răsplăteşti şi pe cei răi, şi pe

cei buni cu căldura Focului tău, care are putere prin Dreptate şi prin care ajunge la mine forţa Gândului Bun. *(Gatha: Cântul 8:4)*

Vedeţi, adevărata Gnoză, cunoaştere sau înţelepciune („Gândul Bun" menţionat mai sus) se poate dobândi prin intermediul echilibrului, în vechime reprezentat adesea ca echilibru între sexe. În miturile despre Sophia, componenta feminină a înţelepciunii, din care s-a format derivatul „filo*sofie*", oamenii au descoperit principiul feminin. De fapt, Zoroastru afirma că adevărata înţelepciune sălăşluieşte în starea de echilibru, echilibrul fiind înfăţişat ca ax sau arbore – structură perfect verticală, care se desfăşoară între cele două contrarii („cei rău" şi „cei buni"). Palmierul este simbol al focului şi al Ormus (Ahura Mazda), divinitatea înţelepciunii şi a focului fiind pur şi simplu „iluminată". Iată imaginea desăvârşirii. Ne rămâne, aşadar, etimologia adevăratei Gnoze ascunse în nume, dezvăluindu-ne astfel adevărul adevărat din spatele numelui pe care pseudooamenii de ştiinţă din epoca noastră i l-au dat unei anumite substanţe. În minunata filosofie antică nu găsim nici o referire la această substanţă datorită căreia este posibilă călătoria în altă dimensiune.

ŞTIINŢA

Laurence Gardner şi alţii îl menţionează adesea în lucrările lor pe dr. Hal Puthoff, coordonator al programului de studii avansate la Austin, invocat de Gardner ca susţinător al teoriilor sale.

Se zice că următoarele cuvinte îi aparţin lui Puthoff: „De vreme ce gravitaţia determină timpul-spaţiu, concluzia lui Puthoff este că pulberea e materie exotică, capabilă să schimbe direcţia timpului-spaţiu." S-a spus atât de des că Puthoff este adept al existenţei substanţei respective, că m-am hotărât să întreb!

Salut, Philip.

Uite care e treaba. Acum ceva vreme (cu mai mulți ani în urmă), cineva l-a adus pe Dave Hudson (care l-a ajutat pe Gardner să-și scrie cartea), care mi-a vorbit despre efectele anormale ale pulberii lui albe. Una dintre acestea, susținea el, e că masa scade în anumite condiții, adică se creează un efect antigravitațional. Eu i-am răspuns că, din punctul de vedere al unui fizician, DACĂ lucrurile stau așa, ar trebui să se producă un efect timp-spațiu. (Probabil că de aici vine fraza atât de des citată și atribuită mie, „Pulberea curbează metrica timpului-spațiu".) Bineînțeles că eu n-am spus așa ceva despre pulbere, pentru că nu știu dacă afirmația despre ea e adevărată. M-am oferit să verific, dacă-mi dă o mostră de pulbere. A zis c-o să-mi dea. Dar nu mi-a dat nici până în ziua de azi. După vizita aia n-am mai știut nimic de el. Dar de la colegii mei aud o groază de lucruri despre citatul atribuit mie, eroare pe care o tot corectez!

Cu cele mai bune gânduri
Doctor Puthoff
Director,
Institutul de Studii Avansate din Austin

După cum se observă din acest pasaj, dr. Puthoff n-a sprijinit niciodată teoria și chiar a vrut să dea o mână de ajutor la aflarea adevărului de dincolo de astfel de afirmații testând substanța despre care Gardner susținea că provine din aur. Edmund Marriage de la Patrick Institute, care l-a ajutat pe Gardner cu cartea, mi-a spus c-a fost testată la Universitatea Oxford și nu s-a găsit aur. Deci care e adevărul?

Dr. Sarfatti de la Agenția de Spionaj Internațional Avansat (titlu comic și ironic) a spus, la rândul său, următoarele: „Cred că e o presupunere falsă. (...) Îl cunosc foarte bine pe Hal. E clar că e o răstălmăcire, dacă nu chiar o minciună sfruntată."

Puthoff a mai făcut și următoarea afirmație: „Habar n-am ce face pulberea albă a lui David Hudson. Nu știu de unde e citatul care tot

apare pe Internet şi care i-ar aparţine, chipurile, lui David Hudson. Eu sunt foarte sceptic în privinţa asta."

Am primit prin email tot soiul de ipoteze, însă toate lipsite de temei ştiinţific. Unii ziceau că, după ce au înghiţit substanţa, au călătorit în alte dimensiuni sau chiar au plutit. Iar eu îi întrebam întotdeauna dacă ştiu ce conţine substanţa şi de unde fusese cumpărată. Şi nimeni nu avea habar ce conţine pulberea.

Întrebare: A văzut cineva vreo dovadă ştiinţifică credibilă a ipotezei lui Gardner? A reuşit cineva să facă să leviteze vreun obiect cu ajutorul acestei substanţe? Sau să transfere vreun obiect în altă dimensiune? Am postat întrebările pe website-ul meu şi pe diverse alte forumuri. Dar n-am primit nici un răspuns ştiinţific. Am primit, în schimb, sute de e-mailuri care abordau tema din punct de vedere istoric, susţinând că azima israeliţilor din vechime era aur din pulbere albă sau substanţă monoatomică, dar nici un argument ştiinţific. De fapt, i-am cerut părerea bunului meu prieten, scriitorul Crichton Miller, care mi-a dat un răspuns simplu: „E sare." Vedeţi, e cazul să încercăm să ne înţelegem strămoşii dintr-un punct de vedere pe care majoritatea istoricilor moderni neconvenţionali par să-l fi uitat: cel al supravieţuirii.

SUPRAVIEŢUIREA

Ca şi pe noi, pe omul din vechime îl interesa propria lui supravieţuire. Diferenţa dintre noi şi înaintaşii noştri e mică. Şi noi mergem pe acelaşi drum al evoluţiei pentru a supravieţui. Să privim lucrurile astfel: strângem bunuri pentru că, la nivel subconştient, simţim nevoia să ne asigurăm că avem suficiente rezerve ca să facem faţă iernii sau unei recolte slabe. Este un lucru pe care l-a învăţat de-a lungul mileniilor şi s-ar putea spune că de aici vine lăcomia. Iar strămoşii noştri

mai aveau nevoie de ceva, în afară de hrană: de sare. Aşa că sarea a devenit un ingredient la mare preţ. Oamenii strângeau sare şi o sfinţeau.

Pentru majoritatea oamenilor, sarea înseamnă doar nişte granule albe pe care le presară pe mâncarea de la cină, însă ea e mult mai mult. Este un element esenţial al hranei, nu numai pentru oameni, ci şi pentru animale şi pentru o mulţime de plante. Înaintaşii noştri din vechime, vânători care strângeau prăzi, erau nevoiţi să ia sare zi de zi ca să rămână în viaţă, pentru a realiza echilibrul cu cantitatea de apă îngurgitată. În mod surprinzător pentru ei, sarea părea să provină din apa mării, aşa că şi etimologia implică ideea de „care vine din mare". Odată cu apariţia erei agriculturii, omul a început să consume cam 150 de grame de sare pe zi, să săreze pieile de animal şi să folosească sarea la conservarea rezervelor de hrană.

Mai mult, acest ingredient se întrebuinţa şi ca mijloc de conservare a cadavrelor, iar egiptenii antici şi alte popoare îl foloseau la mumificare. Această proprietate de conservare ne-a parvenit prin intermediul unei forme simbolice, ca un Elixir – care prelungeşte viaţa pe Lumea Cealaltă.

Uriaşa nevoie de sare şi dorinţa de a avea aşa ceva au transformat respectivul element într-una dintre cele mai preţioase substanţe din lume, în căutarea căreia oamenii plecau departe. Astfel au luat naştere mari drumuri ale negoţului, cu ajutorul cărora sarea era transportată pe uscat sau pe mare, iar dorinţa de a pune stăpânire pe aceste căi a iscat şi lupte. Portul Ormus, pe care l-am menţionat deja, este unul dintre locurile care au căpătat o putere ilustră şi descoperim că exista şi practica schimbului de sclavi pe sare. Valoarea sării s-a strecurat şi în limba noastră. „Sarea pământului" este o expresie care se foloseşte pentru a afirma că o anumită persoană e de mare valoare şi cu picioarele pe pământ. „Judecat cu un grăunte de sare"[1] este o sintagmă prin care se spune că ceva e lipsit de valoare (un singur grăunte).

[1] Mai frecvent întâlnită este forma latină originară a expresiei „cu un grăunte de sare", anume *cum grano salis* (n. tr.).

În realitate, sarea a ajuns să însemne bani – un dar într-adevăr extrem de preţios – într-o mulţime de locuri. Dar nu e deloc o noutate, e un fapt vechi de când lumea şi pământul, căci animalele căutau această substanţă înainte de apariţia lui Homo erectus. Acum 4.700 de ani s-a întocmit scrierea *Peng Tzao Kan Mu* în China şi copii ale ei încă se păstrează. Este o scriere de farmacologie în care se explică valoarea sării, precizându-se tot felul de moduri de întrebuinţare pentru patruzeci de tipuri de sare. Există dovezi că încă din anul 1450 î.Hr. în Egipt se făceau săpături pentru a descoperi sare, element care se şi prepara. Dovezi similare există peste tot în lume, inclusiv în Biblie, în care găsim peste treizeci de referinţe la sare.

> Vorba voastră să fie totdeauna plăcută, dreasă cu sare (...) (*Epistola către Coloseni a Sf. Apostol Pavel, 4:6)*

Sarea a devenit simbol al purităţii şi era *întrebuinţată pe altar,* astfel transformându-se în „sfânta sare". Aşa că „azima" despre care vorbea Laurence Gardner nu este decât parţial sare! E mult mai logic să fi fost mana ca mijloc de supravieţuire în pustie.

Deci ce e azima? În *Ieşirea, 25:23-30* ni se porunceşte să făurim o masă specială sau un altar pe care să fie aşezată pâinea făcută din făină bună. Cei care cred în existenţa aurului din pulbere albă susţin că această făină bună era, de fapt, pulbere fină – de aici, aurul din pulbere albă. Pâinea aceasta se numea „shew" sau „show" pentru că era la vedere[1]. Însă pâinea nu era rodul unei activităţi chimice, cum am putea crede; în schimb, este un mijloc de autodezvoltare – o psihologie ezoterică. Trebuie să luăm făină bună, să o frământăm şi să o lăsăm nedospită. Trebuie să facem douăsprezece bucăţi şi să le aşezăm în două rânduri de câte şase bucăţi, pe o masă curată. Aceasta ar putea fi una dintre prefacerile alchimice originare, deoarece făina

[1] Speculaţie a autorului, bazată pe asemănarea fonetică dintre *shew/Show* („azimă") şi *(on) show* („expus, la vedere") (n. tr.).

bună era „din pământ", substanța primordială sau *anima mundi* – sinele nostru primordial. Apoi o frământăm și o punem în cuptor – pentru a ne încerca pe noi înșine și pentru a mistui toate cele necurate, poruncă exprimată prin includerea elementului „nedospită", care spune că în pâine nu trebuie să existe nimic artificial. Cele douăsprezece bucăți reprezintă întreaga întindere a cerului – Zodiacul – în care lucrează elementele opuse, Soarele și Luna, reprezentând toată viața noastră, întotdeauna în echilibru. Așezarea bucăților în rânduri de câte șase întruchipează ciclul de șase luni, timpul de care are nevoie sămânța pentru a deveni pâine. Iar bucățile însele simbolizează triburile lui Israel, fiindcă „sămânța" însemna omenirea și fiecare trib era asemenea unei bucăți de pâine, alcătuite din multe semințe.

Putem ajunge la foc sau la înțelepciune numai dacă înțelegem acest echilibru din noi înșine și dacă dobândim cunoașterea și înțelepciunea. În creier se produc o mulțime de reacții biochimice, cum ar fi kundalini în concepția indiană sau duhul lui Dumnezeu în concepția evreiască, reacții provocate adesea de halucinogene sau de meditație. Însă în numeroase situații asemenea elemente se combină. Acest foc sau energie interioară le era cunoscut oamenilor sub numele de „șarpe". Realitatea din fața ochilor noștri este și realitatea psihologiei comune și a autodezvoltării.

Am constatat mai înainte că *orme* (rădăcina cuvântului *Ormus)* însemna „vierme" („șarpe mic") sau „șarpe", creatura din urmă fiind asociată de mii de ani cu sarea. Sărbătorile bahice din Grecia îi erau închinate șarpelui. În timpul procesiunii, un grup de fecioare de viță nobilă purtau reptilele în coșuri de aur, cu *sare* și *pâine.* Era un element constant în multe ritualuri practicate de creștini gnostici ofiți, *ofit* însemnând „care se închină șarpelui". Ofiții sfințeau pâinea și vinul cu sărutul șarpelui și cu un fir de sare. Chiar tradiția evreiască spune că „pâinea șarpelui este *pulbere*" (*Yeshayahu, 65:25)*, menirea șarpelui fiind să se târască în „pulbere". Tiamat, mama-dragon sau șarpe, era zeița babiloniană a apei sărate, iar în alchimie sarea e reprezentată ca șarpe. Fără îndoială că trebuie să ne aducem aminte că,

la nivel practic, sarea era un ingredient esenţial al pâinii şi că aproape în toată lumea era adesea oferită ca dar, alături de pâine.

CONCLUZIE

Dacă astfel de afirmaţii despre aurul din pulbere albă au un sâmbure de adevăr, atunci cu siguranţă că oamenii de ştiinţă cei mai însemnaţi ar trebui să continue cercetările, fiindcă ipotezele formulate sunt remarcabile, dacă nu cumva bizare, din punct de vedere ştiinţific. Când am descoperit străvechea practică de a înghiţi venin şi sânge de şarpe (nu încercaţi asta acasă, **vă rog**), m-am dus în mai multe lăcaşe ale ştiinţei, în căutarea sfaturilor de la instituţii medicale. Presupun că nu ia nimeni venin şi sânge, mixturi unice şi ascunse, dar în schimb oamenii iau acest aur din pulbere albă (dacă asta este cu adevărat) şi susţin ori că au halucinaţii, ori că intră în stări de conştienţă alternative din cauza lor. De aceea am comandat o sticluţă cu un lichid care ar conţine substanţă monoatomică. Sticluţa a sosit peste o săptămână şi am dus-o aşa cum era la un prieten de-al meu de la o universitate. Cercetând-o la diverse aparate, n-a descoperit nici aur, nici sare. De fapt, n-a găsit decât apă şi câteva urme de fier. Sticluţa din plastic, plină cu apă, mă costase peste 30 de dolari. În comparaţie cu ea, Perrier-ul e ieftin ca braga.

Atunci când ne expunem în public teoriile şi cerem sprijin ştiinţific, trebuie să fim în stare să ne susţinem afirmaţiile. În momentul de faţă, în afară de elemente care au făcut istorie, dar nu au fost răstălmăcite, şi câteva dovezi de natură experimentală, nu dispunem de mărturii incontestabile, verificabile care să arate că substanţa monoatomică sau aurul din pulbere albă există sau că omul din vechime l-ar fi descoperit sau întrebuinţat.

Ceea ce dezvăluie dovezile este că sarea era, la vremea aceea, banul adevărat sau aurul alb şi că această substanţă minerală şi-a

croit drum în hrana noastră (pâinea) şi în religia noastră ca un dar de la Dumnezeu sau de la zei. Simbolistica elementului şi mijloacele psihologice ale teologiei şi ale filosofiei s-au unit prin intermediul imaginii şarpelui, iar etimologia astfel rezultată joacă rol de testament.

Focul şarpelui şi nevoia de sare sunt simboluri holiste.

Şi mi-a venit un ultim gând iluminator graţie socrului meu înzestrat cu spirit practic, Alan Dickson. Susţinătorii ideii „aurului din pulbere albă" afirmă că substanţa făcea obiectele să leviteze şi au ajuns foarte departe cu teoria încercând să arate prezenţa acestui element în simbolistica străveche. Acum, că ştim ce este adevăratul aur alb, am face bine să ne aducem aminte că apa sărată ţine obiectele solide la suprafaţă şi că Chivotul, despre care Laurence Gardner susţine c-ar fi levitat graţie pulberii albe, era, de fapt, o imitaţie a unei arce egiptene, adică a unei bărci. Cu oricâtă aroganţă am fi tentaţi să-i privim pe strămoşii noştri, e evident că lor li se datorează astfel de enigme, minunat de complicate.

Deci ştim că aurul din pulbere albă era sarea. Ştim că toată povestea nu este decât o farsă de cel mai înalt nivel. Atunci, de ce ne e prezentată ca şi cum ar fi cel mai important lucru descoperit, după pâinea tăiată în bucăţi? Aş menţiona aici şi faptul că adepţii acestei „substanţe" sunt aceiaşi oameni care ne intoxică cu ideile despre Descedenţa Regală din Iisus şi Fecioara Maria, alt mit. N-am nici o intenţie să ripostez la o asemenea babilonie, fiindcă aici se ascunde o taină în cele din urmă primejdioasă, aşa că îi las cititorului misiunea de a sparge ultimul cod.

CONCLUZIE

Veacuri de-a rândul au existat anumite şcoli ezoterice de filosofie mistică, aparent ivite din mai multe mişcări de gândire orientale, din Levant, Egipt şi Orientul Apropiat. În aceste şcoli regăsim elemente de budism, zoroastrism şi ocultism egiptean, amestecate cu misterele din Grecia, cu elemente din Cabala evreilor şi fragmente din străvechile culte din Siria. Din ghiveciul alcătuit din filosofie orientală, magie şi mitologie au apărut, în primele secole ale erei creştine, numeroase secte gnostice, iar după ascensiunea credinţei lui Mahomed s-au format mai multe secte eretice în rândurile adepţilor Islamului – cum ar fi ismailiţii, druzii şi asasinii – care s-au inspirat din Casa Înţelepciunii din Cairo. Din aceeaşi origine provin ideile care au dus la mişcări politico-religioase din Evul Mediu – Illuminati, albigenzii, catharii, Waldenses, trubadurii, anabaptiştii şi lolarzii. Iar formarea primelor societăţi secrete poate fi atribuită aceleiaşi origini. Se spune că templierii au fost iniţiaţi de asasini în misterele subversive anticreştine, urmele unei străvechi origini culte sunt prezente şi la alchimişti, la rozacrucieni şi la cultele mistice de mai târziu, din rândul cărora cel mai cunoscut exemplu este universul swedenborgian. (Extras din „Anatomia revoluţiei", articol publicat de G.G. sau „Dargon" în *Patriot,* 1922)

În acest scurt fragment „Dargon" rezumă descoperirea pe care ar face-o oricine cercetează temeinic societăţile secrete ale lumii – că ele toate sunt legate una de cealaltă şi au o origine asemănătoare, dacă nu chiar identică. Ea poate fi reperată şi prin celebra sectă a esenilor, frăţia evreiască ce a purces la Damasc şi Qumran, de unde a început revigorarea propriilor mijloace de control stricte, bazate pe străvechile lor sisteme de credinţe religioase şi care au pornit din Egipt. Prin intermediul acestor fraţi „Strălucitori" în robe albe descoperim o legătură foarte relevantă şi îi recomand oricărui cititor serios să-şi caute drumul spre răspunsurile la origine. Un lucru e cert, cum spunea Le Couteulx de Canteleu în studiul său publicat în 1863, *Les sectes et Sociétés Secrets (Sectele şi societăţile secrete):*

> În toate societăţile secrete, de la cele egiptene la Illuminati, iniţierile sunt aproape identice şi majoritatea se înlănţuie între ele, iar din ele iau fiinţă altele.

Această „formă" identică ce străbate toate societăţile secrete, în afară de mijloacele de control stricte, constă în credinţa subiacentă în stele – şi anume cerul, precum şi în închinarea la ele. De aici vine numele de Strălucitori, iar acest element continuă să fie cauza a numeroase interpretări eronate ale simbolisticii. Chiar şi membrii Sfântului Vehm erau „wissends", pentru care Soarele şi aştrii reprezentau simboluri ale puterii. Venerarea stelelor era cunoscută sub numele de sabeism, iar marele mason Albert Pike a subliniat următorul aspect în *Secret Societies and Subversive Movements (Societăţi secrete şi mişcări subversive)* de Nesta H. Webster:

> Cele şapte mari popoare primitive din care se trag toate celelalte, perşii, caldeenii, grecii, egiptenii, turcii, indienii şi chinezii, au practicat la început sabeismul şi au venerat aştrii.

Însăşi priceperea de a deslusi stelele era păzită cu invidie de toţi preoţii din lume, de la cei azteci la cei egipteni. Fiecărui preot în parte îi revenea rolul de a interpreta mişcările stelelor, ale Soarelui şi ale Lunii pentru a putea prezice viitorul mai bine şi spre folosul celor ce navigau pe mări. Din invidie falsificau cifruri, coduri şi simboluri. Mai mult, au ajuns să ascundă şi să nimicească obiecte şi unelte folosite în domeniu. O mulţime de simboluri masone pe care le vedem azi n-au fost menite construcţiilor, ci astronomiei. Şi Sfântul Vehm avea o taină care dezvăluie acest fapt: bătul, piatra, sfoara şi iarba erau instrumente de măsurare. Piatra legată de sfoara ataşată la un băţ şi aşezată pe pământ se folosea la „măsurarea" pământului, instrument la rândul lui mistic şi cât se poate de adevărat.

Tainele stelelor erau considerate de sorginte mistică, deoarece oamenii de rând nu înţelegeau cum e cu putinţă o astfel de magie, iar secretele se transmiteau din generaţie în generaţie de către iniţiaţi şi adepţi. Astfel s-a ţesut firul cel lung – generaţie după generaţie, transmiţând ştiinţa şi ţinând-o ascunsă. Mai târziu aveau să fie foarte frecvente cazurile în care frăţiile secrete nici nu mai ştiau de ce-şi ţin secrete ciudatele simboluri şi de ce rostesc invocaţii bizare. Însă prin forţa tradiţiilor şi graţie devotamentului faţă de fraţii lor au ţinut în viaţă o tapiserie care poate fi fragmentată şi reinterpretată. Adevărul nu se află aproape niciodată în imaginea pe care o avem în faţa ochilor, aşa că trebuie să tragem tare de fir şi să începem să deşirăm tapiseria generaţie cu generaţie. Bunul meu prieten, scriitorul Crichton Miller, a sintetizat ideea chiar în titlul cărţii sale, *The Golden Thread of Time (Firul de aur al timpului)*, care dezvăluie el însuşi adevărata astronomie (denumirea stelelor) şi adevărata astrologie (logica stelelor) a amicilor noştri din vremurile străvechi. În viziunea lui Le Couteulx de Canteleu, preoţii sau căpeteniile organizaţiilor erau orânduiţi după ierarhia egipteană. În primul rând, exista preotul, care putea săvârşi singur acte de magie şi putea intra în contact cu zeii. În al doilea rând, îi vom descoperi pe iniţiaţii de rang superior, cei aleşi din rândurile oamenilor, care trebuie să păstreze taina cu orice

preț și să apere preoția. În al treilea rând, veneau inițiații de rang inferior, cărora li se spunea numai ce era potrivit pentru ei.

În această triadă ierarhică putem observa planul exact din majoritatea, dacă nu chiar din toate societățile secrete ale lumii. Astăzi cei mai mulți francmasoni ar intra în categoria inițiaților de rang inferior – nu știu decât ce li se spune și, fiind ținuți la distanță și la acest nivel de cunoaștere, nici nu caută mai mult, pentru că nu au habar de mai mult. Adevăratele secrete se păstrează doar în cadrul celor mai înalte grade din francmasonerie, dar, cu toate acestea, unii susțin că ar fi inițiați de nivel superior sau chiar „preoți", care după aceea „s-au dat de gol". Oricine a văzut așa-zisele secrete ale aurului din pulbere albă sau chiar intrigile urzite în conspirații evreiești va ști că, în cel mai bun caz, este vorba despre dezinformări și, în cel mai rău caz, despre dorința de a face bani.

Prin acest compendiu unic de reflecții și cercetări dintr-un spectru larg de teme adiacente societăților secrete am făcut o mulțime de descoperiri. Una dintre ele este că nu trebuie să credem tot ce ni se spune. N-ar trebui să spun o asemenea banalitate în secolul XXI, de vreme ce filosofii Antichității au spus-o cu multă vreme în urmă. Trist este că, generațiile succedându-se neîncetat, avem tendința să nu prea mai descoperim nimic și să lăsăm trecutul în urmă. Fiecare generație trebuie să pornească de la zero și e tentată să privească înainte, uitând că trecutul nostru deține răspunsuri inteligente și provocatoare pentru minte la întrebări care sunt și vor rămâne relevante de-a pururi. Pentru că fiecare generație înseamnă un nou început, nu „vedem" firul ce străbate toate generațiile, venind din cele anterioare – firul societății secrete.

În ultimul secol au apărut psihologia și psihanaliza, împreună cu inteligentul lor vocabular. Dar suntem oare atât de aroganți, încât să credem că noi am descoperit problemele psihicului omenesc? E o neghiobie, desigur, Psyché însăși fiind o zeiță din mitologia greacă. Milenii întregi omul a căutat răspunsuri despre propria lui realitate interioară, iar singurul aspect care s-a schimbat radical este limbajul.

Despre un om pe care azi îl descriem ca fiind „psihotic" strămoşii noştri ar fi spus că e „atins de duhuri". Dar suntem noi mai avansaţi decât înaintaşii noştri? 90% din populaţia lumii continuă să creadă în Dumnezeu; şi acum declarăm război în numele religiei; în continuare poluăm mediul şi ne distrugem propriul cămin. Mai mult, există dovezi de natură antropologică ce arată că în vechime toţi oamenii erau paşnici şi trăiau în armonie cu vecinul, respectând pământul şi ducându-şi traiul în echilibru cu el. Dovezile arată, aşadar, că, pe măsură ce societatea s-a dezvoltat şi din ce în ce mai mulţi oameni au ocupat spaţii mai mici, au izbucnit războaie minore şi s-a recurs chiar şi la sacrificii violente. Potrivit aceloraşi dovezi, grupuri mici de oameni s-au strâns la un loc pentru a-i stăpâni pe cei ce erau la luptă. Din aceste grupuri s-au ivit regii şi reginele noastre, doctorii, preoţii şi, desigur, societăţile secrete.

Iată o lecţie pentru noi toţi. Cu numai un veac în urmă planeta era populată de un miliard de oameni. Acum ea are şase miliarde de locuitori, iar numărul creşte disproporţionat de mult. Şase miliarde de oameni îşi pot face singuri mult rău lor şi mediului înconjurător, distrugând astfel un întreg destinat tuturor. Dacă nu dăm dovadă de echilibru, înţelepciune şi cunoaştere, încotro ne îndreptăm? Nu m-am referit deloc la lăcomie, bani şi capitalism, nu-i aşa? Ele nu-şi au locul într-o discuţie atât de simplă, dar reprezintă laturi întunecate ale argumentului antropologic.

În diverse părţi ale prezentului compendiu am constatat că oamenii se adună în grupuri, aşa cum peştii se strâng în bancuri, iar păsările în stoluri. Asemenea grupuri devin religii, societăţi secrete, guverne. Ceea ce e valabil, de fapt, pentru orice grup. Indivizii se strâng în grupuri dintr-un motiv foarte simplu, valabil şi în cazul necuvântătoarelor. Ne strângem pentru a ne apăra de atacatori, căci un număr mai mare înseamnă putere mai mare. Fie că eşti francmason sau cercetaş, principalul motiv pentru care te alături unora care sunt ca tine şi gândesc ca tine este credinţa că unirea înseamnă forţă şi apărare. Atunci, de ce există oameni care se distanţează de asemenea grupuri? Eu

însumi am primit multe invitații de a mă alătura unor societăți sau grupări secrete. Și am refuzat oferte care îmi dăruiau chiar și grade de onoare. De ce? Pentru că sunt încrezător, sunt propriul meu stăpân și gândesc cu mintea proprie. Nu mi-e teamă de nici un om, de nici o societate și de nici o cultură. Mă străduiesc să descopăr mai multe despre ei toți și astfel să capăt și mai multă putere, deoarece cunoașterea construiește forța și, împreună cu voința cu care sunt înzestrat, îmi dă o încredere care e adevărata iluminare.

N-avem decât să credem că forța kundalini sau cine știe ce altă scânteie din creierul biochimic și electric este iluminarea, dar nu e așa. Stăpânii noștri ne îndrugă baliveme și ne țin în beznă. Ni se spune cum să fim, ce să cumpărăm, ce să facem și ce să spunem. Nu mai simțim nevoia de a ne cunoaște pe noi înșine, televiziunea are toate răspunsurile. Dar adevărul e că ce vedem la televizor reflectă lăcomia, banii și capitalismul, care pot fi luate foarte ușor drept forțe întunecate ale naturii umane. Lumina și întunericul sunt fața și reversul aceleiași monede. Echilibrul este ca o monedă care stă pe muchie și poate fi cu ușurință distrus.

Îmi doresc o viață bună pentru familia mea, dar asta nu înseamnă un șir de mașini, un iaht în fiecare port și încă un milion. Nu sunt comunist, sunt realist, iar realitatea e că unii sunt bogați, iar alții, săraci. Instinctul meu de a evolua mă îndeamnă să strâng bunuri, proprietăți și avut pentru zilele negre care vor veni, ca să pot face față iernii sau furtunii care bate la ușă. Partea întunecată e că avem obiceiul de a cultiva lăcomia, acea latură din noi înșine care ne îndeamnă să acaparăm mereu mai mult pentru noi, iar pentru asta, undeva, în altă parte, cineva suferă.

Scrierile străvechi din China ne dezvăluie că omenirea s-a mai aflat și înainte în această situație, chiar de multe ori, iar lăcomia și „zgomotele" ei au făcut civilizația praf și pulbere. Cât de aproape suntem oare de o nouă prăbușire? Cât de mult „zgomot" produceți?

BIBLIOGRAFIE

Abdalqadir as-Sufi, şeicul, *The Retun of the Kalifate,* Madinah Press, Cape Town, 1996

Ableson, J., *Jewish Mysticism,* G Bell and Sons Ltd., London, 1913

Acharya, S., *The Christ Conspiracy: the greatest story ever sold,* Stelle, III.: AVP, 2003

Andrews, R. şi Schellenberger, P., *The Tomb of God,* Little Brown and Co., London, 1996

Anonim, *The Trail of the Serpent,* autorul, editura şi anul apariţiei nu sunt menţionate

Appollodorus, *The Library-Greek Mythography,* NP., secolul al II-lea, î.Hr.

Ashe, Geoffrey, *The Quest for Arthur's Britain,* Paladin, London, 1971

Baigent, *Ancient Traces,* Viking Press, London, 1998

Baigent, Leigh, *The Elixir and the Stone,* Viking Press, London, 1997

Baigent, Michael, Leigh, Richard şi Lincoln, Henry, *The Holy Blood and the Holy Grail,* Jonathan Cape, London, 1982

——— *The Messianic Legacy,* Arrow, London, 1996

Baigent, Michael şi Leigh, Richard, *The Dead Sea Scrolls Deception,* Arrow, London, 2001

——— *The Temple and the Lodge,* Arrow, London, 1998

Balfour, Mark, *The Sign of the Serpent,* Prism, London, 1990

Balfour, Michael, *Megalithic Mysteries,* Parkgate Books, London, 1992

Barber, Malcolm, *The Trial of the Templar,* Cambridge University Press, Cambridge, Mass., 1978

Barrett, Davis, *Sects, Cults and Alternative Religions,* Blandford, London, 1996

Barrow, John, *Theories of Everything,* Virgin, London, 1990

Basham, A.L., *The Wonder that was India,* Fontana Collins, London, 1954

Bayley. H., *The Lost Language of Symbolism,* Bracken Books, London, 1996

Bauval, R., *The Orion Mystery,* Heinemann, Oxford, 1996

Beatty Longfield, *The Garden of the Golden Flower,* Senate, London, 1996

Begg, E., *The Cult of the Black Virgin,* Arkana, London, 1985

Begg, E. şi Begg, D., *In Search of the Holy Grail and the Precious Blood,* Thorsons, London, 1985

Bilderberg Group, Nexus Magazine, 3 (1) (decembrie 1995 – ianuarie 1996)

Blackfoot Emery, *Chance Encounters,* Serendipity Press, Boston, 1987

Blaire, Lawrence, *Rhythms of Vision,* Warner Books, New York, 1975

Blavatsky, H.P., *Theosophical Glossary,* R.A. Kessinger Publishing Ltd., Whitefish, Mont., 1918

Borchant, Bruno, *Mysticism,* Weisner, Maine, 1994

Bord, Colin şi Bord, Janet, *Earth Rites: Fertility Practices in Pre-Industrial Britain,* Granada Publishing, London

Bouquet, A.C., *Comparative Religion,* Pelican, London, 1942

Boyle, Veolita Parke, *The Fundamental Principles of Yi-King, Tao: The Cabbalas of Egypt and the Hebrews,* W & G Foyle, London, 1934

Brine, Lindsey, *The Ancient Earthworks and the Temples of the American Indians,* Oracle, London, 1996

Broadhurst, Paul şi Miller, Hamish, *The Dance of the Dragon,* Mythos, Cornwall, 2000

Bryant, N., *The High Book of the Grail,* DS Brewer, Cambridge, 1985

Bryden, R., *Rosslyn – A History of the Guilds, the Masons and the Rosy Cross,* Rosslyn: Rosslyn Chapel Trust, 1994

Budge, E.A. Wallis, *An Egyptian Hieroglyphic Dictionary, Volume 1,* Dover Publications, Dover, 1978

Butler, E.M., *The Myth of the Magus,* Cambridge University Press, Cambridge, 1911

Callahan, Philip, *Paramagnetism: Redescovering Nature's Secret Force of Growth,* Acress, USA, 1995

Callahan, Philip, *Mysteries Modern Visions: The Magnetic Life of Agriculture,* Acres, USA, 2001

Callahan, Philip, *Nature's Silent Music,* Acres, USA, 1992

Campbell, Joseph, *Transformations of Myth Through Time,* Harper and Row, London, 1990

Cantor, N.F., *The Sacred Chain,* Harper Collins, London, 1994

Carr-Gomm, Sarah, *Dictionary of Symbols in Art,* Duncan Baird Publishers, London, 1995

Cavendish, Richard, *Mythology,* Tiger, London, 1998

Carpenter, Edward, *Pagan and Christian Creeds: Their Origin and Meaning,* Allen and Unwin Ltd., London, 1920

Castaneda, Carlos, *The Teaching of Don Juan,* Arkana, London, 1982

Ceram. C.W., God's *Graves and Scholars: The Story of Archaeology,* Victor Gollancz & Sidgwisk and Jackson, London, 1954

Childress, David, *Anti-Gravity & The World Grid,* Stelle, III.: Adventures, Unlimited Press, 1987

Chadwick, N., *The Druids,* University of Wales Press, Cardiff, 1969

Churchward, Albert, *The Origin and Evolution of Religion,* R.A. Kessinger Publishing, Whitefish, Mon., 1997

Churton, Tobias, *The Golden Builder,* Signal Publishing, Lichfield, 2002

Cicero, *De Senectute,* editură necunoscută

Clarke, Hyde şi Wake, C. Stanilard, *Serpent and Shiva Worship,* R.A. Kessiger Publishing Ltd., Whitefish, Mont., 1877

Coles, John, *Field Archaeology in Britain,* Methuen, London, 1972

Collins, Andrew, *Twenty-First Century Grail: The Quest for a Legend,* Virgin, London, 2004

Collins, Andrew, *From the Ashes of Angles, The Forbidden Legacy of a Fallen Race,* Signet Books, London, 2004

Collins, Andrew, *Gods of Eden,* Headline, London, 1998

Collins, Andrew, *Gateway to Atlantis*, Headline, London, 2000

Cooper, J.C., *An Illustrated Encyclopaedia of Traditional Symbols*, Thames and Hudson, London, 1978

Croker, Thomas Crofton, *Legend of the Lakes*, tiraj epuizat, editură necunoscută

Crooke, W., *The Popular Religion and Folk-lore of India*, R.A. Kessinger Publishing Ltd., Whitefish, Mont., 1997

Currer-Briggs, N., *The Shroud and the Grail; a modern quest for the true grail*, St. Martins Press, New York, 1987

David-Neel, Alexandra, *Magic and Mystery in Tibet*, Dover Publications, Dover, 1929

Davidson, H.R. Ellis, *Myths and Symbols of Pagan Europe*, Syracuse University Press, Syracuse, 1988

Davidson, John, *The Secret of the Creative Vacuum*, The C.W. Daniel Company Ltd., London, 1989

Deane, John Bathurst, *The Worship of the Serpent Traced Throughout the World*

De Martino, Ernesto, *Primitive Magic*, Prism Unity, Dorset, 1972

Devereux, Paul, *Secrets of Ancient and Sacred Places: The World's Mysterious Heritage*, Beckhampton Press, Beckhampton, 1995

Devereux, Paul, *Shamanism and the Mystery Lines*, Quantum, London, 1992

Devereux, Paul, *Symbolic Landscapes*, Gothic Image, Glastonbury, 1992

Dinwiddie, John, *Revelations – the Golden Elixir*, Writers Club Press, 2001

Dodd, C.H., *Historical Tradition of the Fourth Gospel*, Cambridge University Press, Cambridge, 1963

Doel, Fran şi Doel, Geoff, Robin Hood: *Outlaw of Greenwood Myth*, Temous, Nottingham, 2000

Duckett-Shipley, Eleanor, *The Gateway to the Middle Ages, Monasticism*, Ann Arbour Paperbacks – the University of Michigan Press, Michigan, 1961

Dunstan, V., *Did Virgin Mary Live and Die in England?* Meggido Press, Rochester, N.Y., 1985

Davies, Edward, Rev., *The Mythology and Rites of the British Druids*, J. Booth, London, 1806

Devereux, Paul, *Places of Power: measuring the secret energy of ancient sites,* Blandford, London, 1999

Devereux, Paul şi Thompson, Ian, *Ley Guide: The Mystery of Aligned Ancient Sites,* Empress, London, 1988

Dunford, Barry, *The Holy Land of Scotland: Jesus in Scotland and the Gospel of the Grail,* Sacred Connections, Perthshire, Scotland, 2001 www.sacredconnections.co.uk.

Eliade, Mircea, *Shamanism: Archaic Techniques of Ecstasy,* Princeton University Press, Priceton, N.J., 1964

Epstein, Perle, *Kabbalah: The Way of the Jewish Mystic,* Shambhala Classics, Boston, 2001

Ernst, Carl, *Venomous Reptiles of North America,* Smithsonian Books, Washington, 1992

Evans, Lorraine, *Kingdom of the Ark,* Simon and Schuster, London, 2000

Fedder, Kenneth şi Park, Michael Alan, *Human Antiquity: An Introduction to Physical Anthropology and Archaeology,* Mayfield Publishing Company, Mountain View, Calif., 1993

Ferguson, Diana, *Tales of the Plumed Serpent,* Collins and Brown, London, 2000

Fontana, David, *The Secret Language of Symbols,* Piatkus, London, 1997

Ford, Patrick, *The Mabinogi and other Medieval Welsh Tales,* University of California Press, Berkeley, Calif., 1977

Fortune, Dion, *The Mystical Qabalah,* Weiser Books, Maine, 2000

Foss, Michael, *People of the First Crusade,* Michael O'Mara Books, London

Frazer, Sir James, *The Golden Bough,* Wordsworth, London, 1993

Freke, Timothy şi Gandy, Peter, *Jesus and the Goddess,* Thorsons, London, 2001

Gardner, Laurence, *Bloodline of the Holy Grail,* Element, London, 1996

Garder, Laurence, *The Shining Ones,* Nottingham, UK2002 www.radikalbooks.com

Gardner, Laurence, *Proof – Does God Exist?* Reality Entertainment, Calif., 2006

Gardiner, Samuel, *History of England,* Longmans, Green and Co., London, 1904

Gascoigne, Bamber, *The Christians,* Jonathan Cape, London, 1977

Gerber, Richard, *Vibrational Medicine,* Bear & Company, Sante Fe, 2001

Gilbert, Adrian, *Magi,* Bloomsbury, London, 1996

Goldberg, Carl, *Speaking With the Devil,* Viking, London, 1996

Gould, Charles, *Mythical Monsters,* State, London, 1995

Graves, Robert, *The Greek Myths: 2,* Pelican, London, 1964

Gray Hulse, Tristam, *The Holy Shroud,* Weidenfeld and Nicolson, London, 1997

Guenther, Johannes von, *Cagliostro,* William Heinemann, London, 1928

Hagger, Nicholas, *The Fire and the Stones,* Element, London, 1991

Hanauer, J.E., *The Holy Land,* Senate, London, 1996

Hancock, Graham, *The Sign and the Seal,* Arrow, London, 2001

Halifax, Joan, *Shaman: the Wounded Healer,* Crossroad, Thames and Hudson, London, 1982

Harbison, Peter, *Pre-Christian Ireland,* Thames and Hudson, London, 1988

Harrington, E., *The Meaning of English Place Names,* the Black Staff Press, Belfast, 1995

Hartmann, Franz, *The Life of Jehoshua The Prophet of Nazareth: an occult study and a key to the Bible,* Kegn, Trench, Trubner & Co., London, 1909

Harvey, Clesson, *The Great Pyramid Texts,* www.pyramidtexts.com

Heathcote-James, Emma, *They Walk Among Us,* Metro, New York, 2004

Hedsel, Mark, *The Zelator,* Century, London, 1998

Howard, M., *The Occult Conspiracy,* Destiny Books, Rochester, 1989

Howard, Michael, *The Womb of Ceridwen*

James, E.O., *The Ancient Gods,* Weidenfeld and Nicolson, London, 1962

Jennings, Hargrave, *Ophiolatreia,* R.A. Kessinger Publishing, Whitefish, Mont., anul apariției neprecizat

Johnson, Buffie, *Lady of the Beast: The Goddess and Her Sacred Animals,* Harper and Row, San Francisco, 1988

Jones, Alison, *Dictionary of World Folklore,* Larousse, New York, 1995

Josephus, *Antiquities,* Indypublish.com

Kauffeld, Carl, *Snakes: The Keeper and the Kept,* Doubleday and Co., London, 1969

Kendrick, T.D., *The Druids,* Methuen and Co., London, 1927

King, Serge Kahili, *Instant Healing: Mastering the Way of the Hawaiian Shaman Using Words, Images, Touch and Energy,* Renaissance Books, Los Angeles, 2000

Knight, Christopher şi Lomas, Robert, *Uriel's Machine: Reconstructing the Disaster Behind Human History,* Arrow, London, 2004

Laidler, Keith, *The Head of God,* Orion, London, 1999

Laidler, Keith, *The Divine Deception,* Headline, London, 2000

Lapatin, Kenneth, *Mysteries of the Snake Goddess,* Houghton Mifflin Company, Boston, 2002

Larson, Martin A., *The Story of the Christian Origins,* Village, 1977

Layton, Robert, *Australian Rock Art: a new synthesis,* Cambridge University Press, Cambridge, 1986

Leakey, Richard şi Lewin, Roger, *Origins Reconsidered,* Doubleday, London, 1992

Le Goff, Jacques, *The Medieval World,* Parkgate Books, London, 1997

Lemesurier, Peter, *The Great Pyramid Decoded,* Element, London, 1997

Leone, Al., *The Totality of God and the Izunome Cross – Unlocking the Secret Riddle of the Ages,* în curs de apariţie în momentul în care scriam acest volum, dar accesibil integral la www.gizapyramid.com/Leone1.htm

Levi, Eliphas, *Transcendental Magic,* Tiger Books, 1995

Lincoln, Henry, *Key to the Sacred Pattern,* Gloucestershire, The Windrush Press, 1997

Loye, David *An Arrow Through Chaos: how we see into the future,* Rochester, Vt.: Part Street Press, 1983

Lyall, Neil şi Chapman, Robert, *The Secret of Staying Young,* Pan, London, 1976

MacCana, Proinsias, *Celtic Mythology,* Hamlyn, New York, 1992

Mack, B.L., *The Lost Gospel,* Element, London, 1993

Maclellan, Alec, *The Lost World of Agharti,* Souvenir Press, London, 1982

Magin, U., *The Christiansation of Pagan Landscapes* în *The Ley Hunter* 116:1992

Mann, A.T., *Sacred Architecture*, Element, London, 1993

Maraini, Fosco, *Secret Tibet*, Hutchinson, London, 1954

Matthews, John, *Sources of the Grail*, Floris Books, London, 1996

Matthews, John, *The Quest for the Green Man*, Godsfield Press, Newton Abbey, 2001

Maby, J.C. şi Franklin, T. Bedford, *The Physics of the Divining Rod*, Bell, London, 1977

McDermott, Bridget, *Decoding Egyptian Hieroglyphs*, Duncan Baird Publishers, London, 2001

Meij, Harold, *The Tau and the Triple Tau*, H.P., Tokyo, 2000

Michell, John şi Rhone, Christine, *Twelve-Tribes and the Science of Enchanting the Landscape*, Grand Rapids: Phanes PR, 1991

Milgrom, Jacob, *The JPS Torah Commentary: Numbers*, Jewish Publication Society, New York, 1990

Moncrieff, A.R., *Hope, Romance & Legend of Chivalry*, Senate, London, 1994

Morgon, Gerald, *Nanteos: A Welsh House and Its Families*, Gomer, Llandysul, 2001

Morton, Chris şi Thomas, Ceri Louise, *The Mystery of the Crystal Skull*, Element, London, 2003

Muggeridge, Molcolm, *Jesus*, Collins, London, 1975

Nilsson, M.P., *The Minoan-Mycenaean Religion and Its Survival in Greek Religion*, Lund, Oxford, 1950

Oliver, George, *Signs and Symbols*, Macoy Publishing, New York, 1906

O'Brien, Christian şi Joy, Barbara, *The Shining Ones*, Dianthus Publishing Co, London, 1988

Oliver, George, Reverend, *The History of Initiation*, R.A.Kessinger Publishing Co, Whitefish, Mont., 1841

O'Neill, John, *Nights of th Gods*, editură necunoscută

Opponheimer, Stephen, *Eden in the East*, Orion, London, 1988

Orofino, Giacomella, *Sacred Tibetan Teachings on Death and Liberation*, Prism-Unity, London, 1990

Pagels, E., *The Gnostic Gospels,* Weidenfeld and Nicolson, London, 1979
Paterson Smyth J., *How We Got our Bible,* Sampson Low, London, 1998
Pennick, N., *Sacred Geometry,* Capall Bann, Chievely, 1994
Picknett, Lynn şi Prince, Clive, *The Templar Revelation,* Corgi, London, 1998
Piggot, Stuart, *The Druids,* Thames and Hudson, London, 1927
Pike, Albert, *The Morals and Dogma of Scottish Rite Freemasonry,* L.H. Jenkins, Richmond, 1928
Plichta, Peter, *God's Secret Formula,* Element, London, 1997
Plunket, Enmeline, *Calendars and Constellations of the Ancient World,* John Murray, 1903
Powell, T.G.E., *The Celts,* Thames and Hudson, London, 1968
Rabten, Geshe, *Echoes of Voidness,* Wisdom Publications, London, 1983
Radin, Dean, *The Conscious Universe,* Harper Collins, London, 1997
Randles, Jenny şi Hough, Peter, *Encyclopedia of the Unexplained,* Brockhampton Press, London, 1995
Read, Piers Paul, *The Templars,* Phoenix, London, 1999
Rees, Alwyn şi Brynley, *Celtic Heritage,* Thames and Hudson, 1961
Reid, Howard, *Arthur – the Dragon King,* Headline, London, 2001
Reid, Howard, *In Search of the Immortals: Mummies, Death and the Afterlife,* Headline, London, 1999
Richet, C., *Thirty Years of Psychic Research,* editura şi locul apariţiei neprecizate, 1923
Rinbochay, Lati, Locho Rinbochay, Leah Zahler şi Jeffrey Hopkins, *Meditative States in Tibetan Buddhism,* Wisdom Publications, London, 1983
Rohl, David, *A Test of Time: The Bible – from Myth to History,* Arrow, London, 1995
Roberts, Alison, *Hathor Rising: The Serpent Power of Ancient Egypt,* Northgate, Rottingdean: East Sussex, 1995
Roberts, Alison, *Antiquity Unveiled,* Health Research, 1970
Robertson, J.M., *Pagan Christs,* Watts, London, 1903
Rolleston, T.W., *Myths and Legends of the Celtic Race,* Mystic P., London, 1986
Russell, Peter, *The Brain Book,* Routledge, London, 1980

Schaya, Leo, *The Universal Meaning of the Kabbalah,* University Books, New Jersey, 1987

Schele, Linda şi Miller, Mary Ellen, *The Blood of Kings: Dynasty and Ritual in Maya Art,* George, New York: Braziller, 1992

Scholem, Gershom G., *On the Kabbalah and Its Symbolism,* Routledge & Kegan, London, 1965

Schonfield, Hugh, *Essene Odyssey,* Element, London, 1984

Schonfield, Hugh, *The Passover Plot,* Hutchinson, London, 1965

Schwartz, Gary şi Russek, Linda, *The Living Energy Universe,* Va., Hampton Roads Publishing, Charlottesville

Scott, Ernest, *The People of the Secret,* The Octagon Press, London,1983

Seife, Charles, Zero. *The Biography of a Dangerous Idea,* Souvenir Press, London, 2000

Seligmann, Kurt, *The History of Magic,* Quality Paperback Book Club, New York, 1997

Simpson, Jacqueline, *British Dragon,* B.T. Batsford and Co, London, 1980

Sharper Knowlson, T., *The Origins of Popular Superstitions and Customs,* Senate, London, 1994

Smith, M., *The Secret Gospel,* Victor Gollancz, London, 1973

Snyder, Louis L., *Encyclopaedia of the Third Reich,* Wordsworth, London 1998

Spence, Lewis, *Introduction and Mythology,* Senate, London, 1994

Spence, Lewis, *Myths and Legends of Egypt,* George Harrap and Sons, London, 1915

Stephen, Alexander M., *The Journal of American Folklore,* January/March, 1929

Stone, Nathan, *Names of God,* Moody, Chicago, 1944

Sullivan, Danny, *Ley Lines,* Piaktus, London, 1990

Talbot, Michael, *The Holographic Universe,* Harper Collins, London, 1991/1996

Taylor, Richard, *How to Read a Church,* Random House, London, 2003

Temple, Robert, *The Crytsal Sun,* Arrow, London, 1976

Temple, Robert, *Netherworld: Discovering the Oracle of the Dead and Ancient Techniques of Foretelling the Future,* Century, London, 2002

Thiering, Barbara, *Jesus the Ma,* Doubleday, London, 1992

Thiering, Barbara, *Jesus of the Apocalypse Doubleday,* London, 1996

Thomson, Ahmad, *Dajjal the Anti-Christ,* Ta-Ha Publishers Ltd., London, 1993

Thomson, Oliver, Easily Led: *A History of Propaganda,* Sutton Publishing, Gloucestershire, 1999

Toland, John, *Hitler,* Wordsworth, London, 1997

Tolstoi, Nikolai, *The Quest for Merlin,* Little Brown and Co, London, 1985

Tull, George F., *Traces of the Templars,* The Kings England Press, London, 2000

Vadillo, Umar Ibrahim, *The Return of the Gold Dinar,* Madinah Press, Cape Town, 1996

Villars, de, Abbe N. de Montfaucon, *Comte de Gabalis: discourses on the Secret Sciences and Mysteries in accordance with the principles of the Ancient Magi and the Wisdom of the Kabalistic Philosophers,* secolul al XVII-lea, R.A., Kessinger Publishing, Whitefish, Mont., 1996

Villanueva, J.L., *Phoenician Ireland,* editură neprecizată, Dublin, 1833

Vulliamy, C.E., *Immortality: Funerary Rites & Customs,* Senate, London, 1997. Volumul *Immortal Man* a fost publicat de Methuen în 1926.

Waite, Arthur Edward, *The Hidden Church of the Holy Grail,* Fredonia Books, Amsterdam, 2002

Wake, C. Stanilard, *The Origins of the Serpent Worship,* R.A. Kessinger Publishing Ltd., Whitefish, Mont., 1877

Walker, B., *Gnosticism,* Aquarian Press, Wellingboroughs, 1983

Wallace-Murphy, Hopkins, *Rossalyn,* Element, London, 2000

Waters, Frank, *The Book of the Hopi,* Ballantine, New York, 1963

Watson, Lyall, *Dark Nature,* Harper Collins, London, 1995

Weber, Renee, *Dialogues with Scientists and Sages: Search for Unity in Science and Mysticism,* Arkana, London, 1990

Webster, Nesta H., *Secret Societies and Subversive Movements,* New Edition, A & B Distributors, 1994

Weisse, John, *The Obelisk and Freemasonry,* R.A. Kessinger Publications, Whitefish, Mont., 1996

Wheless, Joseph, *Forgery in Christianity,* Health Research, 1990

Williamson, A. *Living in the Sky,* University of Oklahoma Press, Norman, Oklahoma

Wilson, Colin, *The Atlas of Holy Places and Sacred Sites,* Doring Kindersley, London, 1996

Wilson, Colin, *Beyond the Occult,* Caxton Editions, London, 2002

Wilson, Colin, *Frankenstein's Castle: The Double Brain – Door to Wisdom,* Ashgrove Press, London, 1980

Wise, Michael, Martin Abegg şi Cook, Edward, *The Dead Sea Scrolls,* Harper Collins, London, 1999

Within, Inquire, *Trail of the Serpent,* probabil publicat şi scris de Inquire Within, ţinut secret, în jurul anilor '40

Wood, David, *Genisis,* Baton Wicks Publications, data apariţiei neprecizată

Woods, George Henry, *Herodotus Book II,* Rivingtons, London, 1897

Woolley, Benjamin, *The Queen's Conjuror,* Harper Collins, London, 2001

Wylie, J.A., Reverend, *History of the Scottish Nation 1,* locul apariţiei neprecizat, 1886

Zollschan, G.K, Schumaker, J.F., Walsh, G.F, dr., *Exploring the Paranormal,* Prism Unity, London, 1989

ALTE SURSE

Dictionary of Beliefs and Religion, Wordsworth, 1995

Dictionary of Phrase and Fable, Wordsworth, 1995

Dictionary of Science and Technology, Wordsworth Edition, 1995

Dictionary of the Bible, Collins, 1974

Dictionary of the Occult, Geddes and Grosset, 1997

Dictionary of World Folklore, Larousse, 1995

Evangheliile apocrife, Talmudul, Coranul, Biblia, Manuscrisele de la Marea Moartă – documentul de la Damasc, Legea Comunitară, Războiul dintre Fiii Luminii şi Fiii Întunericului, Ocârmuirea Mesianică a Congregaţiei,

Manuscrisul Templului; scrierile lui Plinius cel Tânăr, Flavius Josephus, Pitagora, Platon, Hippolit din Roma, Efrem Sirul, Carl Jung, Jeremiah Creedon (Păzitor), Fundația pentru Studierea Ciclurilor, I Ching (în traducerea lui Richard Wilhelm), New Scientist, Evanghelia Adevărului după Nag Hammadi, Evanghelia după Maria, Evanghelia Egiptenilor, Despre Botez; documente primite de la următoarele persoane și folosite cu acordul lor: scientologii, membri ai Martorilor lui Iehova, mormoni, penticostali, rozacrucieni, francmasoni sau membri ai Luminii Interioare; *Websters Encyclopaedia, Encarta Encyclopaedia, The Unexpained* (Focus), *Encyclopaedia of History* (Dorling Kindersley), personalul de la catedrala Lichfield, *New Scientist* (21 martie 1998 și 11 iulie 1998), *Bible Explorer* (Expert Software), *Faith in Every Footstep* (The Church of Jesus Christ of Latter-Day Saints press Information CD-rom); sinteze din *Occult Archaeology, The Theosophical Society Publishing House 1935. A Guide to the Antiquities of the Bronze Age in the Department of British and Medieval Antiquities,* publicat la cererea consiliului de administrație, 1904, Oxford University Press.

MITOLOGIE

www.gardinersworld.com
www.elfhill.com

NOTA TRADUCĂTORULUI

Traducerea fragmentelor biblice citate în volum a fost reprodusă după ediția *Biblia sau Sfânta Scriptură*, tipărită sub îndrumarea și sub purtarea de grijă a Preafericitului Părinte Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, cu aprobarea Sfântului Sinod, Editura Institutului Biblic și de misiune al Bisericii Ortodoxe Române, 1991, București.

Pentru traducerea citatelor din *Cartea lui Enoh* s-a folosit *Cartea lui Enoh*, traducere și îngrijire ediție Alexandru Anghel, Editura Herald, București, 2009.

INDICE

Abiff, Hiram, 146, 184
Agenţia de Spionaj Internaţional Avansat, 244
alchimică/e,
  idealuri, 190
  iluminare, 186,
  poveste, 93
scrieri, 50, 65,
alchimie, 18, 35, 63, 123, 127, 205, 225, 248
alchimişti, 60, 63, 80, 124, 161, 193, 251,
al treilea ochi, 202
Al Treilea Reich, 205, 211
Amesbury, 110
Amun, 32
Anakim, 72, 77, 79, 90
androgin, 60, 158
anglo-saxoni, 30
anima mundi, 248
ankh, 113, 160-161, 165-166
Annunaki, 77
antisemit/ă, 199, 204
antropomorfe, credinţe, 36
Apocalipsa lui Moise, 74
Apollonius din Tyana, 175-183
arabe, şcoli pentru Illuminati, 191
Arborele Vieţii, 54, 103, 242
Arjuna, 55
Arthur, regele, 63, 65, 93-96, 97-101, 102, 105-106, 130, 155, 176-177, 182,
arthurian, ciclu, 101, 152
ariană
  descendenţă, 209
  mitologie, 206
arieni, 208
Asar, 139
asasini, 62, 129-131, 134, 152, 200, 205, 251
Astarte, 29, 40, 163

astrologic/e
previziuni, 35
semn, 141, 165,
astrologie, 34-35, 38-39, 43, 55, 225, 253
astrometeorologie, 35
astronomie, 88, 225, 253
astroteologie, 29, 67
Atlantida, 45, 207
Atum, 32
aur din pulbere albă, 240-243, 244-245, 247, 249, 254
auto-
control, 47
dezvoltare, 60, 127, 247-248
regenerării, simbol al, 32
Avatarul lui Shiva, 51
Avebury, 109-113
Avraam, 70, 78, 137-140, 143
axis mundi, 83
Azazel, 77
azteci, preoţi, 253

Baal, 69, 87, 90, 242
Babilon, 83, 179,
babilonian/eni, 37, 68, 72, 248
Bachus, 102, 146
Bahamoot, 157
Baphomet, 54, 82, 131, 156-159
basilisc, 125, 141,
Bavarez, Ordinul, 209
Bătrânul Muntelui, 134, 205,
Benben,
Pasărea, 88
turnul, 88
betyl, 113
Biblia, 20-21, 26, 42-46, 54, 61, 64, 69, 79, 123, 125, 127, 138-140, 173, 187, 247
Bible Belt, 196
Bilderberg, 219-222
bioritmuri, 33, 39
Biserica, 11, 14, 42,
Boaz, stâlpul, 124, 146
Borgia, Codexul, 116
Boxerilor
Revolta, 219,
Societatea, 219
Brahma, 115, 137-140
brahmani, 115, 133, 179
britanic,
conştiinţă, 100
imperiu, 17
British Association, reuniune a, 117
Bronzului, Epoca, 163
Brown, Dan, 138, 160, 170
Buddha, cutia milei a lui, 51
budism, 16, 251
budişti, 6, 177

Cabala, 77,127, 225, 251
caduceu, 61, 111, 162, 166, 176
Cain, 143-144, 166
însemnul lui, 80, 162
cananeeni, 77
Capete, Tricefalice, 122

Capete, Vulturul cu Două, 62
Capul de Aur, în sufism, 131
Cartea egipteană a morților, 70
Casa Înțelepciunii, 251
cathari, 200, 251
catharsis, 134
catolic/ă/e/i
Inchiziția, 42
Biserica, 56, 60, 154, 182, 184, 185, 187-190, 196, 199, 201-202, 209-211, 213, 215-216, 221, 223, 227, 231, 233
inchiziții, 97
ordin, 190, 228
templieri, 231
catolici, 181, 209, 210-211, 213-214, 222
catolicism(ului), 182, 189, 215
Biserica-mamă a, 231
rigiditatea, 192, 224
cavaleri,
de Malta, 187, 190, 223, 229-230
ai Sf. Ioan, 230
templieri, 14, 54, 64, 83, 102-106, 130-132, 144-145, 151-159, 161-167, 185-186, 190, 196-197, 200, 202, 224, 230-231, 234, 251
Sf. Anton de Leith, 165
Caşmir, 181
Cele Zece Porunci, 235-236
celtic/ă/e,
credințe, 126
Europa, 141
capetelor morților, cultul, 207
centrul cerebral, 49
centura zeilor, 36
Cercul Politic al Muncitorilor, 206
chakre, ale inițierii, 130
China, 46, 88, 94, 126, 221, 245, 256
China, împărați-dragon din, 65
societăți secrete din, 218-219
chinezesc, zodiac, 36-37
Chivotul Legii, 144, 154, 250
ciclul cerurilor, 38
cicluri, 27, 31, 37, 39, 47,
ciclic/e
tipare ale comportamentului, 18, 26, 35
fenomene, 11, 34
simbol, 31-32
cistercieni, 105, 106, 144, 186-187
Cina cea de Taină, 57-59
Cina cea de Taină, 172
cinetică, energie, 85
Cneph, 114-115
Conclavul Central al Fraților Mai Mari, 193, 224
creștin/ă/e
Biserica, 36, 87, 174, 180
construcții, 86
intoleranța, 97
lăcaș sfânt, 105
Mesia, 54
propagandă, 179
împotriva puterii Americii, 17

Rosenkreutz, 224,
creştinism,
timpuriu, 86
coarda, 83
cu şapte componente, 134
Codul lui Da Vinci, 58, 138, 145, 169-175, 182
colectiv, inconştient, 37, 78, 122
comunism, 16, 121, 221
Concordat cu Biserica Catolică,
Cosmic, Ou, 114
cosmobiologie, 135
crucea din Lorena, 112,156
crucea, 160-162
Crowley, Aleister, 156, 206, 225-226, 236
cruciade, 146, 186, 200, 219, 230
cruciaţi, 131, 144, 152
Crux Ansata, 161
cuantică, legătură, 40- 43
cupe-craniu, 49, 55
cultul zeiţei-şarpe în civilizaţia minoică din Creta, 163

da Vinci, Leonardo, 170, 172-173
Dan, tribul lui, 141
Dargon, 251-252
de Canteleu, Le Couteulx, 17, 252-253
Dedalus, 42
dedesubt, lumea de, 43
Dianei din Efes, templul, 147
Dionisiaci, Arhitecţi, 143, 145-146
Dionysos, 44, 102, 116, 146
divinaţie, 42-45, 141
djed, stâlpul, 88
Domnul, 21, 46, 51, 68-69, 74-75, 79, 82, 96, 122, 139, 141, 153, 165, 180-181, 215-216, 242
dowsing, 41
Dragonului
veghetorii, în Orient, 109-119
Căile, 46
Primăvara, 94
druidul, oul, 114
druizi, 111, 146, 165
Duat, 43, 85
Dumnezeu
dar de la, 250
duhul lui, în concepţia evreiască, 248
fiul lui, 6, 82,
templul lui, 226
Vrerea lui, 43
Dumnezeul cu Coarne, 103, 104, 106
ebraic/ă/i/e, 28, 45, 67, 70-71, 76-77, 79, 139, 140, 165
echinocţiu de primăvară, 30
Eden/ului, 37, 74, 77
Egipt(ului), 22, 42, 45-46, 54, 67, 69-70, 80, 102, 105, 107, 115, 126, 138-139, 141-142, 146, 160-161, 163, 165-166, 175, 179, 191, 231, 247, 251-251
egiptean/ă/i/e, 18, 32, 42, 45, 61, 67, 69-70, 77, 80, 84, 86, 89, 101, 112-113, 117, 125, 132,

138-139, 154, 162, 164, 180, 231, 246, 250-251, 253
egiptologie, 85
Ego, 192-193, 224
egregor/i, 77-82
electromagnetică/e
energie, 31, 35, 46, 85-87, 90,
forţe, 26
radiaţii, 42, 85
electromagnetism, 11, 34, 42, 76
Eleusis, ritualurile de la, 133
Elixirul
Vieţii, 50, 57-59, 64, 193
zeilor, 110, 115,
Elohim, 67-70, 74, 77, 143, 157
El-Osiris, 139,
El-Shaddai, 139
energetice, linii, 146
Enki, 175,
Enoh, 74, 81
Cartea lui, 75
Epistola către Coloseni a Sf. Apostol Pavel, 247
Esculap, 44, 59, 80, 162, 176
eseni, 115, 177, 180, 231, 252
Europeană, Mişcarea, 221
europene, idei gnostice, 60
evrei, evreiesc, 16, 28, 30, 43, 54, 69, 72, 77, 115, 125, 137, 141, 198, 209-210, 214, 236, 248, 251, 254
Evul Mediu, 32, 92, 94, 95, 165, 169, 185, 242, 251
extraterestru, spaţiu, 196
Eyrim, 67

Facerea, 68, 70, 71, 74, 138, 140-143, 175
Fama Fraternitas, 190,
Faza de trecere, 20
Fecioara, Maria, 20, 29, 40, 138, 152, 174, 250
Fecioara Neagră, 41
feminină, treime, 18, 172
Feng Shui, 42, 46, 88, 185
fenician, alfabet, 164
fenicieni, 80, 87, 88, 141, 162, 242
fertilităţii, simbol al, 28
festivaluri
Lună Plină, 30
Lună Nouă, 30
Fierului, Epoca, 163
Fiii lui Israel, 140
Filostrate, 176-177,179, 180-181
Fionn, 118-119
focului, temple ale, 87
Fountains, Dale, pustnicul de la, 102
francmasonerie, francmasoni, 17, 62, 67, 118, 120, 124, 131, 136-147, 154, 160, 165, 166, 184-190, 192, 194, 195, 197-200, 202, 209-210, 216, 223, 225, 227-228, 231, 233, 241, 254-255
Franco, regimul lui, 214-216, 227
Fraţii Spiritului Liber, 202
Frăţia Şarpelui,

„Frederick", Marea Asociaţie, 209
Führer, 213
Frei Corpus, 208
Forumul pentru Studierea Ciclurilor, 33
Gaia, 40, 45, 72, 73
Gardner, Laurence, 240-241, 243-245, 247, 250
Gavriil, 76
geomagnetici, factori, 31
geomanţie, 45-46
germana veche, 53, 71
german/ă/i/e, 61, 71, 130, 204-206, 208, 211, 213, 226, 233, 237-239
Germania, 30, 134, 201, 204, 212-213, 221, 225, 233-234, 237-239
giganţi, 72-73, 79
Glastonbury, 46
gnostic,
adevăr, 93, 123
concepte, 65, 142, 226
înţelepciune secretă, 177
limbaj, 61, 144, 226
mistere, 104
ofiţi, 174,177, 226, 248
secrete, 224
Sophia, 29
tradiţie, 60, 138, 145, 177,
gnostici, 26, 60, 121, 133, 176, 200, 226
gnosticism, 104, 121,133
Gnoza,
ascunsă, 106, 138, 242-243
nouă, 175
Golden Dawn, 190, 225-231, 233, 237
Graal(ului)
literatura, 152
legende ale, 56, 97
Graalul, 57-64, 101, 104-105, 155, 169, 171, 226, 232,
goţi, 98-99
grec/i, 45, 80, 110, 115, 161, 185, 252
Grecia, 119, 146, 163, 248, 251

Hecate, 29
Heliopolis, cultul lui, 32
hermafrodit, 60, 124
Hermes, 60, 80, 142, 143, 161, 162, 166,
hermetic
Ordinul Golden Dawn, 225
principiu, 35, 187
hierogramă, ofită, 113
hinduşi, 38, 132, 159, 164, 226
Hiram, 124-127, 136, 141-147
Hitler, Adolf, 130, 206, 208-213, 236
Hood, Robin, 97, 102-107, 130, 174, 182
hopi, indieni, 86, 88-90
horoscop, 38, 40
Horus, 36, 58, 70, 104, 138-139, 174

Iahve, 30, 34, 69
Ierusalimului, Templul, 61, 131, 153, 165

Iezechiel, 166
iezuiților, ordin, 196-199, 213, 221
Ieșirea, 141, 247
Iisus, 6, 20, 29, 36, 54-56, 58, 64-65, 73, 104, 115, 138-139, 167, 169, 172-182, 193, 230, 250
iluminare/ării, 7, 13, 17, 44, 46, 48, 58-64, 71, 73, 78, 83, 87-88, 96, 128-135, 157, 176, 200-202, 219, 225, 227, 242, 256
Illuminati, 16, 18, 79, 132, 184-203, 221, 251-252
Illuminati, Weishaput, 187, 196-199, 201-202
iluminați, 47, 138, 195, 234
Iluminații, 192, 195, 200-202, 228
Inchiziția, 42, 97, 158, 201
India, șarpele-cu-clopoței din, 197
indian, înțelept, 35
indianul, Brahma, 137
Indra, 164
interdimensionale, portaluri, 240
Ioachim, stâlpul, 124, 146
Ioan
  Botezătorul, 56, 104, 172-173
  Evanghelistul, 172
Iosif din Arimateea, 101
Iov, Cartea lui, 167
Irem, oraș, 79
Irlanda, 72, 86-87, 90-91, 100, 110, 118-119
irlandezi,
  călugări, 154
  celți, 86
  naționaliști, 226
Isaac, 140
Isis, 16, 29, 40, 138, 163, 173-176
Ismail, 130, 140
ismaili, 200, 202
Islam, islamic/ă/i/e, 16-17, 91, 119, 130, 142, 146, 159, 186, 200, 205-205, 270
Israel, triburile lui, 154, 248
Ișstar, 29, 31
iudaism, 16, 119

Jack cel Verde, 107
Josephus, 144
Jubileelor, Cartea, 74, 77

Karmei, Roții, 138
kundalini, 48-49, 55, 60, 62, 65, 71, 81, 88, 123, 127, 129, 131, 133, 136, 176, 182, 226-227, 242, 248, 256

Lazăr, 118,138-139
le Fay, Morgan, 93
Lemuria, 207,
Levi, Eliphas, 78
Lichfield, catedrala, 106
Livius, 52
locul căpățânii, 54, 60
lojă,
  Aichison, 187
  americană, prima, 187

magică, 82, 208,
Sf. Maria, 187
masonică, 122, 184-186, 189
London Masons Company, 186-187
longevității, vasul, 50
„Lotusul Alb", Societatea, 219
luna-mamă, 26
lună/lunii, lunar, 12, 26-31, 34, 36, 40, 77, 85, 88, 166, 202, 235, 248, 253
luteran/i, 190, 224

Maestrul Ordinului Rose Garland, 205
Magdalena, Maria, 40, 41, 138, 169, 173, 174,
Mahomed, 73, 159, 200, 251
Maica lui Dumnezeu, 16, 40-41, 138, 174
Maimonide, 142
Malmesbury, catedrala, 112
Malta, 62, 64, 88, 111, 187, 190, 201, 230
malteză, cruce, 156
mamă,
Maria, 174
Pământ, numărul ascuns al, 29
Zeița, 28, 40, 106, 111, 174,
mana, 241, 247
Manuscrisele de la Marea Moartă, 86
Mare, Maestru, 92, 131, 152, 155, 170
Marea
Frăție Albă, 207
Piramidă, 17, 84-85, 112
Piramidă de la Gizeh, 83
Marea Preoțime de la Teba, 134
Maria,
din Betania, 138-139
regina Scoției, 156
Maica, 16, 40-41, 174
Marile Piramide, 186
Marile Sâbii, 219
Marion, 103, 174,
mason, masonerie, masonic, 5, 49, 69, 82, 104-105, 122, 132, 136, 145-147, 151, 155-156, 165, 167, 184-192, 195, 197, 205, 207, 216, 221, 224, 227, 238, 252-253
Mazda Ahura, 241-243
Mântuitor, 42
Martland, templul din, 177
megalitic/e, 84, 89, 114, 115
megalitice, structuri, 35
Megastene, 137
Mein Kampf, 206, 214
Memphis, cultul de la, 32
menhire, 18
Merlin, 114
merovingieni, 65, 167, 155
Midgard, Şarpele, 163-164
mistere, 9, 16-17, 32, 80, 90, 97, 104, 105, 152, 187, 205-208, 250-251
mistica orientală, 206
mistici, 79-81, 120-121, 192, 200, 224
mitul Maria/Iisus, 138
mithtraism, 132

Mithras, 30-114
Mjollnir, 163
Moise, 42, 44, 54, 64, 71, 74, 115, 125, 141, 145, 153
monastice, ordine, 190
Mordred, 93, 182
mozaică, tradiţia
  şarpele de aramă în, 175
musulman/i, 4, 68, 130-131, 150
musulmani, asasini, 200, 206

naga, 51-56, 88, 102-103, 126, 137, 140, 142-143, 146, 176-177
Naftali, 124-125, 141
natală, astrologie, 35
nazist, naziști, 65, 95, 162, 204, 217, 233
necromanţie, 43, 158
Necronomicom, 79
Nefilim, 72, 77, 79
New Age, religii, 24
nordică, mitologie, 71, 163, 204
nordice, mituri, 144
NSDAP, 206

obelisc, 87, 146
ODAN, 214
ofit/ţi/ilor, 60, 64, 113, 116, 174-176, 226
  creştini gnostici, 176, 248
  cult, 228
  temple ale, 117
ophiolatreia, 12
Opus Dei, 214, 216, 227-228
Ordinul antic şi mistic al Sfintei Cruci, 224
Ordinul Cavaleresc al Sfântului Vehm, 234, 237
Ordinul Golden Dawn, 225, 233, 237
Ordinul Jartierei, 230
Ordinul Ospitalierilor Sf. Anton, 165
Ordinul Sf. Ioan al Ierusalimului, 230
Ordinul Stelei de Argint, 206
Ordinul Teutonilor, 208
Ordo Templi Orientis, 225, 236
Orientul Apropiat, 123, 205, 251
Orientul Îndepărtat, 218
Orfic, Ou, 114
ORMES, 241
ORMUS, 241
Osiris, 88, 102, 104, 118, 138, 140, 174-175, 182
Ospitalieri, Cavaleri de Malta, 230
Ouroboros, 163

Padma, 55
Padmasambhava, 49, 55-56
Pan, 26, 104
Parr, experimentele de la piramida, 84-88
Parsi, influenţă, 132
Parvati, 51, 140
păgân/e
  credinţe, 105, 180
  idei, 105
  jertfe, 105

mituri, 164
religii, 123
ritual, 105
păgâni, 15
păgânism, 103
Pecetea lui Baphomet, 156
Pendragon, 65, 155, 175
pendul, 41
pentagramă, 155
Pergamentul Secret, 144, 153
phi, 156,
Phoenix, 88
Piatra Filosofală, 63, 64, 193
picţi, 99
Pike, generalul Albert (istoric mason), 69, 252
piramide, 35, 46, 83-84, 90
Piramidelor, Textele, 45, 105
Platon, 17, 133, 179,
Plinius, 113
primordiale, ape, 22
Prinţul,
Mării, 127
Înţelepciunii, 127
Prioria din Sion, 170-171, 172
Proporţia de Aur în geometria sacră, 156
protestant/ţi, 190, 192, 231
Proteu, 180
psihoactive, proprietăţi, 64

Quetzalcoatl, 71, 113, 118
Quiches, 118
Quinotaur, 167
Qumran, 86, 252

Ra, 32
Raaboot, 157
rabinice, învăţăturii, 126, 141
radiestezie, 42
Reforma, 155
Regele Şerpilor, 50
regina
cerurilor, 163,
din Saba, 116, 123-124, 143, 144
Roata Vieţii în religia budistă, 37
Roman, Imperiul, 98
Romană, Collegia, 142, 146
romani, 78, 98-100, 185,
romani, auguri, 185
Rosenkranz, 204
Rosenkreuz, Christian, 192
Roshaniya, 200, 202
rozacrucieni/lor, 62, 67, 79, 81, 160, 166, 190-194, 205, 207, 209, 223-226, 234
rozacrucieni, website, 81
Rosslyn, capela, 106, 124, 144, 191
Rostau, 84
rotunde, turnuri, 8-91
Royal Arch, masoneria de rit, 165

Sabat, 28-29
sabeism, 252
Sacre, Învăţăturilor, 194
Samuel, 43

San Graal, 58, 171
Sangreal, 171
sanscrită, 49, 71, 133, 140
Saraisvati, 137-138
Satana, 70
saxoni, 98-100
scarabeu, 32
Sciţia, 99
secret/ă/e
poliţie, 133
servicii, 98, 100
strângeri de mână, 12-13
societăţi, origine a, 11
Serai, 138
serpens, semn astrologic, 44, 61, 141,
Stonehenge, 46, 73, 88, 109-110, 116, 146, 186
Sfântul, Sfânta
Graal, 18, 46
Mafie, 229
Sânge, 58
Ţara, 152
Vehm
Set, 82
Seth, 61, 105, 182,
Sfântul,
Anton, 165
Bernard, 144, 152
Gheorghe, 75, 107, 164; cultul lui, 153
Ignaţiu de Loyola, 196, 199, 213
James, altarul lui, 53
Mihail, 73, 75-76, 164,
Patrick, 87, 89
Pavel, 62, 71, 81, 247
Shiva, 51-52, 140
siderală, lună, 29
Sinclair, Andrew, 144, 153-154
Snakes Head Hill, 112
Soare, zeu, 28, 30
Socialişti, 208
solar,
credinţe, 15
culturi, patriarhale, 29
Solomon, 93, 118, 120, 122-125, 142, 144, 152,185, 187, 240
Sophia, 29, 160, 243
spaniolă, mafia, 216
SriNagar, 177
Stâlpii, 79
Stilico, barbarul care conducea Roma, 98
strălucire, străcitori/lor,
Calani, 137
influenţă a, 193
Preoţii Soarelui, 32
Strălucitoare
piatră, 45
sabie, 92-96
societatea secretă a şarpelui, 62
sufit/ă/ţi, 82, 122,131, 192, 205-206, 209, 224
sufism, 206,
Sumer, 34, 61, 67, 69, 83, 105, 107, 138-139, 156-157, 231,

sumerian/nă, 67-69, 71, 77, 91, 155, 231
Suveran, Ordinul Cavalerilor de Malta, 187, 230
svastica, 162-164

Şamir,126-127, 141-142
şeicul Munţilor, 129
Şarpele de Aramă al lui Moise, 54, 71, 115, 175
şarpelui,
cultul, 87
energia, 54-55
elixirul, 102
Movila Şarpelui din Ohio, 109
ouă, din piatră, 113

Ta Neter, 67, 69
Tabla de Smarald, 104 142-143
talisman/e, 142, 158, 180
Taautus, 80, 161-162,164,
Tamar, Baal, 242
Tammuz, 80, 105, 162,
Tantras, Garab, 47
Tantrică, cupă-craniu, 49-60
Tau, crucea, 64, 161, 163-165, 167
teoria descendenţei, 59
teozofi, 207
Terapeuţii, 180
Thor, 71, 163-164
Thot, 42, 80, 126, 142, 161-162, 163, 164
Thule, Societatea, 204-208
Tiamat, 248
Toma, Evanghelia după, 179
transă, stare de, 48, 84-85, 90, 129
Triade, 219,
Trilaterală, Comisia, 220, 222-223
triplu, Tau, 165
Trismegistus, Hermes, 80
Tsuki-Yomi, 29
Tubal-Cain, 143-144
tumulus, 178
Turcă, Semiluna, 205
Tut-ankh-amon, 160
Ţinutul Veghetorilor, 67

Ubar, oraşul dispărut, 79
Universală, Mintea, 168
Ur, 78, 137
uraeus, 61, 117

Valum
Chivim, 118
Volan, 118
Vatican, 72, 190, 196, 212, 229
vedice, jertfe, 51
Vechiul Testament, 68-69, 141,
Veghetorii, 67-91
venin, de şarpe, 53, 63-65, 249
Verde,
Cavalerul, 107
Omul, 102, 104, 159
Uriaşul, 106-107,
vikingilor, 163
Viperă, Cuibul de, 131

von
Eschenbach, Wolfram, 57, 65
Serbottendorff, baronul Freiherr, 204-206, 209,

Wadjet, şarpele, 105
Weishaupt, Illuminati, 187
Weishaupt, Jean Adam, 196, 199-202
Wewelsburg, castelul, 207
Wotan, nordicul, 70

Zend Avesta, 117
zigurate, 35, 46,
zodiac, 20, 29, 36-37, 248
Zoroastru, 243

13, numărul, 29

CUPRINS

Introducere 5

Partea I – MITOLOGIA ŞI MISTERELE EI 9
1. Ce este o societate secretă? 11
2. Corpuri cereşti: zeii anticilor 25
3. Adevărul din cutia craniană 48
4. Taina Sfântului Graal şi descoperirea Elixirului Vieţii 57
5. Veghetorii 67
6. Sabia-Şarpe 92
7. Istoria secretă a regelui Arthur şi a lui Robin Hood 97
8. Dragonii 108
9. Vreţi să vă spun un secret? 120
10. Societăţile secrete şi iluminarea 128
11. Originile şarpelui şi adevăratele origini ale francmasoneriei 136

Partea a II-a – SOCIETĂŢI SECRETE 149
12. Cavalerii templieri 151
13. Un fiasco numit Codul lui Da Vinci 169
14. Illuminati 184
15. Codul nazist 204
16. Societăţile secrete azi 218

17. Sfântul Vehm 233
18. Aurul din pulbere albă 240

Concluzie 251
Bibliografie 257
Nota traducătorului 270
Indice 271

GERALD MESSADIÉ

PATRUZECI DE SECOLE DE ESOTERISM

traducere din limba franceză de Claudia Dumitriu

Esoterismul reprezintă practica unei cunoaşteri secrete rezervate iniţiaţilor. Preoţi, druizi, magi, profeţi, şamani şi vrăjitori, toţi au revendicat de-a lungul timpului privilegiul ştiinţelor sacre şi al hermetismului, care, contrar exoterismului, constituie adevărata difuzare a cunoaşterii. Antologia adnotată şi comentată de Gerald Messadié prezintă sursele fundamentale ale tradiţiei oculte, situându-le în contextul lor istoric, ştiinţific şi cultural. Sunt convocaţi poeţi (Coleridge, Hölderlin, Tagore, Trakl), savanţi (Swedenborg, Newton, Steiner), filozofi (Guénon, Schopenhauer), mistici (Eckhart, Tereza din Avilla), sincretişti (Ramakrishna), iluminaţi (Apollonios din Tyana) şi chiar şarlatani de geniu (Papus, Helena Blavatsky), ale căror scrieri oferă cheia ce deschide poarta conştiinţei.

Astrologia • Şamanismul nord-asiatic • Vedismul • Şintoismul • Brahmanismul • Misterele elenice • Budismul indian • Zoroastru • Pitagora • Hermetismul • Cabala • Esenienii • Mitologia scandinavă • Mithraismul • Popol Vuh • Alchimia • Gnoza creştină orientală şi gnosticismul • Isihasmul • Hussein Ibn Mansur el Hallâj • Albertus Magnus • Djelal el Din el Rûmi • Cabala creştină • Johannes, zis Maestrul Eckhart • Ruysbroeck Admirabilul • Ciocanul vrăjitoriilor • Jakob Boehme • Indienii din America • Samuel Taylor Coleridge • Victor Hugo • Gérard de Nerval • Baha'u'llah • Helena Blavatsky • Rabindranath Tagore • Fulcanelli • René Guénon • Georges Ivanovitch Gurdjieff • Părintele Pavel Florenski • Maharshi Râmana • Georg Trakl • Psihanaliza

PORTA MAGICA

Colecție ce poartă numele unuia dintre cele mai importante monumente ezoterice din Europa, amplasat în Roma, PORTA MAGICA oferă cele mai recente și pasionante studii din domeniul filozofiei esoterice și al alchimiei, al gnozei și al vechilor mistere, al societăților secrete și conspirațiilor mondiale. O colecție de o minuțioasă erudiție, ce întregește tabloul aventurii universale a spiritului și oferă cititorului puncte de reper în labirintul misterioaselor practici și curente de gândire.

În curând:

Michael Walsh, *Opus Dei*

„Oamenii s-au organizat întotdeauna în grupuri. Cum numărul înseamnă forță și omul, prin natura lui, este slab, singura șansă de a izbândi și de a ajunge cea mai puternică și cea mai adaptată specie de pe planetă a fost recursul la ingeniozitate și la puterea mulțimii. În timp, asemenea grupări și-au arogat forța religiei, element care a întărit «spiritul» celor uniți în numele unui sistem de credințe. Alungarea celor slabi și adularea celor puternici și ageri. Odată cu trecerea timpului, situația a evoluat, astfel încât astăzi punem de multe ori semn de egalitate între asemenea grupări și societățile secrete. Ajungem să credem că ordinele și lojile acestor organizații ascund mari secrete despre noi înșine și zeii noștri. E timpul să aflăm adevărul."

PHILIP GARDINER

PORTA MAGICA